Urma ziua nunții, într-o săptămână, și toate celelalte așteptau, mai mult sau mai puțin cuminți, la coadă.

Pe când fanfarele sunau amețitor și ritmul mă purta ușor, cineva se împiedică de cablu. Stop-cadru. Bag mâna-n buzunar, nimic. Scotocesc în rucsac, nimic. Întorc casa pe dos, la fel, nimic. Nimicul mă pândea la fiecare căutare și tot el se ițea, zeflemitor, în locul prețiosului meu portofel.

Cum aș fi putut să apar în public și să pretind a mă uni cu o ființă bine definită sub toate privințele legale, eu, nelegitimatul. Probabil, sătule de atâta aroganță, cartea de identitate, permisul de conducere, cardul bancar, talonul mașinii și tot ce dădea prestanță și rotunjime dragului meu portmoneu, împreună cu acesta, au ales să pice-n mâna dușmanului.

După cum spuneam, precipitarea interioară își depășise albia și urma să afecteze pe toți cei întâlniți în aval, când, o cunoștință din biserică care intuise primejdia ce avea să se abată asupra comunității, mi-a luat-o înainte: „Alex, te văd mâhnit, supărat, ce s-a întâmplat?

Ce-i de făcut? Numai roagă-te Sfântului Mina, cum la cine?! La Sfântul Mina, n-ai auzit de el?! Acum fug și-ți aduc acatistul!".

Aaca-cee? Oooff, viață boemă, îmbibată în toate stilurile rock, literatură de-a valma și cursuri de filozofie, hoinăreală-n latul lumii și de-a lungul lunei pline, nopți albite-n spuma berii de mare. Curmate abrupt de-un acatist.

Oricum, de aici până la super-mega-trăznita idee de-a citi un acatist pe de-a-ntregul era cale, nu șagă. Ce-aveam de pierdut, am pierdut, așa că, iată-mă-n poziție de drepți, chitit de-un paravan, silabisind primele versete. De acuma, plânsul mi s-a prefăcut în râs, iar vouă, râsul în plâns.

Cu mult înainte de-a încheia într-o totală conformare habotnică, retrogradă și irațională al 13-lea condac de trei ori, m-am aflat răpit, în brațele Sfântului cu care tocmai făcusem cunoștiință. Era o bucurie palpabilă, consistentă, care mă umplea. Mă împlinea și nu-mi păsa de acte, de planuri, de sine.

Să nu credeți că am plecat liniștit, asigurat că totul va fi bine. Altă mărturie vreau să dau, nebunește sună, ca orice iubire, dar nu îmi păsa dacă se rezolva sau nu. Eram absorbit de acea întâlnire.

Aflasem un prieten! Eram fericit cum numai o prietenie adevărată te poate face.

ISBN 978-606-607-161-1

NOI MINUNI ALE SFÂNTULUI MINA, ÎN ROMÂNIA

Editura Renașterea

NORUL DE MARTORI
1

ASOCIAȚIA STUDENȚILOR CREȘTINI ORTODOCȘI DIN ROMÂNIA,
FILIALA CLUJ-NAPOCA

Coperta: Ovidiu MURARU
Tehnoredactare: Nicolae-Dragoș KEREKES
Lectura: Nicoleta PĂLIMARU

Icoana reprodusă pe copertă este realizată de preoteasa
Corina Maria NEGREANU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Noi minuni al Sfântului Mina în România. - Cluj-Napoca : Renașterea, 2015
ISBN 978-606-607-161-1

235.3 Mina
929 Mina
264-68:235.3 Mina

© Editura Renașterea, 2015
Piața Avram Iancu, nr. 18
400117 Cluj-Napoca
jud. Cluj
România

www.renasterea-cluj.ro
tel.: 0264-599649
fax: 0378-102718
e-mail: editura_renasterea@yahoo.com

Noi minuni ale Sfântului Mina, în România

Tipărită cu binecuvântarea Înalpreasfințitului Părinte
ANDREI
Arhiepiscopul Vadului, Feleacului și Clujului și
Mitropolitul Clujului, Maramureșului și Sălajului

Ediție îngrijită de **Oana Raluca Băilă**

editura Renașterea
Cluj-Napoca, 2015

VIAȚA ŞI MARTIRIUL SFÂNTULUI MARE MUCENIC MINA

Despre viața Sfântului Mina, principalele date ne sunt oferite de sinaxarul egiptean. Mama sa, Eufemia, nu avea niciun copil. Într-o zi, s-a dus la biserica din Attrib, cu ocazia unei sărbători închinate Maicii Domnului. Acolo, văzând părinții alături de copiii lor, frumos îmbrăcați, de sărbătoare, ea s-a întristat, a suspinat şi a lăcrimat, îngenunchind în fața icoanei Sfintei Fecioare Maria. S-a rugat fierbinte să mijlocească în fața iubitului ei Fiu ca să-i dăruiască şi ei un copilaş. Atunci, o voce s-a auzit dinspre icoană, spunând: „Amen". S-a bucurat nespus, înțelegând că Domnul şi Maica Sa îi auziseră rugăciunile. Întorcându-se acasă, i-a povestit soțului ei, Eudoxius, cele întâmplate, iar el a zis: „Fie voia Domnului!".

Domnul, Iubitorul de oameni, le-a dăruit un copilaş, un băiețel pe care l-au numit Mena (Mina), după cuvântul „Amen" pe care îl auzise femeia în fața icoanei. Mai târziu, fericiții părinți au mai avut un fiu şi o fiică.

Sfântul Mina a crescut într-o atmosferă creştină, având parte de o educație aleasă. Părinții săi erau înstăriți, tatăl fiind guvernator militar. Când Mina avea 11 ani, tatăl său s-a mutat la cele veşnice, iar mama i-a urmat trei ani mai târziu. Rămânând fără părinți, Sfântul

Mina şi-a închinat viaţa rugăciunii, postului, alergând cu bună nădejde către Părintele Ceresc, Ocrotitorul orfanilor şi Proniatorul celor ce-L iubesc.

Cu timpul, datorită preţuirii pe care toţi o aveau faţă de el, Sfântul Mina a fost numit în înaltul post pe care-l ocupase tatăl său, conducând cu dreptate şi iubire de semeni, fiind preţuit şi cinstit de către toţi cei care îl cunoşteau. Când împăratul Diocleţian a renunţat la creştinism şi a ordonat adorarea idolilor, mulţi creştini au preferat să primească martiriul în numele Domnului nostru Iisus Hristos. Sfântul şi-a părăsit poziţia de conducere şi cea militară în care se afla şi s-a retras în deşert, unde a rămas pentru o perioadă de cinci ani, cinstindu-L şi iubindu-L pe Dumnezeu din toată inima sa.

Într-una din zile, a văzut cerurile deschizându-se şi mucenicii purtând cununi minunate. A auzit o voce zicând: „Tot cel ce se osteneşte pentru numele Domnului Iisus va primi astfel de cununi". Atunci, Sfântul s-a întors în oraşul pe care îl guvernase, mărturisind numele Domnului Iisus Hristos. Ştiind că aparţine unei familii nobile, concetăţenii săi l-au sfătuit să se îndepărteze de credinţa lui, promiţându-i daruri şi măriri. Sfântul Mina nu s-a lepădat de credinţa sa, iar, ca urmare, guvernatorul oraşului a hotărât să fie torturat. Sfântul a rezistat vitejeşte torturilor. Atunci guvernatorul a ordonat să-i fie tăiat capul, să i se arunce trupul în flăcări, iar cenuşa să fie împrăştiată în vânt. Trupul i-a rămas în foc timp de trei zile şi trei nopţi, dar nu a suferit stricăciuni, deşi Sfântul şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu. După trei zile, sora Sfântului a reuşit să-i ia trupul de acolo, dând soldaţilor o mulţime de bani în schimbul lui. L-a

înfăşurat într-un veşmânt şi a dorit să îl ducă în Alexandria, după cum o sfătuise înainte chiar fratele ei; având trupul mucenicesc cu ea, s-a îmbarcat pe una dintre corăbiile ce mergeau spre Alexandria. În timpul călătoriei, nişte sălbăticiuni ale mării au apărut din adâncuri şi au atacat călătorii de pe vas. Aceştia, îngroziţi, strigau cu frică mare. Sora Sfântului s-a rugat Domnului şi a cerut mijlocirea, ajutorul fratelui ei şi, ca urmare, din trupul Sfântului au ieşit flăcări care au ars feţele sălbăticiunilor. Acestea s-au scufundat cu repeziciune, iar când au reapărut, flăcările le-au ars încă o dată, coborând, astfel, în adâncul mării pentru totdeauna.

Când corabia a intrat în port, locuitorii din Alexandria, în frunte cu Patriarhul Atanasie cel Mare, i-au ieşit în întâmpinare: au purtat trupul sfânt cu înfiorare, l-au îmbrăcat în veşminte scumpe şi l-au aşezat în biserică, spre cinstire şi închinare. După ce vremea persecuţiilor s-a încheiat, îngerul Domnului i-a apărut patriarhului şi i-a spus că voia Domnului era să aşeze trupul Sfântului Mina pe o cămilă şi să îl scoată afară din oraş, fără ca cineva să îl călăuzească; trebuia doar să urmărească de la distanţă cămila până când aceasta se va opri în locul hotărât de Domnul. Au mers aşa cu toţii până când au ajuns într-un loc numit Lacul Bayad, din regiunea Marriot. Acolo, ei au auzit o voce zicând: „Acesta este locul unde Domnul doreşte să se odihnească trupul iubitului său Mina!". Astfel, au coborât corpul şi l-au pus într-un sicriu pe care l-au aşezat într-o grădină frumoasă, iar apoi, multe minuni s-au întâmplat acolo cu mijlocirea mucenicului.

După o vreme, locuitorii din Pentapolis s-au ridicat împotriva oraşelor din jurul Alexandriei. Oamenii se pregăteau să îi înfrunte pe barbari, şi guvernatorul a hotărât să ia trupul Sfântului cu ei, ca un puternic ocrotitor. A luat trupul în ascuns şi, cu binecuvântările Sfântului, i-a biruit pe barbari şi s-a reîntors victorios.

Guvernatorul, bucuros şi recunoscător, s-a gândit să nu înapoieze trupul Sfântului locului de unde îl luase, voind să îl ducă în Alexandria şi să îl pună într-un loc de cinstire şi închinare. Pe drumul de întoarcere, a trecut prin zona Lacului Bayad, locul de unde luase trupul Sfântului Mina. Acolo, cămila care purta sfântul trup a îngenunchiat şi nu a mai vrut să se mişte, chiar şi în urma câtorva lovituri primite. Atunci, au mutat trupul pe o altă cămilă, dar nici aceasta nu a vrut să plece din loc. În cele din urmă, guvernatorul şi cei care îl însoţeau au înţeles că aceasta este voinţa Domnului şi au făcut un sicriu din lemn de esenţă tare, în care au pus sicriul de argint. Au aşezat, apoi, sicriul la locul său şi, cerând binecuvântarea Sfântului Mina, s-au întors în Alexandria.

Descoperirea minunată a sfintelor moaşte

Atunci când Domnul a dorit să dezvăluie locul unde era trupul Sfântului Mina, a făcut-o într-un chip minunat. În acele locuri, se afla un păstor care avea un miel bolnav de râie. Într-una din zile, acest miel a alunecat într-o fântână, un puţ aflat lângă locul unde era

îngropat trupul Sfântului Mina. Ieşind din apă, mielul s-a rostogolit prin nisipul din acel loc şi s-a vindecat pe loc. Păstorul, uimit, a început să ia din nisip, să îl amestece cu apa şi să ungă cu el orice miel bolnav, şi acesta se vindeca imediat.

Vestea minunilor acestora s-a răspândit cu repeziciune în Imperiul Bizantin, până când a auzit şi împăratul Constantinopolului (se pare că este vorba de însuşi Sfântul Constantin). Acesta avea o singură fată care era bolnavă de lepră. Împăratul a trimis-o la locul unde era trupul Sfântului Mina ca să afle de la acel păstor cum se petreceau minunile. Discutând cu acesta, fata a luat nisip, l-a umezit cu apă şi s-a dat pe trup, dormind peste noapte în acel loc. În timpul somnului, ea l-a văzut pe Sfântul Mina care i-a zis: „Trezeşte-te devreme şi sapă în acest loc şi vei găsi trupul meu!". Când s-a trezit, fata era vindecată şi, începând să sape, a găsit trupul Sfântului. Degrabă a trimis vorba tatălui ei despre cele întâmplate. Acesta s-a bucurat nespus, mulţumind şi aducându-I laude lui Dumnezeu. În semn de recunoştinţă şi nu numai, împăratul a dat bani şi a trimis oameni, care au construit o biserică în acel loc, în cinstea slăvitului Mucenic Mina.

Mai târziu, în timpul domniei împăraţilor romani Arcadius şi Honorius, aceştia au hotărât construirea unui oraş impresionant exact în acel loc, oraş care s-a numit Abu Mena („abu" înseamnă „părinte, sfânt"). Acest oraş avea să devină vestit în întreaga lume creştină, ca un loc de mângâiere, izbăvire, tămăduire, ocrotire şi salvare. Va fi unul dintre cele mai căutate locuri ale creştinătăţii în perioada secolelor V-VII (d. Hr.).

Mulțimi de oameni bolnavi veneau aici, din cele patru zări ale pământului, rugându-l pe Marele Mucenic să mijlocească pentru ei, pentru familiile lor şi pentru prieteni şi mulți îşi aflau rezolvarea problemelor cu care veniseră... prin mijlocirea Sfântului Mina.

În semn de binecuvântare, ei duceau acasă de aici mici sticluțe ceramice, umplute cu apa dintr-un izvor făcător de minuni sau cu ulei de la candela ce ardea lângă trupul Sfântului. Pe fiecare față, era reprezentat Sfântul Mina, purtând o tunică şi având la picioare două cămile. De-a stânga şi de-a dreapa capului era scris în limba greacă: „O AGIOS MENAS" (Sfântul Mina).

Aceste sticluțe au fost descoperite de către arheologi în diverse locuri, surprinzătoare prin răspândirea lor: Heidelberg – Germania, Milano – Italia, Dalmata – Iugoslavia, Marsilia – Franța, Dengela – Sudan, Ierusalim – Țara Sfântă şi la Tomis (Constanța) – România.

La venirea arabilor în Egipt, o parte dintre aceştia au atacat oraşul şi biserica, acestea fiind distruse şi rămânând în timp doar ruinele. Acum, în acel loc, se află o impresionantă mănăstire, construită de răposatul papă Kyrillos al VI-lea, conducătorul Bisericii Copte, unde odihnesc, spre veşnică închinare, moaştele Sfântului Mare Mucenic Mina.

Valeriu R. Bob

UN FEL DE PREFAȚĂ

Eu nu am auzit despre Sfântul Mina din copilărie, aşa cum mărturisesc alții, sau poate nu-mi mai aduc aminte, ci l-am cunoscut doar când am venit la facultate şi am auzit de la nişte prietene despre el. Acele fete păreau chiar încântate în legătură cu lucrarea acestui sfânt, dar eu habar nu aveam ce poate face... însă, m-am hotărât, totuşi, să îi cer ajutorul în diverse probleme.

Aşadar, ajutorul nu a întârziat să vină şi aceasta a declanşat primele mele semne de mirare în legătură cu acest sfânt – Cum de mă ajută tocmai pe mine? Cum de răspunde atât de repede cererilor? Nu sunt prea mărunte aceste intervenții pentru un sfânt? Şi aşa am continuat să simt mereu ajutorul sfântului, chiar dacă îndreptam către el doar un mic gând.

Şi aşa au trecut anii, facultatea s-a terminat, dar ajutorul sfântului m-a însoțit... până într-o zi, în timpul masteratului, când trebuia să plecăm în Germania... Era o experiență nouă, pe care o aşteptam cu nerăbdare, aşa că mi-am făcut cu însuflețire bagajele şi, când să ies din casă, colega de cameră m-a întrebat dacă mi-am pus şi buletinul. În sinea mea mi s-a părut prostească această întrebare: tot timpul purtam buletinul cu mine, în portofelul special, în buzunarul mic al ghiozdanului. Totuşi, ca să verific, deschid ghiozdanul şi portofelul era la locul lui... Îl deschid, şi, spre nefericirea mea,

buletinul nu mai era acolo... mai aveam doar zece minute până când trebuia să plec şi, se înțelege, cursa spre Germania nu avea să mă aştepte pe mine, o căscată ce nu ştia unde îi putea fi buletinul...

Am început, fără vreo noimă, să caut prin cameră şi, când mi-am dat seama că nu are niciun rost să fac asta, m-am oprit, pentru că nu aveam nici cea mai vagă idee unde l-am pus. Deznădejdea începuse să capete teren, ba chiar mi se părea că poate nici nu ar trebui să mai merg în Germania. Totuşi, am început să ne rugăm Sfântului Mina...

Persoanele cu care trebuia să plec m-au sunat să vadă dacă am pornit de acasă. Le-am spus şi lor despre problemă şi, cum alt act nu aveam cu care să mă identific, s-au rugat şi ei pentru acest caz „disperat" ce a mai durat doar cinci minute... până când mi-am adus aminte – mai bine zis Sfântul mi-a pus în minte – că îl împrumutasem unei prietene, să scoată un colet de la poștă. Așadar, am sunat-o, ea a venit să-mi returneze buletinul și așa, cu ajutorul grabnic al Sfântului Mina, am reușit să prind cursa către Germania.

A mai trecut, așadar, timpul și buletinul meu buclucaș, pe care oricum îl folosesc foarte rar, s-a gândit să mă apropie, din nou, de Sfântul drag, pe care îl lăsasem cam „liber" în ultima perioadă. Și așa se face că buletinul a stat ascuns cam două luni, timp în care s-au ivit, ca niciodată, multe situații în care am avut nevoie de el. Așa că, am răscolit prin toată camera, în unele locuri chiar de mai multe ori, și tot nu l-am găsit. Nemaiavând ce să fac, am apelat, din nou, la cel ce putea să-l găsească până și acolo unde nu era. Am

început să mă rog Sfântului, dar tot nu a apărut. Dezamăgită, am renunțat în sinea mea la ideea că o să-l mai găsesc, ba chiar mă gândeam la cât o să dureze până îmi fac altul. Totuși, momentele de rugăciune către Sfântul Mina îmi dădeau nădejde și m-am liniștit la gândul că o să apară cândva, când îmi va fi de folos. Și chiar așa a fost, însă într-un moment în care nu mă așteptam!

Într-o zi, când aveam mult de lucru, m-a sunat o prietenă pentru că avea nevoie de ceva din camera mea. Inițial, îmi venea să îi zic că nu am la îndemână acel lucru, dar, totuși, am chemat-o să aștepte puțin în cameră până caut obiectul. Am scotocit un dulap întreg, dar nu am dat de el. Însă, spre bucuria mea, în buzunarele unui ghiozdan, mi-am găsit buletinul! Alături de mine s-au bucurat și celelalte prietene care se rugaseră pentru mine ca să mi-l găsesc. Chiar cred că ele l-au rugat mai mult decât mine pe Sfântul Mina să-mi vină în ajutor!

Acest sfânt a continuat să mă bucure mereu cu „mici" minuni, dar foarte importante pentru mine, datorită faptului că, în multe situații, a trebuit să găsesc lucruri mici în încăperi mari cu mormane de alte lucruri. Și a trebuit numai puțin să îmi ridic gândul ca obiectul să se găsească îndată. Acum știu: unele din aceste întâmplări au fost spre întărirea credinței noastre sau a celor din jurul nostru, care până atunci nu îl cunoșteau pe sfânt, căci nu ai cum să nu te minunezi când vezi că, după o mică rugăciune, obiectul apare, deși până atunci habar nu ai unde era sau răscolești lucrurile de nenumărate ori, dar nu îl afli. Una din aceste întâmplări a avut loc când am fost în pelerinaj în Grecia și am urcat

mai sus de mănăstirea Sfântului Nectarie, tocmai la mănăstirea Sfântului Mina. Urcând pe un drum îngust și cu serpentine, s-a pierdut o piesă de la oglinda autocarului nostru, iar șoferul s-a întristat destul de tare... încă nu știa nimic despre ajutorul Sfântului Mina. Așadar, s-a instalat o stare de agitație generală în autocar. Intrați în mănăstire, am înălțat rugăciuni către Sfântul Mina, și apoi am pornit înapoi spre mănăstirea Sfântului Nectarie.

Pe drum, colegul șoferului l-a îndemnat pe acesta să coboare, totuși, să se uite după piesă, dar acesta, supărat, i-a replicat că este imposibil, căci era prea multă iarbă și, în plus, nu știam exact unde ar fi putut sări, acolo fiind multe tufișuri și chiar începutul unei prăpăstii. Așadar, am mers înainte, când, deodată, șoferului i s-a părut că strălucește ceva în iarbă mai încolo de drum și a oprit să vadă mai de aproape. Era, din mila Sfântului Mina, chiar bucățica ce sărise de la oglindă! Șoferul a rămas fără cuvinte...

Îi mulțumim Sfântului pentru aceste intervenții, mai mici sau mai mari, făcute fără a ține seama de puținătatea credinței noastre. Pentru toate acestea și văzând că și ceilalți au primit ajutor de la acest sfânt, am considerat că ar fi de folos să le adunăm pe toate într-o singură publicație, ca mărturie pentru ceilalți sau pentru cei care încă nu îl cunosc pe Sfântul Mina.

Așadar, această carte a luat ființă prin punerea laolaltă a mărturiilor, în diverse contexte, din viața mai multor persoane, majoritatea clujeni. Fie că pare mic ajutorul, fie că e vorba în mod clar de intervenția Sfântului, aceste mărturii au ca rod întărirea credinței

celor implicați și apropierea lor de Dumnezeu. Cu fiecare minune adăugată, a continuat să mă uimească familiaritatea cu sfinții a celor ce povesteau și, mai ales, faptul că aceștia îl au pe Sfântul Mina ca prieten apropiat, la care nu ezită să apeleze cât de des, cu credință deplină că cererea le va fi ascultată. În plus, e uimitor și faptul că Sfântul Mina răspunde la fel de repede la mulțimea cererilor „muritorilor de rând", fără a lua seama, așa cum mi se părea mie că ar face sfinții, dacă cererea e „de nivelul lor" sau prea măruntă.

De aceea, considerăm că o astfel de carte, cu mărturii ale ajutorului Sfântului Mina în zilele noastre, în România, va fi, în special pentru tineri, o mărturie a tinereții lui Dumnezeu și a sfinților Săi și o întărire în credință, dătătoare de nădejde, pentru că nu e puțin lucru să știi că nu ești singur pe cale, ci ai ajutorul sfinților, ca al unor frați mai mari, plini de dragoste, care de-abia așteaptă să te ajute.

În plus, un mare ajutor al Sfântului și o purtare de grijă a fost și faptul că am primit inclusiv ajutor financiar pentru editarea acestor cărți, în contextul în care noi nici nu am cerut acest lucru și n-am spus nimănui câte exemplare dorim să tipărim. Dar, cu toate acestea, am primit exact suma necesară! Mare este puterea lui Dumnezeu prin sfinții Săi!

Oana Raluca Băilă,
noiembrie 2015, Cluj-Napoca

1. După al treilea acatist...

L-am cunoscut pe Sfântul Mina acum câțiva ani, printr-un mare necaz. Celei mai dragi prietene ale mele îi dispăruse fetița, o minune blondă de trei anișori cu ochi albaștri-liliachii. Într-o zi înghețată de luni din februarie, tatăl fetiței o luase la plimbare pe la amiază, iar, după câteva ore, mama, s-o numim Alexandra, anunța deja poliția că micuța nu era de găsit.

Dispăruseră amândoi.

Poliția afirma că era posibil să se fi înecat într-un lac de lângă Cluj, întrucât găsiseră acolo abandonată mașina tatălui, dar mama nu accepta această posibilitate. Căuta disperată orice alt loc, din oraș și din județele învecinate, unde ar fi putut merge bărbatul cu micuța, vorbise chiar cu cineva care ar fi putut să survoleze zona cu un elicopter, încerca absolut orice posibilitate pentru a o exclude pe aceea că bucuria ei ar fi putut să zacă pe fundul lacului. Scafandrii nu aveau echipamentele necesare pentru a ajunge la adâncimea la care se presupunea că ar fi fost cei doi. Trecuseră deja două zile, timp în care în sufletul mamei se amesteca cea mai neagră disperare cu nădejdea că poate copilul ei era în altă parte.

L-am întrebat pe părintele duhovnic ce să facem ca s-o găsim, altfel căutarea ar fi fost fără sfârșit pentru Alexandra, indiferent că ar fi durat un an sau o viață...

până și-ar fi găsit fetița. Părintele mi-a spus să citesc de trei ori Acatistul Sfântului Mina și asta am făcut. În a treia zi în care l-am citit, era deja vineri. A mai venit un scafandru din Constanța pe care mama fusese sfătuită să-l contacteze, cu echipa lui, fără să accepte vreo plată și riscându-și viața, pentru că era periculos să coboare iarna la o așa adâncime. Ei au scos micuța din lacul înghețat. Mama și-a putut măcar strânge copila în brațe, iar căutarea a luat sfârșit. Convingerea mea este că Sfântul Mina i-a dat gândul bun scafandrului să vină la Cluj și l-a și ajutat s-o găsească. Este adevărat că eu cred în minuni și pentru mine este de la sine înțeles că ne-a ajutat Sfântul, iar nu că a fost o întâmplare.

De atunci, oricând pierd ceva, îl rog pe Sfântul Mina să mă ajute și e grabnic ajutător.

Ioana Bodea, octombrie 2015,
Cluj-Napoca

2. Oare vom avea apartamentul visat?

„În lume necazuri veți avea;
dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea"

Povestea minunii trăite de mine şi de întreaga mea familie începe în urmă cu aproximativ șapte, opt ani. Era perioada de „boom" imobiliar, puțin înainte de perioada crizei, pe care cine o putea bănui?...

Părinții mei, grijulii şi capabili de orice sacrificiu pentru copiii lor, au hotărât să facă un mare efort, acela de a cumpăra un apartament în Cluj-Napoca. Acest lucru presupunea, însă, un credit bancar garantat cu ipotecă imobiliară.

Am găsit un apartament care era tentant: apartament nou, zonă centrală, suprafață mare, preț bun. Singurul neajuns era faptul că proiectul nu era finalizat, în acel moment se lucra doar la fundația blocului. Totuși, reducerea care ne era promisă (15% din preț), plus celelalte avantaje enumerate anterior, ne-au făcut să cumpărăm o „promisiune" de apartament, achitând 90% din valoarea acestuia. Și contractarea împrumutului bancar a presupus anumite dificultăți, fiindcă achitarea sumei trebuia făcută într-un termen relativ scurt de la semnarea contractului cu cei care realizau proiectul imobiliar.

Erau multe promisiuni: că durata construcției nu va fi mai lungă de un an de zile, că pe şantier vor lucra în jur de 150 de muncitori, că va fi o construcție solidă etc.

Tot „visul" s-a spulberat, însă, curând. Proiectul era construit în mare parte pe un credit contractat de firma dezvoltatoare a proiectului de la o bancă. În momentul în care banca, descoperind nereguli în cheltuirea banilor, a hotărât să întrerupă finanțarea proiectului, au început treptat să dispară: muncitorii, materialele, biroul de vânzare al firmei constructoare... şi a început să cam dispară şi zâmbetul de pe fața noastră. Nu mai răspundea nimeni la telefon, dispăruseră chiar şi oamenii angajați pentru paza construcției. Proiectul era realizat în proporție de 30%.

Odată cu trecerea timpului, problemele s-au adâncit. Firma dezvoltatoare între timp renunțase la proiect, îl vânduse altei firme care însă nu dispunea nici ea de fondurile necesare pentru finalizarea proiectului. Mai

mult, firma respectivă a intrat nu peste mult timp în procedura de insolvență (undeva în cursul anului 2010). S-a încercat reorganizarea acelei firme, nu s-a reuşit, s-a ajuns la faliment şi aceasta presupunea vânzarea tuturor bunurilor respectivei firme, fără să se mai țină cont că nouă (şi persoanelor aflate în situația noastră) ni se datorau apartamentele promise şi plătite în mare parte.

Cei aproximativ 50 de cumpărători, printre care eram şi noi, încercam să găsim căi legale prin care să aflăm o ieşire din acest impas. Unii doreau apartamentele, alții îşi voiau banii înapoi, dar cui să le cerem? Oamenii erau deznădăjduiți, nu se mai lucrase nimic la proiect de aproximativ 3-4 ani.

Discuții multe erau şi în familia noastră, ce se mai poate face, încotro să apucăm, dar speranțele erau mici. Fratele meu, care are studii juridice, căutase tot felul de căi legale, dar nu reuşise să găsească o soluție pentru situația noastră, deci şansele erau infime.

Însă, în toată această perioadă, mama şi-a păstrat credința vie. Indiferent ce argumente îi aduceam noi, inclusiv despre ce prevede legea, răspunsul era mereu acelaşi: „Nu ne lasă Dumnezeu! Nu se poate să ne lase! Banii aceia sunt munciți!". Se ruga mult şi ne îndemna şi pe noi să ne rugăm, să facem acatiste către Domnul Iisus Hristos, către Maica Domnului, dar mai ales să căutăm mijlocirea Sfântului Mare Mucenic Mina, despre care ne învățase de mici că, prin puterea pe care i-a dat-o Dumnezeu, ajută la recuperarea lucrurilor pierdute sau în caz de pagube. Aşadar, am început să ne rugăm Sfântului Mina,

citindu-i Acatistul; ne-am rugat şi Maicii Domnului, citindu-i Paraclisul. Ne-am dat seama că altă speranță, din altă parte, nu există. Nădăjduiam totuşi într-o mare minune!

Timpul trecea greu, construcția arăta din ce în ce mai rău: era inundată (fundația fusese săpată prea adânc, ajungându-se până la nivelul pânzei freatice), crescuseră mărăcini. Posibilitatea de a rămâne fără nimic din apartamentele contractate şi pentru achitarea cărora fuseseră luate credite pe ani mulți era foarte greu de acceptat de toți cei implicați.

Credința mamei era însă vie şi ne încuraja şi pe noi. Se ruga în continuare Sfântului Mina, ne rugam şi noi, dar aveam îndoieli mari că se mai poate face ceva.

Însă, în cursul anului 2012, s-a întrezărit totuşi o speranță. Începea să se profileze minunea: banca care finanțase proiectul imobiliar, care între timp devenise proprietarul proiectului, a acceptat vânzarea proiectului (partea de construcție ce fusese edificată) împreună cu cele 50 de antecontracte ale cumpărătorilor, printre care eram şi noi. Legal, imobilul putea fi vândut fără respectarea antecontractelor de vânzare-cumpărare, ceea ce ar fi făcut proiectul mult mai atractiv pentru un eventual investitor.

Am continuat să ne rugăm pentru găsirea unui investitor care să cumpere proiectul şi nu după mult timp rugăciunile ne-au fost ascultate: o firmă locală şi-a manifestat interesul față de proiect! Ne-am dat seama că este o minune, nu doar o întâmplare, şi prin faptul că patronul acestei firme era recunoscut ca fiind un om credincios, milostiv, acest lucru sporind speranțele

noastre. Au fost unele persoane dintre cei care cumpăraseră apartamentele (şi erau în situaţia noastră) care au căutat soluţii şi au ajuns şi la această firmă care a acceptat preluarea proiectului. Dumnezeu lucrează minunile prin oameni şi, în cazul nostru, a lucrat şi prin aceşti oameni!

Ne rugam în continuare Sfântului Mina să ne ajute cu noul investitor!

După un studiu îndelungat şi amănunţit, după numeroase negocieri cu banca şi cu noi, cumpărătorii, după multe momente de cumpănă, noul investitor a hotărât să cumpere proiectul. Momentul a fost trăit cu multă bucurie şi speranţă de toată lumea, deoarece ştiam că de acum există şanse reale ca proiectul să fie finalizat, iar noi să primim ceea ce cumpărasem cu ani buni înainte! Ceea ce s-a şi întâmplat!

Lucrările au durat până în anul 2014, au fost anevoioase, dar, în cele din urmă, construcţia a fost finalizată în termen scurt şi execuţia este una de calitate!

Minunea este cu atât mai mare cu cât nu ştim să mai existe vreun astfel de proiect, ajuns în stare de faliment şi care, totuşi, să fie finalizat cu respectarea antecontractelor, oamenii primind astfel apartamentele!

Mulţumim şi suntem recunoscători Sfântului Mare Mucenic Mina şi Maicii Domnului pentru ajutorul şi mijlocirea pe care au făcut-o înaintea Domnului nostru Iisus Hristos!

Familia Mihu, octombrie 2015, Cluj-Napoca

3. Nici cinci minute și internetul funcționa

Sfântul Mare Mucenic Mina oferă mult ajutor în întâmplări minunate după credința și nevoia fiecăruia. Eu nu vreau să povestesc acum un lucru spectaculos. E o situație banală și pare o simplă coincidență, dar eu am simțit ajutorul și rugăciunea Sfântului.

Acum două luni am schimbat chiria și am făcut cerere pentru transferul internetului la noua adresă. Asta era o nevoie foarte urgentă pentru că prietena cu care stau lucrează de acasă. Echipa de instalare ne programaseră pentru o anumită dată, dar nu au reușit să ajungă. La telefon ne spuneau că au clasat cererea noastră la urgențe, dar, timp de aproape o săptămână, vorbeam zilnic cu ei și primeam același răspuns: că vom fi contactați în scurt timp. Prietena mea mergea cu laptopul în casa unei familii pentru a putea lucra și eu mă simțeam prost că e nevoită să facă asta. Abonamentul era pe numele meu și eu nu reușeam nicicum să grăbesc lucrurile. Spre mijlocul săptămânii, mi-a spus că trebuie să caute internet în altă parte pentru că familia respectivă pleca de acasă. Eu eram la serviciu și mă tot gândeam la o soluție. Am ieșit în pauză și, în timp ce mă îndreptam spre stradă, mi-am îndreptat gândul și cererea spre Sfântul Mina. La cinci minute după ce am terminat rugăciunea, m-au sunat pentru instalare. Fiind pauză, am reușit să ajung acasă și, într-o jumătate de oră, internetul funcționa. Pentru mine, a fost mâna Sfântului Mina.

Lucia Trifan, octombrie 2015, Cluj-Napoca

4. Mi-a spulberat orice îndoială

A fost o vreme când eu încă nu credeam în ajutorul Sfinților. Auzeam vorbindu-se despre ei la biserică, dar toate cele povestite de oamenii pe care-i cunoșteam mi se păreau exagerate și poate chiar inventate pe alocuri.

Despre minunile Sfântului Mina aflasem de la prietenii mei, care au mare evlavie la el. Pe ei i-a ajutat să-și găsească actele de identitate furate cu puțin timp înainte de căsătorie. Dacă Sfântul Mina nu ar fi mijlocit, ei ar fi fost nevoiți să-și amâne căsătoria. Această întâmplare mi s-a întipărit în minte și a început să topească treptat ghețarul necredinței mele. Însă ajutorul pe care l-am primit eu însămi de la Sfântul Mina m-a zguduit din temelii și mi-a spulberat orice îndoială pe care o aveam.

Totul s-a întâmplat cu 5 ani în urmă. Mă întorceam într-o seară de la Vecernie. Eram obosită și abătută. A doua zi, pe la șase dimineața, urma să plec în Tabăra de vară a ASCOR-ului. Ajungând în stație, m-am așezat pe pragul unui magazin, mi-am scos din geantă telefonul și am trimis cuiva un mesaj. Deodată, am observat că vine troleul, m-am ridicat brusc și am urcat, grăbindu-mă să prind un loc pe scaun.

După ce am mers vreo 3-4 stații, mi-am căutat în geantă telefonul să văd cât era ceasul și... am descoperit cu stupoare că nu-l mai aveam. Atunci mi-am dat seama că îmi căzuse din mână atunci când m-am ridicat subit și am urcat în troleu.

Nu ar fi fost atât de gravă pierderea lui dacă nu ar fi trebuit a doua zi să plec din oraș la 6 dimineața pentru 2 săptămâni. Or, în situația asta, mi se dădeau toate

peste cap, pentru că lucrul acesta însemna că nu mai puteam merge în tabără. Atunci mi-am amintit de Sfântul Mina și, după ce i-am cerut iertare că m-am îndoit oarecând de minunile lui, am început să-l rog să facă și pentru mine imposibilul.

Am coborât la prima stație, am urcat într-un alt troleu și m-am întors la locul unde pierdusem telefonul. Am cercetat totul cu de-amănuntul, dar bineînțeles că nu mai era acolo. Îmi și imaginam deja cum l-a găsit vreun om nesimțit, care mi-a și citit toate mesajele și de la care nu mai aveam nicio șansă să-l recuperez.

Eram pe punctul de a intra în panică, pentru că nu aveam scrise nicăieri telefoanele părinților, ale rudelor și ale prietenilor mei. Nu știam cum voi reuși să le comunic părinților că mi-am pierdut telefonul... În fine, mă asaltau tot felul de gânduri negre, dar printre ele se strecura și rugăciunea către Sfântul Mina. I-am promis atunci că, dacă mă va ajuta în chip minunat să-mi găsesc telefonul până a doua zi dimineața, nu mă voi îndoi niciodată de minunile vreunui sfânt.

M-am întors acasă, în cămin, și am rugat-o pe colega mea de cameră să le sune pe fetele de la biserică si să le întrebe dacă nu cumva mi-au găsit acolo telefonul. Eram atât de obosită și disperată, încât mi se începușase mintea și mi se dereglase memoria: nu mai știam sigur dacă îl aveam în stație, acolo unde credeam că l-am pierdut, sau era o amintire falsă. Pe de altă parte, încercam să mă agăț și eu de ultimul pai plutitor ca de colacul de salvare.

Mare a fost mirarea mea când am aflat că telefonul meu era la biserică. Dar și mai mult m-am minunat

când am aflat cum a ajuns acolo. De fapt, îmi căzuse într-adevăr în stație, înainte să urc în troleu. Dar după câteva minute, îl găsise un tânăr foarte de treabă, care a sunat pe ultimul număr apelat pentru a da de cineva care mă cunoaște și căruia ar putea să-i dea telefonul meu pentru a mi-l înapoia. Vă vine să credeți una ca asta? Câți oameni în ziua de azi ar face un asemenea lucru? Cred că unul dintr-o mie. Majoritatea ar fi păstrat telefonul, aruncând cartela din el. Dar și mai interesant este faptul că ultima persoană apelată era tocmai acea prietenă al cărei soț își pierduse actele înainte de nunta lor și pe care Sfântul Mina l-a ajutat să și le găsească. Ea l-a sunat pe soțul ei, care a mers îndată cu mașina, s-a întâlnit cu băiatul respectiv și mi-a recuperat telefonul. Iar tânărul acela n-a vrut nici măcar să audă despre vreo răscumpărare. După toate acestea, nu mai rămâne loc nici pentru cea mai mică îndoială că totul a fost rânduit prin mijlocirea Sfântului Mina, care a lucrat chiar prin cei ce l-au îndrăgit atât de mult, încât și-au numit copilul cu numele lui.

A doua zi dis-de-dimineață am ajuns la biserică, mi-am luat telefonul și am plecat liniștită cu autocarul în Tabăra Mare a ASCOR-ului, dând slavă lui Dumnezeu și mulțumindu-i din tot sufletul Sfântului Mina.

De atunci s-a întâmplat de multe ori să le povestesc oamenilor această întâmplare, mai ales celor care se aflau în situații similare, și de fiecare dată, cerând ajutorul Sfântului Mina, ei găseau lucrurile pierdute, iar odată cu acelea, pace interioară și întărirea în credință.

Olga, 27 octombrie 2015, Cluj-Napoca

5. Informații de ultimă oră

Am dat un avans de aproape 1000 de euro unei agenții imobiliare să-mi arate un apartament de vânzare, dar proprietarul apartamentului nu era cu actele în regulă (apartamentul era de fapt moștenirea copiilor și nu avea dreptul să îl vândă).

Agenția nu a verificat actele sau nu a vrut să-mi spună adevărul, ca să treacă perioada de o lună și jumătate până expira antecontractul de vânzare-cumpărare. M-am rugat Sfântului Mina, iar în penultima zi a antecontractului, am aflat de la o prietenă, secretară de notar, că acel apartament nu putea fi vândut (tatăl nu avea dreptul să îl vândă până când copiii nu împlineau 18 ani).

În ultima zi, amenințând atât agenția imobiliară, cât și pe tatăl copiilor că dacă nu-mi restituie banii de avans, îi dau în judecată (fiind caz penal), mi-au restituit banii înapoi.

Îi mulțumesc din suflet Sfântului Mina!

Florentina Ani, 18 octombrie 2015, Cluj-Napoca

6. Sfântul Mina, chiar și pe străzile New York-ului

Una din minunile pe care Sfântul Mina le-a făcut cu mine s-a întamplat când eram în New York.

Ajunsesem de o zi în New York, la sora mea, pe care nu o mai văzusem de 5 ani şi care se mutase de

ceva vreme acolo. Nu apucasem bine nici să văd unde stă sora mea şi nici cum se ajunge la ea, pentru că mă aduseseră ei cu maşina de la aeroport şi eram şi prea obosită să-mi dau seama unde sunt.

După ce, în prima zi, am stat să mă odihnesc în casă, în cea de-a doua m-am gândit să ies totuşi puţin afară. Deoarece nu cunoşteam deloc zona, m-am gândit că o să merg tot înainte pe stradă până la un punct şi apoi mă voi întoarce pe aceeaşi stradă. Am ţinut minte doar că în faţa casei era o farmacie care se numea Rite Aid.

Tot plimbându-mă, după un timp m-am întors pe aceeaşi stradă, dar se întuneca şi eu nu mai ajungeam acasă. Începeam să-mi dau seama că m-am rătăcit şi nu aveam nicio parte din adresa surorii mele, ca să pot întreba pe cineva. Încercasem să o sun pe sora mea de la un telefon public, dar nu răspundea pentru că era la lucru şi ştiam că trebuia să iasă târziu în seara aceea.

Am început să mă rog Sfântului Mina să mă găsească şi să mă ducă acasă. Mai întrebam oamenii pe stradă dacă nu ştiu unde este o farmacie Rite Aid, dar îmi spuneau că e un cartier mare şi îmi cereau mai multe detalii despre adresă, detalii pe care nu le ştiam.

Ajunsesem pe o stradă mai mică şi mai întunecată şi eram foarte obosită şi speriată că nu ştiam unde sunt şi nici cum o să mă găsească sora mea. La un moment dat, am ajuns la o intersecţie şi nu ştiam ce să fac. Mă tot rugam Sfântului Mina, am luat-o la dreapta şi... Minune! Eram lângă farmacia pe care o ţinusem minte şi în faţa apartamentului surorii mele.

Slavă Domnului pentru sfinţii Săi şi Sfântului Mina pentru că grabnic sare mereu în ajutor!

Carmen Budimir, 25 octombrie 2015,
Cluj-Napoca

7. Sfântul Mina – Ocrotitor și împăciuitor al familiei

Ce liniștire duhovnicească este să primești ca dar vădit câte o minune a vreunui sfânt. Până la urmă știm că nu minunile singure sporesc credința, dar totuși este de folos și acest ajutor liniștitor oarecând.

Știam despre Sfântul Mina că este responsabilul departamentului de *găsiri obiecte,* însă nu e doar atât. Ducând gândul până la capăt, ne dăm seama că ne ajută cu lucrurile pierdute tocmai pentru neputințele noastre, de a nu ne tulbura pentru orice lucru, fie el mărunt sau nu numai.

La scurtă perioadă după căsătorie, încă cuprinși de bucuria unirii în Hristos, am avut și prilejuiri de încercare a răbdării unuia față de celălalt. Așa se face că într-o zi eu și soția mea am avut o mică neînțelegere. Mi-am continuat apoi o treabă pe care o aveam pe balconul apartamentului. Brusc, aud un sunet – verigheta îmi sărise de pe deget, de la etajul trei, direct într-un abis de iarbă și întuneric. Am încercat imediat să ies din casă și am pornit să caut verigheta... ar fi fost destul de nepotrivit să o pierd din primele săptămâni.

Am căutat ceva-ceva, dar tot nu am găsit, până când mi-am dat seama că aș putea să îi cer ajutorul Sfântului

Mina, grabnicul ajutător. În 5 minute s-a făcut găsită verigheta și liniștea din casă nu s-a lăsat alungată.

Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru binecuvântările sfinților Săi!

Bogdan Dincă, octombrie, Cluj-Napoca

8. O tonă de lumânări și certificatul de naștere

Tata a avut o poveste minunată pe vremea când trăia, în urmă cu mulți ani. Pe vremea aceea, tata făcea lumânări pentru 1 noiembrie și le vindea prin țară micilor comercianți, printre care de multe ori se întâmpla să fie oameni neserioși care nu-i mai plăteau marfa. Așa s-a întamplat cu o „doamnă", care a uitat să-i plătească lumânările (în jur de o tonă). Și noi eram săraci, adică se simțea orice pierdere. Eram tot timpul la limită, în tensiune. Doamna respectivă îl tot purta pe tata cu zăhărelul, „scârț, scarț până marți". El nu putea să o dea în judecată deoarece nu era toată marfa dată pe factură și în aceste condiții a început cu râvnă și multă credință să zică în fiecare zi Acatistul Sfântului Mina. Spun „cu multă credință" deoarece l-a zis așa timp de peste un an, fără să deznădăjduiască. Mă mir și eu de perseverența lui! Și... într-un târziu, a apărut minunea: doamna respectivă a venit la el și a achitat datoria!

Acum câteva seri aveam neapărată nevoie de certificatul de naștere al fiului nostru și nu mai știam unde l-am pus... știam că l-am pus „bine". A început soțul meu să-l caute în sertarul cu acte și a luat la mână fiecare

hârtie, de două ori, dar nu l-a găsit. Eu pregăteam copiii de culcare, era hărmălaie în casă și am început să ne agităm că nu-l găsim, căci ne trebuia în seara aceea. Am lăsat copiii deoparte, am zis hotărât cu încredere „Sfinte Mina, ajută-mă!" și am început să iau actele încă odată, la rând. Și l-am găsit!

Am mai scris și în alte mărturii și repet: nu încetez să mă minunez de cât de grabnic ne ajută acest Sfânt!

Veronica Lucia Pop, 21 octombrie 2015, România

9. Porcii care au trăit fericiți până la următorul Crăciun

În primăvara anului 2005, într-o dimineață de sâmbătă, mă trezește mama pe la ora șase, cu plâns și supărare, pentru că nu a mai găsit porcii în grajd. Aveam pe vremea aceea doi purcelușI de vreo cincizeci de kilograme fiecare, pe care mama îi creștea cu mare drag. Ce era de făcut?

Am sunat la poliție să raportăm furtul. Ni s-a spus să nu atingem nimic pe acolo la grajd și să așteptăm că ne va trimite un echipaj de poliție. Până să vină poliția, l-am „sunat" și pe Sfântul Mina. Știam că Sfântul Mina este grabnic ajutător în asemenea situații și am făcut cu mama acatistul lui, cu nădejdea că Sfântul Mina ne va ajuta. A venit apoi poliția, a luat amprente, și-a făcut treaba și a plecat. În timpul când a fost poliția acasă, eu am alergat la biserică să-i spun părintelui necazul. Era în Postul Mare și era Liturghia de sâmbătă pentru

cei adormiți. Liturghia era trecută de Evanghelie, părintele făcea pomenirile în altar (la noi la biserică în acea vreme se făceau pomenirile cu voce tare). Am trimis părintelui un bilet în altar și părintele a citit rugăciunea către Sfântul Mina pentru noi.

La sfârșitul Liturghiei, părintele m-a întrebat ce s-a întâmplat și i-am povestit necazul nostru. Mi-a zis să ne rugăm Sfântului Mina și să avem nădejde. Ajunsă acasă, am aflat-o pe mama bucuroasă că s-au găsit porcii.

Era ora 10 dimineața și porcii erau în grajd!

Cei care îi furaseră îi dăduseră unui om la care aveau ei o datorie. Omul acela îl întrebase pe fratele mamei (unchiu' se pricepe la animale și umblă mult pe la târguri) care este prețul porcilor, că voia să-i vândă. Când omul acela i-a descris cum sunt porcii, unchiul i-a recunoscut din descriere că erau ai noștri. Apoi s-a dus să-i vadă pe porci și s-a convins că erau „dispăruții zilei". Au anunțat poliția și astfel au fost prinși hoții. În noaptea aceea, hoții au mai furat pe lângă porcii noștri și 10 găini de la altă gospodărie, slănină de la altă casă și fier vechi din altă parte.

Când i-a prins poliția, pentru găini a fost prea târziu, fierbeau deja într-o oală. Cu celelalte nu știu ce s-a întâmplat. Bucuria familei a fost mare. Mare a fost și uimirea față de cum a aranjat Sfântul Mina situația și cum, în doar patru ore, ne-am recuperat paguba. Cu adevărat sfinții vin cu grăbire în ajutorul nostru.

Și porcii au trăit fericiți până la următorul Crăciun.

Gabriela Bănică, 25 octombrie 2015

10. Sfântul Mina, grabnic ajutătorul!

Niciodată nu l-am băgat prea mult în seamă pe Sfântul Mina; de mică știam, precum mama îmi tot repeta, că ajută mai ales la lucrurile pierdute: „Dacă ai pierdut cutare sau cutare, roagă-te la Sfântul Mina și vei găsi!", îmi tot zicea. Trebuie să recunosc că, deși știam acest lucru, nu prea credeam sau, mai bine zis, nu mă prea foloseam de el.

Până acum câteva zile, când mi-am dat seama că îmi pierdusem pașaportul!

Nici nu era pașaportul meu, ci al unui frate care venise anume din Italia ca să și-l facă, și pe lângă asta, plătise și mulți bani pe el. Pentru că trebuia să se-ntoarcă în Italia ca să înceapă facultatea acolo, mă împuternicise pe mine să-l ridic. Eu, deși l-am ridicat, am uitat complet de el. Totul până acum câteva zile, când Andrei, fratele meu, m-a întrebat din nou de el.

Eu am intrat în panică, pașaportul nu era unde știam că l-am lăsat. Am căutat în toată casa și tot n-am găsit nimic, începusem să cred că mi-a căzut din ghiozdan sau cine știe ce. Alaltăseară, în timp ce-l căutam, mi-am adus aminte că se scrisese ceva despre minunile Sfântului Mina, cum că era nevoie de mai multe mărturii. Nici nu eram sigură că era vorba despre el. Așa că după ce am verificat, am început să zic în mintea mea: „Sfinte Mina, dacă mă ajuți să găsesc pașaportul, promit că scriu mărturie despre minune!". Așa că m-am dus la culcare, era vreo 2 dimineața. Ziua următoare, pe la amiază, mi-am amintit să o sun pe bunica mea, cu care nu vorbisem de luni de zile; și, în timp ce vor-

beam la telefon, am început să caut ceva într-un dulap. Nu îmi dădeam seama ce fac, chiar nu gândeam deloc. Și primul lucru care a ieșit afară a fost o folie cu certificatul de naștere și pașaportul lui Andrei. Nici nu mi-am dat seama ce se-ntâmplase. Sfântul Mina m-a ajutat imediat. Căutasem în acel loc de multe ori, dar nu găsisem nimic cu o seară înainte.

Așadar, Sântul Mina m-a ajutat, chiar dacă l-am neglijat în toți acești ani sau n-am prea crezut în el.

Pentru rugăciunile Sfântului Mina și ale tuturor sfinților, Doamne miluiește-ne pe noi!

Elena Sauca, 23 octombrie 2015, Cluj-Napoca

11. Nu doar un portofel regăsit, ci și un nou prieten câștigat

Era seara, prin noiembrie anul trecut, când am luat autobusul de pe strada Memorandumului (din Cluj) și aveam de mers doar câteva stații. Cum se întâmplă de multe ori, autobusul era plin la acea oră și lumea stătea îmbulzită, cu toate acestea, însă, nimic nu părea neobișnuit.

Dar, odată ce am ajuns la destinație, în Mărăști, am constatat cu uimire că îmi lipsea portofelul. Bineînțeles că am început să răscolesc prin geanta ce o aveam la mine și pe care, în timpul călătoriei mele, o purtam nu foarte precaut pe un umăr, atârnând în spatele meu. Așa că, foarte repede am eliminat toate posibilitățile unde aș fi putut să îmi las portofelul și am început să mă gândesc cu groază la toate actele pe care le aveam

ținute în el, plus cardul de la bancă. Portofelul în sine era un cadou pe care îl primisem de curând și îmi era drag.

Și pornind deznădăjduită spre casă, povesteam cu prietenele mele despre ce ar fi de făcut, dar eu deja începeam să mă conving tot mai mult că nu există șanse să îl mai recuperez... încercam să mă consolez cu gândul. Mă și simțeam tot mai prost pe măsura ce îmi închipuiam că există oameni care trăiesc pe seama faptului că iau pe ascuns lucruri ce nu le aparțin. Asta era chiar o durere mai mare.

Dar atunci a venit o mare mângâiere, deoarece una din prietenele cu care mă aflam, Roxana Felicia, mi-a spus de Sfântul Mina, deoarece ea cunoștea deja cazuri în care s-au făcut minuni și oamenii, prin ajutorul Sfântului, și-au recuperat bunurile pierdute. Eu, trebuie să recunosc, încă mai aveam îndoiala mea că aș putea fi și eu ajutată în acest fel.

Ne aflam deja în Hasdeu și se făcuse noapte, dar la bisericuță era priveghere. Așa că am intrat și noi și ne-am pornit, împreună cu prietena noastră Nicoleta, să facem Acatistul Sfântului Mina. Îmi amintesc că prietenele mele erau foarte obosite și m-am simțit foarte recunoscătoare pentru că făceau acest lucru ca să mă ajute. Am plecat mai liniștită, reținând din rugăciune cum Sfântul Mina era și îndreptător al celor care își petreceau viețile tâlhărind și furând și le aducea gând bun. Prin urmare, am început și eu să prind curaj, cu atât mai mult cu cât prietenii cu care am mai povestit în acea seară au pus gând bun pentru mine, aflând ce mi s-a întâmplat...

Și nici nu a trebuit să aștept mult, deoarece a doua zi, când eu mă aflam cu treabă în oraș, am văzut că aveam multe apeluri pe telefon și m-am gândit că ceva nou s-a petrecut, dar nu înțelegeam ce ar putea fi. Se părea că toți prietenii mei știau ceva ce eu încă nu aflasem.

Am sunat să văd care era vestea și așa am aflat că cineva îmi găsise portofelul... am sunat la numărul respectiv și o doamnă binevoitoare mi-a spus că mă așteaptă să îmi recuperez bunul pierdut. Ceea ce a ușurat faptul că am putut fi contactată într-un timp așa de scurt a fost și că aveam în portofel cartea de vizită a unei cunoștințe din Huși, de unde m-am întors recent, nenea Cristi... așa că persoana care mi-a găsit portofelul aruncat lângă stația de autobus a putut să sune să întrebe de proprietar. Și vestea bună a ajuns la mine... a fost o minune neașteptată, și azi îmi amintesc cu bucurie ce frumos a rânduit Dumnezeu să fie. Din portofel îmi lipsea doar o sumă mică de bani.

Acum cu încredere pot să recomand tuturor celor încercați de astfel de experiențe mai puțin plăcute să caute ajutor la Sfântul Mina, care mijlocește pentru ei... și să nu uite că orice încercare este în primul rând un test al credinței. Nădejde spre mântuire!

Anda Les, octombrie 2015, Cluj-Napoca

12. Și pe mine m-a ajutat Sfântul Mina

Poate unii vor crede că nu e minune, dar eu știu sigur că Sfântul m-a ajutat. Să vă spun mărturia mea:

Primisem de la o doamnă generoasă niște gutui, dar nu orice gutui, ci niște gutui imense și coapte, fără

chimicale; niciodată nu văzusem așa gutui mari și m-am bucurat enorm când mi le-a dăruit doamna aceea, care avea oricum o situație modestă.

Plecasem de la muncă obosită și m-am oprit la un supermarket să fac niște cumpărături, așa încât am lăsat punga cu gutui la intrare. Fiind obosită și grăbită, am uitat acolo punga cu gutuile aromate.

Ajunsă acasă, după ceva timp, am realizat că uitasem gutuile la supermarket, dar era deja ora de închidere. Îndemnată de sora mea să mă întorc (eu locuiesc relativ aproape de supermarketul respectiv), am luat-o la fugă înspre supermarket cu inima strânsă. Pe drum, în timp ce alergam, i-am promis Sfântului Mina că dacă le voi găsi, știu că a fost ajutorul lui și voi da mărturie. Și așa a fost! Ajunsă la magazin, vânzătoarele se pregăteau de închidere, dar eu am dat peste punga mea cu gutui – nu o luase nimeni!

Știu sigur că Sfântul Mina m-a ajutat și îi mulțumesc încă o dată, pe această cale.

Slavă Domnului pentru toți sfinții Lui!

Iasmina, 21 octombrie 2015, Cluj-Napoca

13. Dar Dumnezeu și Sfântul Mina puteau mai mult!

Știam de mult timp (teoretic!) că Sfântul Mina e de mare ajutor în recuperarea lucrurilor furate/pierdute, însă vara aceasta am avut ocazia să trăiesc aceasta personal. Mi-a fost furat portofelul în tren, în drum spre Oradea (cu bani, acte, cam tot...).

A trebuit să-i spun mamei, care a luat totul cu calm și, ca primă masură, a sugerat să citim acatistul Sfântului. Coincidență sau nu, recent îi fuseseră dăruite două exemplare din acest acatist.

Nu mi-am făcut timp să-l citesc în acea zi și nici în dimineața următoare, dar știu că mama a făcut-o. Pe la amiază, însă, am reușit. Apoi am văzut că aveam un apel pierdut din acea dimineață: o doamnă de la un magazin de lângă gară găsise portofelul aruncat lângă intrare! Atâta bunăvoință nu poate să genereze decât încredere în puterea sfinților și în ajutorul lui Dumnezeu!

După ce m-am întors în Cluj, m-am întâlnit la bibliotecă cu o colegă (de fapt, ne știam doar din vedere), foarte neliniștită pentru că avea în acea zi restanță la anatomie. Problema mare era că repartizările se făceau după prima sesiune de restanțe, deci risca să piardă locul la buget. Eu nu prea aveam cum s-o ajut decât cu încurajări, să-i ascult oful și eventual să-i lămuresc unele subiecte. Dumnezeu putea însă mult mai mult. Înaintea examenului i-am dus iconița Sfântului cu speranța că o va ajuta. Și într-adevăr, a trecut examenul cu bine. Slavă Lui Dumnezeu pentru toate!

Mălina Sava, octombrie 2015, Cluj-Napoca

14. Ajutor pentru publicarea unui articol

Publicarea unui articol într-o revistă cotată ISI necesită multă muncă și răbdare, dar nu numai asta, ci și mult ajutor de la Dumnezeu și de la sfinții Lui. Scriu

aceste rânduri deoarece Sfântul Mina m-a ajutat să mi se publice un articol într-o revistă cotată ISI. Cei care au trecut printr-o situație asemănătoare știu cât de importantă este această realizare.

Când încetăm să credem că noi, prin forțe proprii, putem să le rezolvam pe toate și ne punem nădejdea în Dumnezeu, atunci vine ajutorul mult așteptat. Vă îndemn să vă rugați Sfântului Mina cu încredere în situații care par imposibil de rezolvat. De asemenea, Sfântul Mina m-a ajutat de multe ori să găsesc diverse documente în calculator. Sfinte Mare Mucenice Mina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Anca Popovici, octombrie 2015, Cluj-Napoca

15. Am căpătat încredere și totul a fost bine

Mă numesc Claudia Miron și am 39 de ani. Anul trecut am fost internată la Spitalul Clinic Clujana din Cluj-Napoca pentru a fi supusă unei intervenții chirurgicale de colecist.

Mărturisesc că aveam mari emoții și îmi era foarte frică deoarece pietrele pe care le aveam la fiere erau destul de mari și medicul care mă opera nu-mi putea garanta că mă va opera laparoscopic sau numai clasic, prin tăietură, caz în care și recuperarea era mai grea. În plus, trebuia să fac anestezie totală, fapt pentru care îmi era foarte groază, căci nu știam cum va decurge totul. Am aflat că în spital există o capela închinată Sfântului Mare Mucenic Mina și, cu o seară înainte de

operație, am participat la citirea acatistului Sfântului Mucenic Mina și m-am rugat atât Sfântului Mina, cât și altor sfinți grabnic ajutători, să fie alături de mine și să mă ajute să trec cu bine peste această intervenție. Operația a decurs fără probleme, s-a efectuat laparoscopic, recuperarea a fost rapidă și de atunci mă simt foarte bine, am scăpat de durerile pe care le aveam înainte. Mărturisesc că nu am conștientizat ajutorul primit din partea Sfântului Mina decât atunci când am văzut mesajul că se culeg mărturii despre binefacerile acestuia, moment în care mi-am adus aminte de această încercare în care l-am chemat în ajutor și am făcut legătura.

Îi mulțumesc Sfântului Mare Mucenic Mina, Maicii Domnului și altor sfinți care m-au ajutat și atunci și mă ajută în continuare și, totodată, mă bucur că anul acesta am ajuns și în Grecia la mănăstirea Sfântului Mucenic Mina, care nu era de fapt trecută în programul pelerinajului, dar unde cred că nu întâmplător am ajuns.

16. Alegerea potrivită și rucsacul găsit

La Sfântul Mina m-am rugat de două ori în situații mai neplăcute și mi-a venit grabnic în ajutor. Poate, pentru cei care vor citi, întâmplările nu vor părea extraordinare, dar eu sunt sigură că Sfântul Mina a fost cel care a intervenit, și nu disponibilitatea sau politețea oamenilor m-au scos din încurcătură.

Acum câțiva ani îmi căutam de lucru, nefiind însă foarte sigură în ce direcție profesională să o apuc. Am ajuns la un interviu într-o firmă, în urma căruia mi s-au

atribuit niște sarcini de îndeplinit, într-o anumită perioadă de timp. Dacă m-aș fi descurcat, urma să fiu acceptată. În paralel, însă, cu aceasta, aveam examene de master, un copil mic, intenția de a mă înscrie la doctorat și o nehotărâre în privința celei mai bune alegeri. După o lună în care m-am străduit să duc la îndeplinire proiectul primit și în care dădusem impresia că vreau să fiu acceptată în firma respectivă, m-am hotărât totuși să renunț. Eram acum în situația de a-i spune patronului – care începuse să facă formele de angajare și care îmi stabillise deja sarcinile postului – că nu mai vreau să mă angajez. Mă așteptam la o reacție nu tocmai pozitivă și nu mă simțeam prea confortabil în acest context. Așa că am început să mă rog la Sfântul Mina și am continuat, cred, timp de vreo oră, cât așteptam să fiu primită în biroul dânsului. Și... surpriză. Nu numai că nu m-a acuzat de inconsecvență și neseriozitate – de care, de altfel, mă simțeam puțin vinovată –, ci, dimpotrivă, m-a lăudat și mi-a spus că ușa firmei dânsului îmi rămâne oricând deschisă. În plus, m-a și plătit pentru proiectul pe care îl făcusem de „probă". Deci, Sfântul Mina nu s-a lăsat așteptat.

A doua situație în care i-am cerut ajutorul s-a întâmplat într-un concediu pe litoral, în care, cu soțul și cu cei doi copii mici din dotare, ne-am urcat într-un microbuz pentru a merge la câțiva kilometri depărtare de locul în care eram cazați. Banii, cheile, telefoanele, erau toate puse într-un rucsac aflat la mine în spate. În momentul coborârii, din neglijență, l-am uitat în microbuz. I-am constatat lipsa după vreo 10 minute, când microbuzul era departe. Vă dați seama ce neplăcută era

situația, căci nu vedeam nicio posibilitate de-a ne întoarce, fără niciun ban în buzunar. I-am chemat pe Sfinții Mina și Nectarie în ajutor și totul s-a rezolvat în câteva minute. Am apelat la șoferul unui alt microbuz aflat pe traseu, care îl cunoștea pe șoferul în cauză, îi știa și numărul de telefon, l-a sunat, iar acesta s-a și întors din drum în cel mai scurt timp și ne-a înmânat rucsacul cu tot ce era în el.

Pentru mine aceste două situații au fost foarte încurajatoare, căci mi-au confirmat faptul că Dumnezeu și sfinții Lui sunt foarte aproape de noi și sunt dispuși să ne ajute și în cele mici și mărunte ale noastre.

Diana Samoilă, Cluj-Napoca

17. Sfântul Mina binecuvântează noua mea ocupație

Ajutorul Sfântului Mina, pentru mine, vine la „secundă". Nu a existat o dată în care să-i cer ajutor Sfântului şi să nu-mi ajute. De multe ori, am ajuns să-L rog să-mi dea voie să-i zic Acatistul fără a-mi da ceva în schimb... dar „nu m-a ascultat"... de fiecare dată am primit câte ceva.

E minunat!

Am ajuns să mă rog Sfântului Mina la îndemnul părintelui duhovnic. Acum 6 ani, când mi-am schimbat meseria, şi-am ales să pictez icoane, a fost un „dezastru" în familia mea. Nimeni nu era de acord cu ceea ce voiam să fac... şi-a început greul pentru mine... mi-au scăzut foarte mult veniturile băneşti... În urmă cu puțini ani,

s-a întâmplat cea mai „rapidă" minune pe care a făcut-o Sfântul Mina cu mine: eram în Postul Mare şi se apropiau Sfintele Paşti, când toată lumea se pregăteşte de sărbătoare – eu nu mai „aduceam niciun venit în casă" pentru că nu mai aveam serviciul acela de 8 ore (de la 8 la 16, la o cunoscută companie de telecomunicații, unde aveam salariu destul de mare, plus o mulțime de beneficii şi prime băneşti), şi mă „chinuiam" pe calea desăvârşirii în făptuirea de icoane, ca orice novice... Într-o duminică, după Sfânta Liturghie, aşteptând la rând să ne miruiască părintele, i-am spus Sfântului Mina că am să merg acasă şi-am să-i zic Acatistul pentru că vreau să-l rog să-mi ajute să câştig şi eu câțiva bănuți pentru sărbători ca să nu-mi mai întristez familia (deşi nu duceam lipsă de nimic acasă, toate ne prisoseau... dar, „eu nu mai câştigam"). N-am apucat să-mi termin gândul/ rugăciunea, că se apropie de mine o cunoştință care-mi spune: „Ştiu că mai e puțin până la Paşti şi tot am stat şi m-am gândit dacă să te rog sau nu, dar am venit totuşi să te întreb: ai putea să-mi pictezi o icoană cu Învierea Domnului pe care vreau s-o donez unei biserici?"... E greu de descris bucuria şi minunarea pe care le-am avut în acele clipe. Vă mărturisesc că după ce-am terminat de pictat acea icoană a Învierii (Pogorârii la Iad), am primit constant comenzi de icoane.

În continuare „apelez" la ajutorul lui! Îl rog să mă ajute să-mi organizez veniturile ca să pot plăti facturile, sau înainte de marile sărbători, când nu mai ştii pe ce să „pui mâna" când vezi câte sunt de făcut prin casă, înainte de-a începe treaba, zic Acatistul Sfântului Mina şi-l rog să mă ajute să-mi organizez munca... dar mai

ales să ne ajute să fim mărturisitori ai Sfintei Treimi când e nevoie!

Îmi pare destul de searbădă mărturisirea mea față de minunatul ajutor al Sfântului. Vă mulțumesc pentru îngăduința de a scrie aceste rânduri, iar Sfântul Mina să-i ocrotească pe iconari, iar celor care se jertfesc pentru plata icoanelor să le înmulțească de unde dau, la fel şi celor care se străduiesc în locurile unde sunt puşi.

Mirela Miron, Cluj-Napoca

18. Sfântul îi ajută şi pe cei ce nu-l cunosc... şi apoi le devine prieten apropiat

În urmă cu şase ani, puțin înaintea zilei Sfântului Pantelimon... Dar asta nu avea importanță atunci, cum nimic nu prea avea importanță atunci, când singurul lucru important cu adevărat era în prag, cu mâna pe sonerie. Urma ziua nunții, într-o săptămână, şi toate celelalte aşteptau, mai mult sau mai puțin cuminți, la coadă. În timp, se formase o masă destul de pestriță, unde sfinții, noțiuni abstracte şi prea puțin veridice pentru mine, erau amestecați într-un tot omogen cu orice altă îndeletnicire, lucru sau preocupare. Ținta era una singură şi mult prea aproape ca tot restul să nu fie trecut în rezervă. Pe când fanfarele sunau amețitor şi ritmul mă purta uşor, cineva se împiedică de cablu. Stop-cadru. Bag mâna-n buzunar, nimic. Scotocesc în rucsac, nimic. Întorc casa pe dos, la fel, nimic.

Nimicul mă pândea la fiecare căutare şi tot el se ițea, zeflemitor, în locul prețiosului meu portofel. Nu, categoric nu salariul îl împodobea, nici nu ar fi avut cum, pipernicitul, şi nici valoare sentimentală nu avea, altceva-l încununa pe el, prețiosul. Ştiau prea bine, şi el şi nimicul, că singur n-am să reuşesc. Păi, cum aş fi putut, eu fără mine, să apar în public şi să pretind a mă uni cu o ființă bine definită sub toate privințele legale, eu, nelegitimatul. Aşadar, găsisem ceea ce căutasem asiduu, devenisem un nimic, mai precis, un nimeni. Eu, cel atât de preocupat, Importanța personificată, Mai-marele zilei, într-o clipită, m-am aflat Fără de nume, cel puțin, printate, laminate şi aranjate cu grijă în portofel. Probabil, sătule de atâta aroganță, cartea de identitate, permisul de conducere, cardul bancar, talonul maşinii şi tot ce dădea prestanță şi rotunjime dragului meu portmoneu, împreună cu acesta, au ales să pice-n mâna duşmanului, calic poate, dar cel puțin fără atâtea fumuri de artist. Da, urma să spun, sunt artist, artist vizual sau plastic, nu-mi place cum sună plastic, totuşi, nici vizual, oricum, viral sau nu, aiurite sunt toate de pe mine. Aşa că nu mă plâng, ci urlu, strig cât pot, mă tăvălesc, mă văicăresc, sunt disperat. Se vede de pe lună, pe restul planetelor sunt indicatoare care semnalizează luminos, intermitent, drama mea.

Sâmbătă dimineața am constatat lipsa lui, chiar înainte de Liturghie, la care voiam să particip. Dar cum? Aşa, fără de mine, mi-era imposibil. După cum spuneam, precipitarea interioară îşi depăşise albia şi urma să afecteze pe toți cei întâlniți în aval, când, o cunoştință din biserică care intuise primejdia ce avea

să se abată asupra comunității, mi-a luat-o înainte: „Alex, te văd mâhnit, supărat, ce s-a întâmplat? Păi, asta-i tot?

Ei trebuia, păi chiar te vei căsători, ai să vezi! Numai roagă-te Sfântului Mina, cum la cine?! La Sfântul Mina, n-ai auzit de el?! Acum fug şi-ți aduc acatistul!".

Aaca-cee? Oooff, viață boemă, îmbibată în toate stilurile rock, literatură de-a valma şi cursuri de filozofie, hoinăreală-n latul lumii şi de-a lungul lunei pline, nopți albite-n spuma berii de mare. Curmate abrupt de-un acatist. Poate nu chiar aşa de brusc, oricum mai ceva ca iepurele de câmp m-am apropiat de biserică şi doar frica să nu mai pățesc ce-am pățit mă ținea aproape. Încă nu eram cu totul domesticit şi preferam să măsor ograda decât să stau prin Casă.

Oricum, de aici până la super-mega-trăznita idee de-a citi un acatist pe de-a-ntregul era cale, nu şagă. Ce-aveam de pierdut, am pierdut, aşa că, iată-mă-n poziție de drepți, chitit de-un paravan, silabisind primele versete. De acuma, plânsul mi s-a prefăcut în râs, iar vouă, râsul în plâns.

Cu mult înainte de-a încheia într-o totală conformare habotnică, retrogradă şi irațională al 13-lea condac de trei ori, m-am aflat răpit, în brațele Sfântului cu care tocmai făcusem cunoştiință. Era o bucurie palpabilă, consistentă, care mă umplea. Mă împlinea şi nu-mi păsa de acte, de planuri, de sine.

Precum lui Moş Ion Roată, îmi ardea obrazul de atingerea lui Vodă. Să nu credeți că am plecat liniştit, asigurat că totul va fi bine. Altă mărturie vreau să dau, nebuneşte sună, ca orice iubire, dar nu îmi păsa dacă

se rezolva sau nu. Eram absorbit de acea întâlnire. Aflasem un prieten! Eram fericit cum numai o prietenie adevărată te poate face.

Dacă n-aş fi un romantic înrăit, m-aş fi oprit aici. Dar cum să vă lipsesc de bucuria de-a vă trezi luni dimineața, alături de mine, acum şase ani, de glasul doamnei administratoare a departamentului Foto Video din cadrul Universității de Arte şi Design unde lucrez, care mă întrebă retoric, victorioasă: „Alex, unde ți-e portofelul?! Da, aşa sunt sfinții, nu te lasă să te chinui mai mult decât îți este de folos."

Bineînțeles, coincidența, pentru cei care cred în aşa ceva, a făcut ca portofelul meu să fie găsit în centru oraşului de un domn binevoitor care l-a dus la secția de poliție din apropiere unde, iar coincidența, a făcut să lucreze soțul unei doamne de la noi din universitate şi, din nou coincidența (nu mai pot scrie cuvântul ăsta de multe ori), l-a pus de gardă tocmai atunci şi, găsind fluturaşul salarial al meu în portofel şi rezistând şocului, n-a izbucnit în râs, iar apoi în plâns cum pățesc eu când îl primesc şi-l privesc, ci l-a dus soției, iar soția, doamnei administratoare şi iaca aşa l-am primit viu şi nemodificat. Am dat şi dau slavă lui Dumnezeu, Maicii Domnului şi sfinților pentru nețărmuita iubire ce-o au pentru noi.

Cât despre Sfântul Mina, multe aş mai avea de zis, dar mă rezum la una, deoarece, aşa cum zice şi Scriptura, nu mi-ar ajunge paginile să le înşir pe toate.

Într-o zi, băiatul nostru cel mare, pe atunci mic tare, doi ani jumate, pe care, din coincidență (ultima oară, promit), îl cheamă Mina, a rămas singur în apartament.

Da, sunt de acord, părinții întârziați în adolescență, l-au lăsat singur spre învățătură de minte şi-au coborât cu sora mai mică, pe atunci şi mai mică, în fața blocului. Nu mult, doar atât cât copilaşul să poată închide în urma lor uşa, cu țâmburuşul.

Țâmburuşul, încă nu v-am zis, în pofida numelui, este atotputernic. Odată ce ai închis cu el uşa pe dinăuntru, pe dinafară nu o mai poți deschide. Cheia, tot în pofida numelui, este neputincioasă în deschiderea uşii şi împotriva țâmburuşului (un cuvânt cel puțin la fel de antipatic ca şi coincidența, vă asigur). Doi ani jumate este vârsta perfectă pentru a face lucruri pe care nu le mai poți desface. Aşadar, după cum vă aşteptați mai mult voi decât noi, tot spre învățătură, de data asta a noastră, a părinților, uşa a rămas închisă cu băiețelul plângând neputincios îndărătul ei.

Nu ştiu cum aş putea să vă descriu mai expresiv situația, pentru că expresia, cea de groază, era cea care ne caracteriza cel mai fidel figura şi comportamentul în acele clipe îngrozitor de lungi. Totul era grozav, uşa era groaznic de solidă, fetița din brațe grozav de grea, o linişte îngrozitoare venea din spatele uşii, semn că băiețelul a obosit prea tare şi poate adoarme, iar noi, înfiorător de neputincioşi, închişi afară, într-o disperare cumplită, îngrozitoare.

Ne-am rugat Sfântului Mina cum am putut, printre strigăte, regrete şi disperare. Chiar şi aşa, ajutorul Sfântului n-a pregetat să apară. Şi nu doar ajutorul, ci chiar Sfântul în persoană, după cum veți vedea şi după spusele copilaşului nostru. Tocmai trecea pe acolo, un muncitor cunoscut nouă şi care s-a oferit să ne ajute.

Într-un mod cu totul senzațional, demn de un circ cu prestanță, muncitorul nostru a escaladat acrobatic blocul, de pe un balcon pe altul. Chiar dacă stăm la etajul doi, distanța dintre balconul nostru şi asfalt este considerabilă.

Odată ajuns pe balcon, a început să-l strige pe copilaş, neputând să-l vadă din cauza draperiei. Ideea muncitorului era că băiețelul să ridice de mânerul uşii de la balcon, o uşă de termopan, până în poziția în care ar fi putut fi deschisă din afară. Menționez că acest fapt, cu toată disperarea în care ne aflam, ni s-a părut de-a dreptul fantezist. Mânerul era doar pe dinăuntrul uşii, în plus ştiam prea bine, eu şi soția, cât de greu se deschide uşa de la balcon şi cât de anevoios se manevrează clanța aceea.

Cu totul neaşteptat, copilaşul a reuşit, cu ajutorul unui om, de care nu i-a fost frică, citat din spusele lui, să ridice clanța până în poziția în care muncitorul a reuşit să împingă uşa şi să o deschidă. Omul despre care vorbea băiețelul nostru se afla înăuntrul apartamentului şi nu în afară, iar copilul nu l-a confundat cu Rareş, muncitorul de pe balcon, pe care-l cunoştea. Țin să repet faptul că, eu, un om matur şi pe deplin funcțional fizic, încord jumate de biceps ca să pot ridica clanța respectivă. Un copil de doi ani jumate, fie el cel mai solid – acesta nu era şi cazul copilului nostru, care nu mânca aproape nimic şi arăta ca un schelet ambulant, şi epuizat de pe urma plânsului –, era cu neputință să ridice acea clanță.

În plus, liniştea cu care ne-a întâmpinat copilaşul dovedea, negru pe alb, că cineva trecuse pe acolo. Cineva

care avea puterea să liniştească şi pe cei mai mici dintre noi în cele mai grele situații.

Acestea sunt situații limită, în care Sfântul şi-a făcut cumva simțită prezența într-un mod evident, aproape tangibil, dar de nenumărate ori, în nenumărate cazuri, în care mi-am pierdut răbdarea, încrederea, nădejdea, echilibrul, rațiunea, bunăcuviința, dreapta măsură, speranța şi toate cele necesare vieții armonioase, Sfântul meu drag nu şi-a precupețit ajutorul. L-a dat din plin, boiereşte, clătinat şi îndesat, fără a căta la vrednicia mea, ciobită, spartă şi cârpită ca vai de lume.

Alexandru Rădulescu, noiembrie 2014,
Cluj-Napoca

19. Îndemn pentru cei ce se vor ruga... şi alte întâmplări

Uneori mă gândesc cum se poate că o persoană, un om care a trăit în trecutul îndepărtat, secolul al III-lea, a ajuns în prezentul nostru, în viață noastră, într-un mod atât de direct şi de concret. Aceasta este una dintre minunile pe care Mântuitorul, prin Sfinții lui, o face neîncetat cu noi, anume, să evapore, să disloce bariera temporalității. Când învățam la şcoală despre evenimente din jurul anului 1000, de exemplu, mi se păreau extrem de îngropate în negura vremii. Dar astăzi când citesc Evanghelia primului secol, când citesc despre Sfinți, indiferent de vremea în care au trăit, nu mai simt deloc acel canion imens de timp care m-ar putea despărți de evenimente şi care m-ar putea împiedica să le cred.

Credința că ei sunt acum, aici, activi în viață noastră, este esențială ca să încep o mică şi nevrednică rugăciune, chiar o rugăciune lipsită de încredere.

Încrederea în Sfântul Mina şi în toți Sfinții am avut-o în mod aproape automat după convertirea mea. Odată ce L-am cunoscut pe Dumnezeu, nu m-am mai îndoit de nimic: de minuni, de Sfinți, de Moaşte, de Icoane, de Taine, de Îngeri. Dacă Dumnezeu este, şi El este Atotputernic, atunci toate sunt adevărate şi prin toate poate lucra în viața celui ce crede.

Dar această credință ar fi rămas teoretică, dacă nu ar fi îngăduit Dumnezeu încercări, mici pentru neputința mea, prin care să mă încerc pe mine însămi.

Prima mică încercare legată de Sfântul Mina:

Urma să mă căsătoresc. Viitorul meu soț îşi pierde portofelul cu tot conținutul, inclusiv buletinul. Ar fi urmat să amânăm căsătoria civilă şi altele care depindeau de noul act al meu, cu noul nume. Dar, din mila lui Dumnezeu, o voce prietenoasă i-a spus soțului: „Roagă-te Sfântului Mina!". În urma acatistului, în două zile portofelul era recuperat.

A doua mică încercare:

La scurtă vreme după căsătorie, încă nevăzut, în pântece era fiul nostru. Din lipsă de atenție, pierd toate actele medicale din timpul urmăririi sarcinii, inclusiv nişte fotografii intra-uterine pe care le îndrăgeam. În imaturitatea mea, am plâns, de parcă aş fi pierdut totul. Dar uite că Sfântul Mina nu s-a necăjit că îl rog să mă ajute într-o problemă minoră. În timp ce mă rugăm, îmi

imaginam ce minunat ar fi dacă cineva ar fi găsit dosarul în fața scării de bloc unde l-am lăsat, în urmă cu o săptămână şi l-ar fi pus înăuntru pe cutiile poştale. Am ajuns în fața blocului. În câteva secunde, doamna de serviciu, care tocmai spăla în acea scară, îmi deschide şi îmi dă dosarul aşezat frumos pe cutiile poştale.

O altă întâmplare:

Ne gândeam ce nume să punem băiatului nostru care urma să ne întregească rostul vieții. Ne gândeam la Matei, acest nume frumos. Dar ezitam, ca şi cum amândoi am fi avut un gând ascuns. Nu a fost aşa de greu să ne ghicim gândul, anume că ne doream să fie Mina-Matei.

Altă întâmplare:

Un motiv de ceartă în mică noastră familie, adesea, era alegerea apartamentului în care locuim. De ce l-am ales aşa repede? A fost o alegere proastă? Aceste întrebări şi-au pierdut sensul când am aflat că noi locuim tocmai în Parohia Sfântul Mina. Într-adevăr, din toate parohiile, dintre toți Sfinții, am cumpărat un apartament fix în parohia Sfântului Mina.

Cu adevărat, Sfinții ne aleg pe noi şi nu invers, aceşti frați ai noştri mai mari, care ne poartă de grijă. Ce mare pagubă pentru cei ce nu au un frate mai mare, mai înțelept, mai aproape de Dumnezeu, capabil să îl îndrume şi pe cel mic pe cărarea îngustă!

O mare şi continuă minune:

Meseria mea îmi impune munca la calculator. Această maşină, pe care unii o numesc inteligență

artificială, are un caracter capricios şi inexplicabil uneori. Tatăl meu e informatician. El nu crede defel ce spun eu. Şi totuşi, Sfântul Mina, Mântuitorul prin Sfinții lui, mi-a reparat calculatorul de nenumărate ori, făcând posibilă predarea materialelor celor ce le-au comandat. Acest birou insipid se transformă în colț de rugăciune disperată atunci când inteligența artificială o ia razna. Programul nu mă cunoaşte, lui nu îi pasă de mine, de munca mea, îmi spune intransigent şi insensibil: „Error, this project is corrupted". Dar acest minunat Sfânt nu găseşte doar obiectele fizice, ci şi pe cele virtuale... a căror existență nici nu o pot demonstra.

Odată, i-am povestit tatălui meu cum am procedat pentru a recupera nişte fişiere. Mi-a spus că el nu cunoaşte metoda aceea şi că vrea să îi arăt. În ziua când am vrut să îi arăt, acea opțiune pe care am folosit-o a fost de negăsit, nu am mai putut să refac traseul, pur şi simplu nu mai găseam acea comandă pe care tocmai o folosisem la recuperarea datelor. De ce mă mir? Oare Dumnezeu, care a făcut cerul şi pământul, nu poate face o opțiune într-un meniu, pentru un om care se roagă acestui minunat Sfânt?

Un îndemn pentru cei ce se vor ruga:

Nu luați în seamă necredința ce o avem la rugăciune, nu contează. Efortul şi disponibilitatea noastră de a face acest lucru, de a citi un acatist, o rugăciune, de a ne strădui să ne concentrăm la acea lectură/rugăciune e în sine o minune, o mare minune, având în vedere că nimic din lumea aceasta, din educația noastră, din serviciul

nostru, din cursul acestei lumi nu ne spune că ar fi o utilizare inteligentă a timpului.

Faptul că facem abstracție de lume şi citim ceva nelumesc e o adevărată minune, fără să ne mai gândim şi la eventuala rezolvare a problemei, care se va împlini cu siguranță, dar uneori se împlineşte cum noi nu ne aşteptăm, dându-ne impresia că nu am fost ascultați. Dar eu cred că Dumnezeu ascultă orice rugăciune, orice gând al omului către Dumnezeu e luat în seamă, chiar şi cele mai neînsemnate.

Cristina Rădulescu, 2014, Cluj-Napoca

20. Cum am devenit interesată de Sfântul Mina

De Sfântul Mina am auzit de la mai multă lume, dar la început nu am simțit deloc nevoia să îi cer ajutorul în vreo problemă...

Mama mea cred că a început prima dată să ceară ajutorul Sfântului Mina să o ajute să găsească nişte foarfece pierdute, foarte prețioase pentru ea, şi a primit grabnic ajutor şi bucurie! Pentru ea a fost o adevărată minune, ceea ce şi era într-adevăr! Aşa că am devenit puțin mai „interesată", dacă se poate spune aşa, de acest Sfânt.

A venit luna noiembrie şi, ştiind de prăznuirea lui, am purces să îi citesc viața. Am aflat de marea minune a învierii unui om, ceea ce m-a impresionat atât de mult, încât am decis să public în ziua prăznuirii sfântului această minune a lui pe rețeaua Facebook. În lista mea

de prieteni se află mulți oameni care nu au nici un interes față de Biserică, față de Dumnezeu.

Aşa că unul dintre ei a început să posteze comentarii la minunea postată de mine, tot felul de comentarii negative, din care îmi amintesc ceva de genul (parafrazez) „Ăsta e un alt Iisus care merge pe mare?", „Nu am nevoie de super-eroi în viața mea!", „Lucrurile astea sunt pentru proşti!" etc.... Eu i-am răspuns politicos la comentariile lui, cu argumente.

Dumnezeu ne cheamă pe toți la sfințenie. Bineînțeles că orice am scris a rămas doar scris, fără să fie priceput. Aşa că, după o vreme, la sfatul unei prietene, am şters toate comentariile de la acea postare ca să nu se smintească altă lume de ce s-a scris acolo.

Am fost tare mâhnită cum sfinții şi lucrarea lui Dumnezeu este batjocorită, dar nu aveam ce face, m-am rugat să îl lumineze Dumnezeu şi pe acel om, să îl cunoască pe Hristos.

Mai târziu, după destul de multă vreme de la acest eveniment, soțul meu şi-a pierdut portofelul într-un cartier din Cluj. Când şi-a dat seama de pierderea lui, a parcurs drumul pe unde ştia că a umblat, dar nu i-a dat de urmă, aşa că ne-am gândit cu tristețe că vor trebui refăcute toate actele care erau acolo... Totuşi, ştiind de faptul că am luat apărarea Sfântului Mina pe Facebook şi nu numai lui, ci şi a întregii Biserici, m-am gândit că poate pentru acest mic lucru, sfântul nu mă va trece cu vederea şi îmi va asculta rugăciunea de a afla portmoneul soțului. Am citit acatistul şi am aşteptat, deşi ne pregăteam între timp cu dosarul pentru actele ce trebuiau reîntocmite.

Dar, a doua zi, am avut marea bucurie să auzim de la socrii noştri că la uşa lor a bătut cineva care a returnat portmoneul cu toate actele aflate în el. Acest om a fost răsplătit de socri, care au fost foarte bucuroşi. Soţul avea adresa buletinului pe apartamentul socrilor şi aşa a ajuns portmoneul acasă, pentru care am avut mare bucurie!

Mai târziu, mi-am pierdut şi eu portmoneul! Eram pe vreme aceea în concediul de îngrijire a copilului, aşa că mă deplasam doar pe jos, cu căruciorul. Nu după mult timp de la pierdere, mi-am dat seama de acest lucru şi, deşi am căutat prin toate părţile pe unde am umblat, el nu se găsea niciunde... Am întrebat supărată lumea de pe stradă, dar nimic... Am spus tuturor cunoscuţilor că voi recompensa returnarea lui cu 100 de lei. Din nou am apelat la Sfântul Mina, care este un grabnic ajutător, citind imediat acatistul!

Chiar în aceeaşi după-masă, am fost la un magazin din zonă, să cumpăr ceva de mâncare, când vânzătoarea îmi spune că un domn a fost acolo, spunând că a găsit un portmoneu, că a fost la adresa mea şi nu a găsit pe nimeni acasă şi, i-a zis ei că atunci când vânzătoarea mă va întâlni, să mă anunţe, să îmi dea numărul dânsului de telefon ca să vorbim, să îmi returneze portmoneul! Ce altă mare bucurie!!! L-am sunat pe acel domn cu care m-am întâlnit şi căruia i-am dat 100 de lei, aşa cum am promis, deşi multă lume spunea să nu cheltui în acest fel aceşti bani...

Sfântul Mina m-a ajutat de asemenea şi pentru aflarea altor obiecte pierdute prin casă, dar şi atunci când am cerut ajutor pentru vecinii mei.

Acum spun periodic Acatistul Sfântului Mina şi am mare nădejde în ajutorul lui, cu atât mai mult cu cât prin lucrarea Sfântului am şi primit o icoană mare cu el, pe care o ţin în dormitor.

Slavă lui Dumnezeu pentru sfinţii Lui!

Alexandra Birtar, 28 octombrie 2014,
Cluj-Napoca

21. Întărirea în credinţă a fiului meu de 5 ani

Sfântul Mina a răspuns grabnic în mai multe rânduri la rugăciunile noastre, în unele situaţii pe care am putea să le numim banale. Din păcate, am uitat exact în acest caz minunile întâmplate, dar sper să nu îi uit şi ajutorul.

Una dintre minuni, însă, mi-a rămas în memorie. Eram cu băiatul meu cel mare afară pe un câmp şi ne jucam cu mingea, seara. La un moment dat, am dat un şut mingii şi ea a căzut într-un mic pârâu, dar într-o zonă împânzită de vegetaţie şi stufăriş. Am încercat amândoi, cred că mai bine de 30 de minute, să găsim mingea, însă fără succes, şi soarele apusese deja de ceva vreme. Abia dacă mai vedeam ceva. Şi atunci mi-am amintit de Sfântul Mina şi l-am rugat să ne ajute, dar având şi gândul să îi întărească în acest fel credinţa băiatului nostru, de 5 ani pe atunci.

Deci, m-am rugat şi apoi i-am zis şi lui de Sfântul Mina şi cum ne ajută el, şi apoi am zis: „Hai să căutăm încă o dată!", deşi era aproape beznă. Apoi, am mers

în stufăriş din nou, în acelaşi loc în care probabil că mai fusesem să caut de câteva ori, şi surpriză, am găsit mingea!

S-a bucurat mult băiatul meu de minge, dar cât m-am bucurat eu că a văzut şi el cu ochii lui minunea şi că sfinţii cu adevărat ne ajută pe noi!

Alexandru Ţaţa, noiembrie 2014, Cluj-Napoca

22. „Doctorul" nostru în materie de pierderi

Sfântul Mare Mucenic Mina este un grabnic ajutător, mare sfânt al lui Dumnezeu. L-am cunoscut din poveştile pline de must duhovnicesc ale unei bune prietene din Braşov. Ea îl are la mare cinste şi îl „exploatează" nemărginit, iar noi ne-am molipsit de încrederea ei şi bolnavi am rămas. E „doctorul nostru" în materie de pierderi, conflicte şi, în general, în evenimentele fără rezolvare...

Am pierdut o geacă de ploaie şi vânt. Am împrumutat-o cuiva, femeia mi-o fi dat-o ori ba, nu ştiu, cert e că am căutat-o şi n-am mai găsit-o. După o săptămână, am trecut prin locul împrumutului şi nu era, am zis Acatistul Sfântului Mina ca vai de el în maşină, iar în strană era geaca... împăturită cum o fac eu.

Apoi, copilul nostru a participat la o priveghere, a luat geaca soţului şi a uitat-o acolo, am căutat-o şi dispăruse, în ziua de hram la Timişul de Sus. După o săptămână şi un acatist, am găsit-o.

Mama a murit de trei luni de cancer. L-a iubit mult pe Sfântul Mina. Pentru ea a lucrat aşa: într-o dimineaţă

era tare necăjită şi conducea maşina în Bucureşti. Într-o intersecţie, nu a respectat un stop şi a intrat fără să se asigure. A lovit o maşină rău şi o alta mai puţin. Mama era necăjită pentru că avea de plată încă trei ani la bancă pentru maşina pe care o conducea, iar în familie erau certuri din cauza banilor. S-a rugat Sfântului Mina. Acum maşina era distrusă, dauna totală, cealaltă la fel, iar ea era bolnavă, se întorcea de la Fundeni. A scos banii de la asigurări, dintr-o eroare i-au intrat ei în cont şi a putut repara maşina la un service neautorizat *Dacia*, dar bun, iar cu restul a achitat maşina la bancă. La sfârşitul evenimentului avea maşina achitată şi funcţională.

Mulţumesc Domnului că ni l-a făcut cunoscut şi nouă şi îi mulţumim Sfântului Mina pentru că nu oboseşte în a ne ajuta!

Dorina Orădan, octombrie 2014, Braşov

23. Telefonul pierdut şi mobila nouă

Prima dată când m-am văzut nevoită să apelez la ajutorul Sfântului a fost acum un an, când nu îmi mai găseam telefonul. Crezusem că îmi fusese furat, dar fiindcă atunci când formam numărul nu părea că era închis şi suna, o zi întreagă l-am căutat peste tot şi am fost inclusiv la poliţia din campus ca să îl declar furat. Spre seară, am citit acatistul sfântului şi am mers la Vecernie.

Ajungând acasă, deja se înserase şi soţul mi-a zis să încerc să sun iar, că poate e în casă şi va lumina... şi minune... vedem o lumină... telefonul fusese dat pe silenţios şi a căzut într-un colţ unde nu ne-am fi ima-

ginat să îl căutăm... după ce s-ar fi descărcat, ar fi fost cu atât mai greu să îl găsim.

A doua oară a fost o situație puțin mai complicată. Noi ne mutaserăm în iunie 2012 în apartament, dar nu aveam mobilă. Eu fiind însărcinată în aprilie 2013, o mătuşă s-a oferit să ne dea nişte bani pentru a ne face mobilă în dormitor, pentru că nu aveam decât saltea şi restul era în saci şi cutii. Mobila de bucătărie o făcusem cu un tâmplar pe care îl cunoşteam şi am zis să apelăm tot la el. I-a fost dat un avans care era de 2.000 de lei, urmând să ne aducă mobila într-o săptămână, două... dar, spre surprinderea noastră, ne-a tot amânat din aprilie până în iunie, când i-am spus că urma să nasc şi nu mai puteam aştepta... problema era că nu puteam să îi facem nimic... doar vorbeam la telefon cu el. Am mers o dată la el la serviciu, dar juridic nu aveam nici o dovadă... ne bazasem că e de încredere... nu voiam să îi fac probleme, dar când nu am mai avut răbdare să aştept şi când mă gândeam să merg la soția lui, o prietenă mi-a amintit să citesc Acatistul Sfântului Mina...

După o zi, a venit şi a făcut angajament scris că aduce banii într-o săptămână... Între timp, am apelat la un alt tâmplar, care ne-a rezolvat mobila în câteva zile şi, la momentul montării, i-am dat aceluia banii recuperați de la primul tâmplar...

De multe ori simt că nu îi cinstesc cum trebuie pe sfinții lui Dumnezeu şi că ei ne răspund, totuşi, la cereri... Măcar cu atât suntem datori... să mărturisim ajutorul lor.

Andreea Jurje, 20 decembrie 2013,
Cluj-Napoca

24. Oare pe mine mă poate ajuta Sfântul Mina?

Anul trecut m-a ajutat Bunul Dumnezeu şi Sfântul Mina să ajung la Bucureşti la moaştele sale, m-am rugat lui şi m-am gândit că, dacă o să am vreodată probleme cu vreo pagubă, sigur o să mă ajute.

Totuşi, după ceva timp, văzând mărturiile altora despre ajutorul Sfântului Mina, am început să mă întreb dacă mi s-ar întâmpla chiar mie să-mi pierd portofelul (de exemplu) oare şi pe mine m-ar ajuta Sfântul aşa cum am auzit?

În 17 decembrie 2013, am avut programare la dentist şi am trecut pe acasă să-mi iau şi nişte radiografii. Dar, surpriză, constat că n-am portofelul (în care aveam o poză tocmai cu Sfântul Mina). Mi-am luat acatistul Sfântului şi pe troleu, pe drum înspre serviciu (între timp am amânat programarea) am citit acatistul cu oarecare curiozitate, ca să văd ce se întâmplă... (deşi ştiu că şi alți sfinți m-au ajutat), totuşi, mi s-a părut culmea să mi se întâmple tocmai atunci, mai ales că în ultimii 8 ani (de când am poza Părintelui Arsenie acolo), nu mi s-a întâmplat niciodată să-l pierd. Chiar când am ajuns, am terminat şi acatistul şi când am intrat, am găsit portofelul într-un sertar. Mulțumesc Sfântului Mina!

Acum m-am lămurit: şi pe mine m-a ajutat Sfântul! Îmi pare rău că am avut îndoieli.

Ionela Vădan, decembrie 2013,
Cluj-Napoca

25. Capacul de la rezervor

Ne-am pierdut capacul de la rezervorul de benzină, şi am citit Acatistul Sfântului Mina. A doua zi, când veneam acasă de la Liturghia de duminică, am observat ceva pe marginea străzii care mi-a atras atenția, i-am zis soțului să oprească repede, era chiar capacul de la rezervorul maşinii noastre, Sfântul Mina ni l-a arătat sau chiar ni l-a pus în cale.

Gabriela Pârvu, octombrie 2014, Cluj-Napoca

26. Geanta primită înapoi

Mă numesc Emanuela Mihanța şi vreau să vă povestesc o întâmplare cu Sfântul Mucenic Mina, care este şi ocrotitorul bisericuței mele din Arad, unde slujeşte fratele Părintelui Ciprian, Părintele Ştefan Negreanu. S-a întâmplat ca odată, după o Sfântă Liturghie, să constat că mi-a fost furată poşeta, cu telefon, acte ş.a.m.d. Şi în zona noastră umblă hoți... şi eu am fost cam neglijentă... nu e de mirare că s-a întâmplat asta.

O prietenă, care a aflat acest lucru, i-a spus părintelui nostru, iar dânsul mi-a spus să mă duc acasă şi să spun de două ori Acatistul Sfântului Mina, după cum am şi făcut... Am spus o dată, am început şi a două oară şi, când eram pe la mijocul acatisului, a bătut cineva la uşă... Era un om care mi-a adus poşeta cu tot ce aveam în ea, mai puțin telefonul, care oricum era în plus, pentru că mai aveam unul. Această „întâmplare" m-a făcut să îmi dau seama că sfinții sunt în mod real alături de noi

şi că ne ajută, chiar şi în lucruri materiale, numai să le cerem ajutorul.

Emanuela Mihanța, octombrie 2014, Arad

27. Incredibil!

Ştiam de când eram mică de ajutorul pe care îl dă Sfântul Mucenic Mina, mai ales în găsirea lucrurilor pierdute. Auzisem mai multe relatări despre asta, dar nu m-a impresionat în mod deosebit lucrarea lui, până când nu am fost eu însămi martoră şi până când nu mi s-a întâmplat chiar mie. Când eşti în miezul problemei, ai atenția sporită.

În întâmplarea la care am fost martoră, mă aflam la întoarcerea dintr-un pelerinaj din Grecia. Trebuia să trecem granița şi să ne întoarcem în țară, când o doamnă a anunțat că nu-şi găseşte geanta, deci inclusiv buletinul. Cel mai probabil şi-o pierduse în Tesalonic. Asta însemna că ori o lăsam pe ea în Grecia, ori rămâneam cu toții, neamuzantă niciuna dintre situații.

După ce tot autocarul a fost întors pe dos, s-a hotărât să se facă Acatistul Sfântului Mina. L-am zis mai mulți, dar, în timpul acesta, mie nu îmi venea să cred că se mai poate face ceva. Adică, situația era cam fără soluții: dacă şi-a pierdut geanta în oraş, cum să o readucă Sfântul Mina la noi în autocar? Doar nu putea să vină geanta plutind şi noi să o vedem pe fereastră, zburând pe lângă autocarul care mergea. Însă, contrar aşteptărilor mele, imediat după ce au terminat toți acatistul, doamna anunță mirat, că şi-a găsit buletinul în buzu-

narul unui alt bagaj. Pentru mine a fost uimitor, dar şi pentru dânsa. Am rămas cu o impresie exprimată în cuvântul: incredibil!

Ajutorul pe care l-am primit eu, prin rugăciunile Sfântului Mina şi ale altor sfinți, a fost tot în timpul unui pelerinaj, cel organizat primăvara, la icoana Maicii Domnului de la Nicula, când se merge pe jos, de la Iclod. De la Cluj la Iclod am luat trenul şi, punându-mi telefonul în buzunarul de la haină, mi-a căzut în tren. Am observat acest lucru în apropiere de Gherla. M-am supărat puțin şi nu eram sigură dacă îl pierdusem în tren sau pe şosea, în timp ce mergeam. O prietenă, colega mea de apartament, îmi spunea foarte simplu şi liniştit că am să-l găsesc. Am încercat să mă agăț la început de credința ei şi aşteptam să anunțe alții din spatele nostru că s-a găsit. Dar nu apărea nimeni şi, după primul popas în care nimeni nu se agita cu niciun anunț de lucruri pierdute, mi-am luat gândul de a-l mai găsi. Mi-am anunțat familia care, în parte, s-a necăjit de situație, în parte, s-a înfuriat pe mine că sunt neglijentă. Mama şi sora mea s-au rugat totuşi Sfântului Mina şi Sfântului Porfirie, pe care îl îndrăgesc. După ce am ajuns la mănăstire, deşi era logic un caz clasat, am îndrăznit să mă rog Maicii Domnului şi Sfântului Mina să îl găsesc, dar era o luptă în mintea mea între logică şi credință. În plus, mi se părea că e o lucrare a lui Dumnezeu prin care trebuia să învăț să fiu mai responsabilă. La întoarcere, am luat din nou trenul, de data aceasta, din Gherla spre Cluj. Sosind trenul, am aflat că sunt rezervate pentru noi aceleaşi vagoane ca la sosire. Am urcat într-un vagon şi am început să îl

caut prin compartimente. Îmi era greu să-mi imaginez că îl pot găsi tocmai în trenurile C.F.R... După cum mă aşteptam, nici nu l-am găsit. M-am aşezat liniştită într-un compartiment, cu o prietenă. Aceasta a venit cu ideea să sune. Eu am zis, în glumă, că poate răspunde colega mea de apartament, care era aşa sigură că am să-l găsesc. Am rămas amândouă fără cuvinte, când aşa a şi fost. Ea urcase într-un alt vagon şi îl găsise pe banchetă. Am fost aşa bucuroasă, dar era o bucurie amestecată şi cu uimire, şi cu ruşine pentru că mă rugasem îndoielnic. Nu găseam cuvinte să mulțumesc Sfântului Mina şi Maicii Domnului. Slavă lui Dumnezeu pentru toate!

Lucia Trifan, octombrie 2014, Cluj-Napoca

28. Cheile tatălui meu, mult căutate

Tata şi-a pierdut cheile de la maşină. Aveau un breloc mare care ar fi ieşit în evidență. Le-a căutat prin casă, nimic, le-a căutat în curtea blocului, nimic, din beci a scos jucăriile copiilor şi s-a uitat pe sub ele, tot nimic. Vecinii nu ştiau nimic.

Am început să zicem Acatistul Sfântului Mina, căci tata era foarte supărat că nu le găseşte, mai ales că refacerea lor l-ar fi costat mult. I-am spus şi fetiței mele să se roage Sfântului Mina să-şi găsească bunu' cheile.

Acuma, nu pot să zic că ne-am rugat mult în cele 3 săptămâni în care nu le-am găsit. Deja începusem să mă gândesc că nu le găsim din cauză că nu prea am insistat în rugăciune, dar pe când mă gândeam eu aşa, ce să vezi? Vine tata fericit că şi-a găsit cheile în beciul

pe care îl mai răscolise, sub o maşinuţă pe care zicea că a luat-o de acolo şi altădată ca să se uite sub ea. Eu cred că Sfântul Mina a aşezat-o acolo. Aşa că îi mulţumim Sfântului că ne-a ajutat.

Şi, ca să facem o glumă, i-am spus la bunu' că îi e dator fetiţei noastre cu banii cu care trebuia să-şi plătească noua cheie, căci pentru rugăciunile ei adresate Sfântului Mina şi le-a găsit.

Eu, când îmi pierd ceva, repede, repede îl rog pe Sfântul Mina să ne ajute. Dar nu numai pentru găsirea de lucruri, ci şi când ne pierdem sănătatea, căci şi aceea tot pierdere este. Mulţumim, Sfinte Mina!

Oana Mureşan, octombrie 2014, Cluj-Napoca

29. Ajutorul Sfântului Mina, ca să nu mă lipesc de lucruri materiale

Sfântul Mina a fost mereu grabnic ajutător în cererile mele/noastre, iar în cele, să zic aşa, materiale se observă cel mai bine, vreau să spun că sunt convinsă că Sfântul mă/ne ajută nu doar în găsirea unor lucruri pierdute, dar şi în cele ce ţin de natura sufletească sau a unor împrejurări. Am să povestesc despre cum am găsit un lucru mic, un desfăcător de sticle pe care l-am pierdut şi care îmi trebuia foarte mult în munca mea. Menţionez că era şi un desfăcător primit, care era de foarte bună calitate la momentul acela (după, s-a mai stricat) şi, într-un cuvânt, ţineam mult la el, mă ajutam de el zilnic şi nici nu voiam să mai cheltuiesc alţi bani. L-am rugat pe Sfântul Mina să îl găsesc şi îi spuneam că el, care ajută la găsirea lucru-

rilor pierdute, poate să mă ajute şi pe mine, căci am nevoie de el. Şi aşa a trecut o zi, l-am căutat peste tot unde credeam, gândul îmi era la Sfântul Mina, că sigur mă ajută, dar a trecut şi a doua zi şi tot nu îl găseam. Am întrebat şi prieteni, şi colegi dacă l-au văzut; ei... nimic! Chiar mă gândeam că l-a găsit cineva şi mi l-a luat, însă mai aveam speranţa că poate, poate Sfântul mă ajută şi pe mine. Doar acum, însă, începeam să îmi dau seama şi de un alt aspect, după atâta aşteptare fără răspuns de la Sfântul, şi anume că prea mă alipisem de un lucru material. Poate din consolare, dar poate şi ca un argument constructiv, îmi spuneam că Dumnezeu nu vrea să ne alipim de lucruri materiale, ci de cele spirituale, să nu ajungem să ţinem la câte un obiect prea mult. În ziua în care acest gând mi-a venit în minte, de a nu mă ataşa de lucruri materiale, am găsit şi desfăcătorul meu de sticle.

Eu cred că de această dată, Sfântul Mina a vrut să îmi transmită şi acest mesaj prin întâmplarea descrisă, pentru că aş vrea să subliniez că au fost şi alte împrejurări când am mai pierdut un lucru sau altul, prin casă şi nu numai, şi îi spuneam Sfântului Mina (fără rugăciuni citite, doar aşa, într-un dialog cu Sfântul), găsind de îndată lucrul pierdut; astfel, mi se confirma ceea ce mi se spusese despre Sfântul Mina, că ajută mai ales în găsirea lucrurilor pierdute, foarte repede.

Ei bine, cred că Sfântul, de data aceasta, a vrut să înţeleg mai mult, şi ceva constructiv, îndemnul de a nu ne alipi de lucruri, oricare ar fi motivul (fie el financiar sau sufletesc).

Daniela Copăcel, octombrie 2014, Braşov

30. Fetița nu era de găsit...

Într-adevăr, Sfântul Mare Mucenic Mina este grabnic ajutător, foarte grabnic... Pe mine m-a ajutat în două momente de grea încercare.

Prima dată, eram la mare, soțul meu a mers cu fetița cea mică pe malul mării, iar eu am rămas cu cea mare să-i cumpăr ceva de mâncare şi ne-am mai uitat la magazinele din centrul stațiunii. La un moment dat, eram într-un astfel de magazin (fără uşi) şi, pentru câteva secunde, mi-am ridicat privirea spre a mă uita la nişte baticuri pentru copii şi am întrebat-o ceva pe vânzătoare, timp în care fetița se uita la alte lucruri. Când m-am întors, nu mai era în locul în care ştiam că a fost. M-am uitat în jur şi nu era...

Am ieşit în stradă, lume multă, gălăgie, dar ea nu era... Totul s-a blocat pentru mine, nu mai auzeam nimic, nu ştiam ce să fac, eram într-o intersecție cu mai multe străzi. Am început să mă rog Maicii Domnului şi Sfântului Mina, aşa cum nu m-am rugat niciodată până atunci. Şi, în liniştea aceea din mintea mea, singurul gând care mi-a venit a fost să o iau pe străduța ce mergea spre mare.

Am pornit ca teleghidată şi, la al doilea magazin, pe scări, era fetița mea care plângea, alături de vânzătoare, o domnişoară care a văzut-o plângând şi a ținut-o acolo, să nu se piardă. I-am mulțumit, am luat-o în brațe şi am mers pe malul mării, mulțumind neîncetat în gând...

Iar a doua oară, istoria s-a repetat, de data aceasta cu fetița cea mică, ce s-a rătăcit într-un supermarket, în

câteva clipe de neatenție din partea noastră, în mai puțin de un minut. Am căutat-o zadarnic printre rafturi şi, tot aşa, după o rugăciune către Sfântul Mina, mi-a venit în gând să merg la intrarea în magazin. Era acolo, lângă cărucioare, tot alături de o domnişoară care o văzuse singură şi o întrebase unde-i sunt părinții...

De atunci nu încetez a-i mulțumi lui Dumnezeu, Maicii Sfinte şi Sfântului Mare Mucenic Mina pentru ajutorul grabnic! Slavă Ție, Doamne, pentru toate!

Laura Albu, octombrie 2014, Cluj-Napoca

31. Tatăl meu trăieşte datorită Sfântului Mina!

Tatăl meu a fost operat în octombrie 2012 de hernie ombilicală, la spitalul din Lupeni. La câteva zile după operație i s-a făcut foarte rău, vomita sânge, medicii l-au reoperat de urgență. După cea de-a doua operație, tata nu-şi mai revenea: se trezise din anestezie, dar nu era lucid, i se deschideau cusăturile, l-au prins cu nişte inele ca să stea cât de cât închis. Medicii din Lupeni nu recunoşteau că era vina lor că nu-şi revine (sau nu ştiau), tot dădeau vina pe tata, că ar fi mâncat el nu ştiu ce şi de aceea i s-a făcut rău.

Trebuia transferat la un spital dintr-un oraş mare, cu mai multe resurse şi cu medici mai pricepuți. Numai că tata nu era lucid şi nu putea să ia decizia de transfer. Eu şi mama trebuia să luăm decizia, iar mama nu voia să-l transferăm. Mama are o aversiune față de oraşele mari, are impresia că medicii sunt la fel de buni peste

tot, avea încredere în cei din Lupeni şi credea că transferul e inutil, că oricum va muri, dar „măcar să moară liniştit, acasă, nu pe drumuri sau în locuri străine". Au fost zile îngrozitoare, cu multe certuri, ameninţări, am tot încercat să-mi fac dreptate: am fost la directorul medical, am mers cu un avocat la medici şi la mama, fără niciun folos. S-au speriat puţin, dar atât. Iar tata se simţea tot mai rău în fiecare zi.

În tot timpul acesta, m-am rugat mult Sfântului Mina, pentru că el e apărătorul dreptăţii. „Sfinte Mina, ştiu că tata nu s-a ţinut aproape de Biserică şi de Sfintele Taine, dar e un mare iubitor de adevăr, de dreptate. Mereu a ţinut să li se facă dreptate tuturor cunoscuţilor lui şi toată viaţa şi-a dus-o apărând adevărul şi urând minciuna. Aşa m-a crescut şi pe mine, învăţându-mă să fiu dreaptă mereu. Măcar prin aceasta, Sfinte, măcar prin iubirea de adevăr, apropie-te, te rog, de tata şi fă-i dreptate! Că nu se poate să laşi să moară un om drept, aşa neputincios, călcat în picioare de nişte fiare mincinoase şi neştiutoare!"

La o săptămână după cea de-a doua operaţie, tata şi-a recăpătat luciditatea. Lucru straniu pentru toţi, pentru că starea lui fizică se tot agrava. Tata era iar serios, puternic în vorbă, demn, hotărât şi, fără să stea pe gânduri, a semnat decizia de transfer. Pe undeva între Lupeni şi Cluj, a devenit iar incoerent.

Atât l-a ţinut Sfântul Mina, până a semnat şi a plecat. La Cluj, domnul doctor Radu Seicean l-a operat de 6 ori, cam din 2 în 2 zile, ca să repare ce stricaseră medicii din Lupeni. Abia după ultima operaţie tată a redevenit lucid.

Tatăl meu trăieşte, e în toate facultăţile mintale şi acum trăieşte cu frică şi dragoste de Dumnezeu, datorită Sfântului Mina!

Maria Morar, 29 octombrie 2014, Cluj-Napoca

32. Oare eu nu am nedreptăţit pe nimeni, precum creştinul din minunile Sfântului?

Credeţi-mă, vă spun cu convingere că Sfântul Mucenic Mina are un mare dar de la Dumnezeu: acela de a afla lucrurile pierdute. La prima vedere poate nu vi se pare ceva fantastic, dar cât de disperaţi suntem şi necăjiţi când ne pierdem un telefon, o cheie, un buletin! Doar cine a păţit una ca aceasta ştie cât este de bine să ai un „găsitor", iar darul acesta al Sfântului Mina e foarte-foarte mare.

S-a întâmplat să-mi pierd buletinul şi, după ce am citit Acatistul Sfântului Mina, l-am găsit unde nu m-aş fi aşteptat, într-un dulap sub unele lucruri; am pierdut chei, paşaport, am pierdut certificatul de căsătorie (chiar când aveam mai mare nevoie de el ca să închei un contract de vânzare-cumpărare), mi-am pierdut altă dată acte şi, după ce am citit acatistul, imediat mi s-au înapoiat, poate că nu după o zi, după două sau trei, dar Sfântul nu s-a lăsat aşteptat.

În cele ce urmează, doar una din aceste întâmplări greu de crezut. De data aceasta, mi-am pierdut întreg portofelul cu tot ce aveam în el: buletin, carte de credit, bani (1 milion lei vechi), acte PFA, carnet de şofer etc.

Am citit acatistul Sfântului şi am ştiut că-l voi găsi în una, două, maxim trei zile, fiindcă Sfântul NICIODATĂ nu întârzie. L-am căutat prin casă pe sub pat, m-am gândit că s-au jucat copiii cu el, prin dulapuri, pe la serviciu, prin maşină, dar nu l-am găsit. Ştiam totuşi că Sfântul o să mi-l arate.

Am zis că, dacă în trei zile nu mi l-a arătat, ceva s-a întâmplat, nu a dispărut pur şi simplu, ci a fost luat sau furat de cineva. La ultima citire a acatistului, ceva mi-a atras atenţia şi mi-a rămas în minte: întâmplarea cu evreul şi creştinul: creştinul a nedreptăţit pe evreu cu bani şi s-a jurat în Biserica lui Dumnezeu că n-a luat nimic. Am citit acest pasaj şi m-a impresionat, pentru că nu m-am aşteptat la o faptă ca aceasta din partea creştinului. Şi atunci m-am gândit: „Ce faptă oribilă a făcut creştinul!". Dar mi-am revenit apoi: „Şi eu mă proclam creştin. Oare n-am făcut şi eu la fel? N-am nedreptăţit pe cineva şi de aceea am pierdut portofelul?".

Şi atunci mi-am aminitit că şi eu am nedreptăţit pe cineva cu 1 milion şi 7 sute de mii de lei vechi. Să vedeţi cum s-a întâmplat. Am luat 1.700.000 de la o persoană, bani care nu mi se cuveneau şi pe care ar fi trebuit să-i înapoiez. Din cauză că nu mai puteam să dau banii înapoi persoanei respective, fiindcă nu aveam cum, l-am întrebat pe duhovnicul meu cum aş putea să-mi repar greşeala. Şi atunci părintele duhovnic, Ciprian Negreanu, m-a sfătuit să-i dau unei familii nevoiaşe care are nevoie de aceşti bani sau cuiva din familia mea care are nevoie de bani (fie să-şi pună o proteză dentară ori să-şi cumpere ochelari, fie că au datorii la bancă, fie că trebuie să plătească ceva şi nu au bani).

Greşeala mea a fost că am oprit totuşi banii aceia pentru mine şi nu i-am dat nimănui. Am zis că mă bucur de ei şi poate că-i înapoiez altădată. M-am gândit, deci, să ţin banii şi să las pentru altădată această facere de bine.

Astfel că, în acel moment al citirii acatistului, mi s-a luminat gândul şi mi-am spus că am greşit cu asta! Mi-am adus aminte ce am pătimit şi „aşa îmi trebuie" dacă am nedreptăţit pe cineva. După ce am dat cei 1.700.000 lei vechi unui nevăzător, la câteva zile (trecuseră 3 săptămâni de când am pierdut portofelul), am primit un telefon de la o asistentă-şefă de la Spitalul de Psihiatrie, spunându-mi că găsiseră într-un WC portofelul meu (în rezervorul de sus cu apă, care făcea un zgomot neobişnuit). Vă daţi seama ce bucurie era pe capul meu, când, fiind la serviciu, mă sună cineva şi-mi spune că mi-a găsit portofelul. Şi nu m-a sunat oricine, ci chiar o asistentă-şefă de la Psihiatrie.

Probabil că cel care mi-a luat portofelul era un hoţişor de talie mică, care a luat doar banii şi restul actelor le-a lăsat, neavând nevoie de ele. Poate că era unul dintre cei care se internează des la Psihiatrie, un om al străzii. Mi-am amintit că într-o zi lăsasem uşa de la maşină neînchisă cu cheia, în timp ce coboram pentru cinci minute pe strada Iuliu Maniu că să-mi las copiii la grădiniţă, iar o persoană se uita insistent la maşina mea. Nu am continuat cercetările. Vina era în totalitate a mea. Nu voiam să fac necazuri nimănui. Nu se aştepta nimeni să găsească un portofel într-un WC.

Am mers repede-repede cu maşina la Psihiatrie şi, după ce am primit portofelul, am fost condus în WC-ul

respectiv, arătându-mi-se rezervorul cu apă unde fusese aruncat, împreună cu toate actele mele. Evident, toate actele erau ude, dar buletinul, fiind din plastic, a fost intact. Aveam toate documentele la locul lor, doar banii (un milion de lei vechi) lipseau din portofel. Am uscat toate actele pe calorifer şi le-am putut folosi în continuare.

M-am bucurat mai ales de acte, fiindcă mi-ar fi fost foarte greu să-mi refac buletinul (anunț în Monitorul Oficial, mers la Poliție etc.) şi carnetul de şofer. Am condus ca un inconştient timp de 3 săptămâni, fără să am asupra mea carnetul de şofer. Iar, ca să-i mulțumesc Sfântului pentru portofel, am scris aceste rânduri.

Gabriel Cismaru, medic cardiolog, Cluj-Napoca

33. Două doamne aflate în nevoie

Într-o zi, doi tineri de la Casa Copilului au sunat la uşă, cerând bani. Pentru că încă nu primisem pensia, nu avem bani în casă, dar le-am oferit ceva de mâncare. La plecare, mi s-a părut că au cam zăbovit în hol, dar, ştiind că nu am nimic de valoare acolo, nu am acordat atenție acestui fapt. Mai târziu, când am vrut să merg în oraş, am constatat că geanta mea, care era în hol, dispăruse. În geantă nu aveam bani, dar aveam actele.

Am mers la Poliție şi mi s-a spus să mai aştept câteva zile, poate o să apară totuşi actele. M-am întors acasă şi, pentru prima dată, am citit Acatistul Sfântului Mina. Peste câteva zile, a sunat la uşă un domn care

mi-a adus geanta din care lipsea doar un ceas, o amintire de la fratele meu care murise.

M-am întristat pentru pierderea ceasului, dar i-am fost recunoscătoare şi mulțumitoare Sfântului Mina pentru că am recuperat actele. De atunci, Sfântul Mina este unul dintre sfinții dragi mie, la care alerg de câte ori am o problemă.

Z. F., octombrie 2014, Cluj-Napoca

În urmă cu ceva vreme, am împrumutat o sumă de bani unor cunoscuți. Timpul trecea şi se părea că aceştia uitaseră de bani. L-am rugat pe Sfântul Mina să le reamintească de datorie şi, a doua zi, m-au căutat şi mi-au înapoiat banii. Îi mulțumesc Sfântului Mina şi îl rog să ne ajute în continuare!

F. D., octombrie 2014, Cluj-Napoca

34. Recâştigarea încrederii şi începutul unei prietenii frumoase

Ştiam că Sfântul Mina este grabnic-folositor în găsirea lucrurilor pierdute şi neîntârziat-ajutător al celor nedreptățiți, însă ceea ce am trăit pe pielea mea mă face să dau mărturie că acestea nu sunt doar simple vorbe...

Locuiam în străinătate pe perioada studiilor şi, ca orice student care se respectă acolo, eram în permanență în căutare de mici joburi, ca să mă întrețin. La un moment dat, pe site-ul de joburi pentru studenți, găsesc şi anunțul unei bătrânici care avea nevoie de un voluntar s-o

ajute la cumpărături. Locuia la vreo trei străzi distanță de mine, deci nu mă costa nimic s-o ajut. Așa că mă întâlnesc cu bătrânica, îmi dă lista, îmi dă banii, îi fac cumpărăturile. Simplu.

Până când, într-o bună zi, cam după a treia noastră întâlnire, mă trezesc că mă sună bătrânica supărată foc pe mine. Şi îmi spune că îi lipsesc 100 de franci din casă şi că ea crede că mi i-a pus mie în portofel când am mers la cumpărături, pentru că nu-i mai găseşte niciunde şi, prin urmare, ori i-am pierdut, ori i-am furat. Eu țineam perfect minte că n-am avut atât de mulți bani la mine şi că n-am avut cum să-i pierd în magazin.

Încerc să-i explic la telefon – bătrânica, iritată, nu mă lasă. Merg de îndată la ea acasă – bătrânica, între timp resemnată, nu mă crede. Eram cu ochii în lacrimi, ştiind că, dacă nu se află banii aceia, nu exista cale prin care să-i recâştig încrederea. Așa că mă întorc acasă zdrobită şi, din tot sufletul, cu toată inima, încep să citesc Acatistul Sfântului Mina, rugându-l să facă o minune, aşa cum a făcut cu atâția alții în vechime. Şi de-abia trec de jumătatea acatistului când sună telefonul... Era bătrânica. Nu mai ştia cum să-şi ceară scuze, pentru că tocmai găsise cei 100 de franci... căzuți sub masă.

Bucuria mea era atât de mare, încât nici nu-i mai auzeam vorbele. Gândul mi-era plin de uimire: Sfântul Mina fusese acolo cu mine, în camera mea de cămin, îmi ascultase rugăciunea, îmi împlinise cererea! Am căzut la pământ ruşinată, uimită, copleşită. Într-o singură clipită, Sfântul a restituit nu doar nişte bani pierduți, ci, ceva mult mai de preț odată cu ei: încrederea bătrânicii în mine, în definitiv, o necunoscută.

Bătrânica nu înceta să se mai scuze, însă, în acele momente, mie nu-mi venea decât s-o iau în brațe, pentru că ştiam că, de-acum înainte, relația noastră putea continua neumbrită de nicio urmă de bănuială. Şi aşa a şi continuat, până când bătrânica a ajuns să-mi devină un fel de bunicuță. Astăzi, oamenii care ne văd împreună ne cred rude şi ne spun că semănăm.

Ei, iată puterea Sfântului Mina, cel cu adevărat grabnic-folositor în găsirea lucrurilor pierdute şi neîntârziat-ajutător al celor nedreptățiți!

Dana Genevieva, octombrie 2014

35. Ajutor în găsirea unei săli pentru nuntă

Era luna martie, urma să ne căsătorim în iulie, când am început să căutăm sala. Primul loc în care am încercat era ocupat, al doilea nu ne-a plăcut. Prin nu ştiu ce întâmplare, am ajuns la o cantină a studenților care avea o sală mai deosebită în interior, cu o cupolă de sticlă pe tavan, care ne-a plăcut mult.

Am vorbit cu directoarea cantinei, dar ne-a spus sceptică faptul că, cel mai probabil, decanul facultății de care aparținea cantina nu o să ne aprobe cererea, întrucât au fost ceva probleme cu nunțile în sala respectivă, care era folosită şi ca restaurant pentru un hotel alăturat şi, mai mult, noi nu eram niciunul student al facultății. Totuşi, a zis să încercăm, că cine ştie? Şi ne-a trimis la decan.

Pe drum, mi-am adus aminte de Sfântul Mina, care de multe ori mă ajutase în situații limită; am rostit împreună cu soțul meu troparul Sfântului și am mers la decan.

Ne-a primit secretara lui și ne-a spus să așteptăm. Ne-a primit, i-am spus că am vrea să organizăm nunta în sala cantinei, a dat din cap și a spus că are experiențe negative cu organizarea nunților acolo; s-a mai gândit și ne-a întrebat câți invitați avem, i-am răspuns că în jur de șaizeci, oameni cuminți, și, până la urmă, s-a lăsat înduplecat și ne-a aprobat cererea.

Bucuroși și aproape uitând de rugăciunea pe care o făcusem cu puțin timp înainte, ne-am întors la directoarea cantinei să-i spunem că ni s-a aprobat cererea. Am intrat în birou și i-am comunicat, era foarte mirată, a spus că altora nu le-a aprobat cu toate că erau studenți la acea facultate.

Am discutat și alte detalii, apoi, când am privit pe masă, separat de alte lucruri, am zărit Acatistul Sfântului Mina.

Atunci am avut confirmarea că Sfântul ne-a ajutat cu sala și i-am mulțumit în gând.

Sfântul Mina m-a ajutat în mai multe situații când am pierdut un lucru sau când acesta era de negăsit, și, după o rugăciune scurtă adresată Sfântului, am reușit să găsesc obiectul respectiv.

Slavă ție, Sfinte Mare Mucenice Mina, grabnic ajutătorule!

Maria Ioana, octombrie 2014,
Cluj-Napoca

36. Dreptatea și ajutorul Sfântului Mina în viața noastră

Am aflat despre Sfântul Mina întâmplător. Mergeam spre Iași și, deodată, în localitatea Roșiori, mi-a atras atenția o mănăstire impunătoare, aflată pe un vârf de deal care se vedea din șoseaua principală. Am urcat cu mașina spre mănăstire, unde m-am rugat Sfântului Mina și i-am cerut atunci să am copii și să intru în avocatură. M-a ajutat cu ambele dorințe: am acum o fetiță de 2 ani și sunt și avocat.

La un moment dat, am luat o amendă de circulație și trebuia să o plătesc în 2 zile pentru a avea reducerea acesteia la jumătate. Astfel că m-am dus la poștă și am trimis banii prin mandat poștal, trei sute de lei. A doua zi, m-a căutat acasă femeia de la poștă să mă roage să-i plătesc cei trei sute de lei.

Eu i-am explicat că i-am plătit banii la poștă pentru amendă, că probabil s-a încurcat și altcineva nu i-a plătit. M-am rugat Sfântului Mucenic Mina, i-am citit acatistul, iar, după un timp, m-am reîntâlnit cu acea persoană, care și-a cerut scuze și mi-a spus că știe cine nu i-a dat banii. Știu că atunci m-am rugat Sfântului să descopere persoana responsabilă de încurcătură de la poștă și Sfântul a făcut lumină.

Altădată, soțul meu și-a pierdut buletinul. Soacra mea a citit Acatistul Sfântului Mina, și, ca prin minune, l-a contactat pe soțul meu un gunoier care a găsit buletinul la groapa de gunoi și i l-a returnat. Și de această dată, Sfântul Mina ne-a arătat că este grabnic ajutător în găsirea lucrurilor pierdute.

Am scris aici doar câteva din multele ajutoare date de Sfântul Mina mie şi familiei mele. Acest sfânt este foarte iubit şi degrabă ajutător în familia noastră şi mulţumim Sfântului pentru ajutorul dat.

F. A. M., octombrie 2014,
Cluj-Napoca

37. Sfântul Mina a făcut o minune cu mama mea

Atunci când s-a făcut izolarea blocului, muncitorii au folosit exclusiv curent electric de la noi din apartament. Mama mea s-a cam supărat pe ei şi, ca să se liniştească, a citit Acatistul Sfântului Mina. L-a rugat pe Sfânt să îi dea putere să nu se supere şi să nu se certe cu muncitorii. Sfântul a întărit-o şi a liniştit-o, astfel încât zilele respective au trecut fără incidente.

Când a venit factura de la Electrica cu consumul pe perioada respectivă, mama a constatat cu surprindere că, în loc să plătească o sumă uriaşă, aşa cum se aştepta, a plătit, de fapt, mai puţin decât în celelalte luni (nici la regularizare nu a avut de plătit suplimentar). Fericită, mama i-a mulţumit din suflet Sfântului Mina pentru această minune neaşteptată.

De asemenea, atunci când cumnata mea a avut probleme cu un proces, l-am rugat pe Sfântul Mina să o ajute şi ajutorul nu a întârziat să apară.

Diana, 29 octombrie 2014,
Cluj-Napoca

38. Sfântul Mina a lucrat în inimile împietrite ale şefilor mei

Despre Sfântul Mare Mucenic Mina nu ştiam foarte multe, doar că este grabnic ajutător al celor păgubiţi şi al celor nedreptăţiţi. În urmă cu ceva vreme, m-am văzut în situaţia de a-i cere grabnicul său ajutor pentru că mă aflam într-o situaţie destul de complicată în ceea ce priveşte locul de muncă.

Din păcate, unii angajatori nu respectă dreptul la plată al propriilor lucrători, ceea ce este strigător la cer… şi ajungi în situaţia în care eşti pus să taci (dacă te lasă conştiinţa) sau să încerci măcar să faci ceva pentru un semen de-al tău, chiar dacă depinde de tine într-o foarte mică măsură.

Aşa se face că a apelat la mine un fost angajat al firmei pentru a se plânge că i se refuză plata unei sume de bani, nestipulată în contractul de muncă, şi era aproape imposibil de dovedit, reţinută fără nicio dovadă, şi urma să fie restituită la plecarea din firmă în condiţii „amiabile", însă în unele cazuri era refuzată, sub diverse pretexte.

Am consimţit să informez mai departe conducerea despre această situaţie, unul dintre motive era şi faptul că eram ameninţaţi cu un proces, şi, de asemenea, speram să se facă dreptate în acest caz şi să restituie omului banii ce i se cuveneau.

Am pornit spre încăperea respectivă, deşi îmi simţeam inima strânsă şi aveam nişte emoţii foarte mari, deoarece nu te poţi prezenta în faţa conducerii pentru orice fleac. Am expus în câteva cuvinte situaţia şi mi

s-a spus că se vor interesa de situația în cauză şi de motivul pentru care nu s-a făcut restituirea până în acel moment.

De bună cuviință mi s-a părut să comunic solicitantului cum stau lucrurile şi mi-am exprimat nădejdea că se va rezolva spre bine situația, pentru că impresia aceasta am avut-o în urma discuției. După câteva zile însă, ținând legătura cu persoana, şi aflând că nu se mişcă deloc lucrurile, am mers tot cu groază pentru a întreba despre stadiul problemei şi mi s-a spus, cu un glas tăios, să închid uşa după mine... Şi a început iadul să se dezlănțuie! Au început să curgă tot felul de întrebări despre informațiile pe care le-am dat şi multe alte lucruri care nu merită amintite. Mi se părea că particip la un adevărat interogatoriu.

Concluzia a fost simplă: banii se restituie doar oamenilor care „merită", să spunem aşa, şi nu celor care pleacă din firmă când vor ei. Adică cei care nu mai suportă presiuni este problema lor, totul trebuie făcut pentru binele „partidului". Este uimitor şi, în acelaşi timp, înfiorător ce lucruri ți se pot spune de către o persoană (pe care nu o poți numi om, era mai degrabă o fiară dezlănțuită) cu o minte foarte inteligentă, dar fără scrupule. Apoi mi s-a spus că totul se poate folosi împotriva firmei, pentru că am dat nişte date confidențiale, şi, cu siguranță, se vor întoarce împotriva firmei în cazul unui proces.

Şi mă întreb, care date confidențiale? Salariul unei persoane sau alte drepturi băneşti sunt confidențiale când se pune problema furnizării informațiilor către terți, nu persoanei în cauză.

După ce am fost făcută „troacă de porci", mi s-a spus că, din cauza neglijenței mele, firma va trebui să ia foarte în serios restituirea acestor bani, şi că nu e treaba mea „să fac dreptate" şi să mă gândesc foarte bine în ce postură i-am pus! Adică să mă gândesc că, din vina mea, ei trebuie să restituie nişte bani, chiar dacă ei vor să nedreptățească pe cineva? Mi se prezentau nişte argumente prin care totul era pe dos şi eu trebuia să-mi cer iertare oarecum pentru că i-am deconspirat?

Am ieşit foarte tulburată de la „interogatoriu", mi-am continuat lucrul, apoi am mers acasă. Nu am putut vorbi cu nimeni din familie despre ce s-a întâmplat.

Simțeam o presiune şi simțeam că pot să-mi pierd chiar şi locul de muncă. Mă gândeam chiar la posibilitatea de a fi târâtă într-un proces. Îmi venea să plâng şi mă gândeam „Doamne, dar în fața Ta nu am greşit, te rog, ajută-mă!"

Seara am început să citesc printre lacrimi Acatistul Sfântului Mare Mucenic Mina şi mă agățam de el, ca să mă ajute: „Bucură-te, căderea celor răpitori", „Bucură-te, căderea nelegiuiților vrăjmaşi" şi simțeam fiecare cuvânt al acatistului ca un balsam pentru sufletul meu. Îl rugam pe Sfânt să risipească negura înşelăciunii, să dezlege legăturile vicleanului, să se liniştească lucrurile şi să se rezolve situația după voia lui Dumnezeu, nu după voia mea.

După ce am început să mă rog Sfântului Mina, după câteva zile, am aflat indirect că situația s-a rezolvat, primind şi o confirmare în acest sens, iar la locul de

muncă, după scurt timp, lucrurile au intrat pe făgaşul normal, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat! Nu mi s-a mai vorbit răutăcios, nu mi s-au cerut alte explicaţii, erau chiar binevoitori cu mine, acel ajutor primit în rezolvarea situaţiei era foarte real, palpabil, Sfântul Mina lucrase în inimile împietrite.

Am simţit o mângâiere în zbuciumul pe care l-am trăit şi că scandalul iscat de „indiscreţia" mea poate a contribuit, într-o oarecare măsură, ca banii munciţi cinstit să ajungă la cine trebuia.

Îmi cer iertare că am insistat asupra detaliilor prea „tehnice", eu personal am simţit rezolvarea ca pe o minune. Pentru mine era o situaţie fără ieşire în acel moment, din orice unghi aş privi lucrurile, dar s-a rezolvat în mod neaşteptat de bine şi de repede pentru toată lumea!

C.M.. 29 octombrie 2014, Cluj-Napoca

39. În cinci luni de zile ne-am mutat în casa în care ne doream

L-am cunoscut pe Sfântul Mina dintr-o carte de colorat pentru copii, unde era descrisă şi viaţa lui. Într-o zi, când îi citeam fetiţei mele din carte, am aflat că Sfântul a ajutat în unele situaţii pentru recuperarea pagubelor şi, cum mă aflam într-o situaţie asemănătoare, m-am gândit să-i cer şi eu ajutorul şi am început să zic acatistul.

Noi locuiam într-o garsonieră luată cu credit şi, de vreo doi ani, plăteam rată lunar şi la un bloc care înce-

puse să se construiască, însă lucrările mergeau foarte încet, chiar de jumătate de an nu se mai mişca nimic pe şantier şi ne temeam de banii pierduţi, în jur de 5000 de euro. Cu trei copii în garsonieră, eram tot mai presaţi să luăm o decizie, eram şi fără bani, şi fără un loc mai bun de locuit. În acest moment, am început să mă rog Sfântului Mina să ne ajute cum va crede de cuviinţă.

Au trecut cinci luni de zile, timp în care am citit Acatistul Sfântului Mina în posturi şi miercurea şi, într-o zi, când m-am hotărât să caut altă locuinţă. Primul anunţ la care am sunat, deoarece era adresa cea mai apropiată de şcoală, a fost ceea ce ne doream şi mai mult decât visam. Acum este uşor de povestit, dar în zilele acele ne-a fost greu şi am avut multe emoţii.

Într-o zonă imobiliară unde locuinţele se vând de pe o zi pe alta, noi nu aveam bani de avans, eram la limită pentru obţinerea creditului şi numai ajutorul Sfântului a făcut să finalizăm toată procedura şi să fim azi în acest apartament.

Menţionez că apartamentul a fost achiziţionat la un preţ la care în zonă se vând nefinisate, iar acesta era finisat modern, mobilat modern şi dotat cu aparatură electrocasnică, amenajări şi bunuri care în valoare depăşesc suma de 5000 de euro, bani pe care îi considerăm pierduţi la blocul care era neterminat în construcţie.

Un lucru este sigur, sfinţii sunt cei mai buni prieteni ai omului, am simţit mai mult decât oricând un ajutor care depăşea forţele noastre şi peste toate... minunat este Domnul întru sfinţii Lui.

M.C., 2014, Cluj-Napoca

40. Toate actele şi banii erau în portofel!

De fiecare dată când m-am rugat Sfântului Mina am primit ajutor. De obicei, când îmi pierd lucrurile sau uit unde le-am pus şi am nevoie de ele, într-un timp scurt, doar în gând, îl rog pe Sfântul Mina sau doar mă gândesc la el, şi, în câteva momente, îmi aduc aminte unde mi-am pus lucrurile.

Acum am să scriu o întâmplare care m-a marcat foarte mult. Într-o zi, când mă întorceam de la serviciu, am cumpărat ceva şi apoi mi-a căzut portofelul, cu toate actele şi banii, din buzunar. După vreo cinci minute, mi-am dat seama că nu mai am portofelul.

M-am întors înapoi să îl caut, l-am rugat pe Sfântul Mina să mă ajute, dar nu l-am găsit. Era seară şi trebuia să plecăm din localitate cu maşina. A trebuit să conducă soția mea, pentru că eu nu mai aveam permis de conducere şi niciun act.

Seara am adormit trist şi puțin mâhnit că Sfântul Mina nu a făcut o minune să îmi găsesc portofelul. Însă, nu m-am exteriorizat; totuşi, puțin mai nădăjduiam că Sfântul Mina va face o minune să îmi găsesc actele la fel cum grabnic m-a ajutat de fiecare dată. Şi, într-adevăr, aşa a fost.

A doua zi, pe la amiază, am primit un mesaj de la un coleg, a cărui carte de vizită o aveam în portofel, că mi s-a găsit portofelul cu actele şi a fost dus la adresa lui.

L-a găsit o doamnă care mergea acasă cu fetița ei. Toate actele şi toți banii erau în portofel. Este minunat cum lucrează Dumnezeu prin sfinții săi şi prin oameni.

Îți mulțumesc, Sfinte Mina, că de fiecare dată când te rog nu mă treci cu vederea!

Ioan Stan, 17 octombrie 2014, Cluj-Napoca

41. Disperare sau bucurie?

Într-o zi, cu soțul meu şi copiii doream să plecăm cu maşina, însă nu găseam cheia. Eram toți patru îmbrăcați, pregătiți de plecare, dar cheia nicăieri. Eu m-am dus cu copiii la joacă şi soțul a rămas să caute. Aşteptam să mă sune să-mi zică „am găsit, haideți", dar nu mai suna, deja trecuse o oră.

L-am sunat eu, mi-a spus că nu mai caută, că nu mai ştie unde, şi începuse să citească Acatistul Sfântului Mina. Eu am lăsat tot greul pe el, m-am gândit că, dacă se roagă el, e de-ajuns, înseamnă că în curând o va găsi. Dar nu a găsit-o. Era târziu deja.

Am început să simt disperarea. Nu aveam cheie de rezervă. O cheie nouă costa 200 de lei, dar dacă nu aveam după ce să facem copie, ar fi costat mult mai mult. M-am gândit că ar trebui să mă rog şi eu. Am zis un „ajută-mă" foarte pierdut şi abătut. I-am zis băiețelului nostru care avea atunci 2 ani şi câteva luni: „Hai să căutăm cheia prin iarbă în jurul blocului!". Iar el îmi zice: „Dar nu e în iarbă." „Unde e? Ştii tu? Ai pus-o tu undeva?" „Da, am pus-o între alea două cutii de pe raft acolo sus, ca să nu ajungă tata."

I-am spus: „Mina, tu vorbeşti serios sau spui în glumă?"... L-am sunat pe soțul meu, dar nu ştiam ce cutii şi ce raft. Am adus copiii în casă şi, într-o clipă,

băiatul s-a dus la raftul cu pricina şi ne-a dat cheia, mult căutată. Eram terminaţi, să-l certăm sau să ne bucurăm?

Cristina Rădulescu, noiembrie 2013,
Cluj-Napoca

42. I-am dat „ beep" Sfântului Mina şi ajutorul a venit îndată

Mi se pare prea simplu şi scurt, dar vreau să scriu că Sfântul Mina ne ajută să găsim ceea ce am pierdut absolut în orice împrejurare, fie chiar şi lucruri neînsemnate. Dintre toţi sfinţii pe care-i chemăm mai des în rugăciune, Sfântul Mina este cel mai prompt. Mă copleşeşte, pur şi simplu, rapiditatea cu care se rezolvă toate „nimicurile". Mulţumim, Sfinte Mina! Eşti mult prea drăguţ!

În urmă cu câteva zile, mă aflam împreună cu o prietenă în Barcelona, în vizită la mama mea. Într-una din zile, la amiază (când mama urma să iasă de la serviciu), ne-am dat întâlnire la o gură de metrou, urmând să mergem să vizităm ceva. Nu aveam la noi nici bani şi nici bilet de întoarcere acasă.

Au trecut 10 minute de la ora stabilită şi mama nu venea. Au mai trecut alte zece minute şi am început să intru în panică. Mă gândeam la o soluţie în caz că nu vine... M-am rugat cât am putut de serios Sfântului Mina, promiţându-i că scriu dacă se întâmplă o minune şi, în secundă următoare, a apărut mama de după colţ.

Trebuie să menţionez că panica mea era justificată, întrucât, în urmă cu câteva zile, ne mai dădusem întâlnire, tot în acelaşi loc (dar seara), însă eu am înţeles greşit locaţia şi am aşteptat-o pe mama în altă parte timp de o oră. Diferenţa era că, în seara respectivă, aveam bilet de metrou cumpărat şi ştiam să ne întoarcem acasă, însă acum nu aveam nici bilet, nici bani şi îmi era frică să nu fi înţeles greşit iar locul de întâlnire.

În altă zi, m-am plimbat pe câmp cu căruciorul şi copiii împreună cu o finuţă şi, fără să-mi dau seama, am pierdut în iarbă cheia de la casă, cam la 1 km depărtare, spre sfârşitul traseului pe care l-am făcut. Mi-am dat seama doar la întoarcere când am vrut să intru în casă. M-a trecut un fior, dar am zis: „Asta este! Aşa-mi trebuie, dacă sunt căscată...". Maria a rămas cu toţi copiii, iar eu m-am întors pe unde ne-am plimbat. Le-am zis şi lor să se roage, m-am rugat şi eu Sfântului Mina şi am găsit cheia. M-am întors cu bucurie acasă, mulţumind Sfântului pentru grabnicul ajutor.

Acum vreo trei săptămâni, am mai avut de-a face cu Sfântul Mina de două ori. O dată pe drumul spre Bucureşti, când în Râmnicu Vâlcea ne-am rătăcit (ne învârteam în cerc de o oră) şi, a doua oară, chiar în Bucureşti, când fata care trebuia să se ocupe de cazarea noastră era convinsă că a uitat cheia la celălalt capăt al oraşului (fiind deja ora 22 şi noi toţi obosiţi de pe drum). Era foarte stresată fata la gândul că trebuie să ne întoarcem după cheie. Până a coborât din maşină s-o caute în portbagaj, i-am dat un „bip" Sfântului Mina şi Dana a găsit cheia într-o plasă, în ciuda faptului că era con-

vinsă că n-are cum să fie acolo şi nici nu-şi amintea când a pus-o.

Ultimul ajutor minunat de la Sfântul Mina l-am simțit în urmă cu o săptămână. Iată povestea: acum cinci luni jumătate am depus la bancă un dosar pentru obținerea unui credit prin „prima casă". Cine a mai trecut prin asta ştie că, în mod normal, acest demers durează maxim trei luni, deci, la noi, lucrurile s-au lungit nefiresc de mult.

Adeverințele şi actele expirau tot pe rând şi cei de la bancă tot pe rând ni le cereau, încât am început să cred că nu se va mai termina niciodată (mă gândeam: de ce nu ne spun dacă nu vor să ne dea?).

Într-un final (tocmai când constructorul ne zisese că, dacă nu ne dă răspuns de la bancă, săptămâna respectivă vor apărea probleme), m-am gândit serios să cer ajutor Sfântului Mina (până atunci mă gândeam să nu-l „deranjez" cu lucruri din astea, care se pot rezolva de la sine). Era într-o joi asta. În seara aceea, am spus de multe ori „Sfinte Mare Mucenice Mina, ajută-ne!", având certitudinea 100% că va fi îndeplinită rugăciunea. Până acum, de fiecare dată când ceream ceva Sfântului Mina, credeam doar 1% că voi şi primi. Acum am crezut desăvârşit.

Vineri nici nu l-am sunat pe soțul meu să-l întreb dacă l-au sunat de la bancă, dar eram absolut convinsă că l-au sunat. Seara îmi spune soțul că, într-adevăr, l-au sunat de la bancă şi s-a aprobat creditul. Minunat este Dumnezeu întru sfinții Săi! Mare eşti Doamne şi minunate sunt lucrurile Tale şi niciun cuvânt nu este de ajuns spre lauda minunilor Tale!

Veronica, 5 iunie 2015, România

43. Un mecanic bun, la timpul potrivit

În vremea când abia ne căsătorisem, încă nu aveam copii şi locuiam în cămin, am primit de la părinții mei un Oltcit, o maşină mai veche. Aceasta avea probleme la pornire şi deseori se îneca, astfel încât nu reuşeam să ne facem treaba cu ea.

Odată, eram hotărâți să plecăm la Galați, la părinți, un drum lung de 600 km. Ne aşteptam ca maşina să ne facă din nou probleme şi să nu pornească, aşa că am vorbit cu părintele duhovnic, întrebându-l ce să facem. Părintele ne-a spus să citim Acatistul Sfântului Mare Mucenic Mina şi apoi să încercăm să pornim. Aşa am şi făcut.

După prima cheie, maşina nu a pornit, iar, la cea de-a doua, deja ne gândeam că am înecat-o. Chiar atunci a apărut o vecină din cămin care ne-a întrebat ce probleme avem şi ne-a dat numărul de telefon al unui mecanic pe care-l cunoştea. Soțul l-a sunat, acesta a venit şi a reparat maşina, aşa că, într-un timp relativ scurt de vreo oră şi ceva, am putut să plecăm.

Am ajuns cu bine la Galați. Maşina nu ne-a făcut probleme pe drum. Iar, după o vreme, am primit o altă maşină de la părinți, una mai bună.
Slavă lui Dumnezeu şi mulțumiri Sfântului Mucenic Mina!

Daniela Cornea, 14 mai 2013, Cluj-Napoca

44. Speranțele erau aproape nule, penarul era pierdut

Aş vrea să adaug şi eu o minune a Sfântului Mina, care s-a întâmplat chiar astăzi. De trei săptămâni îmi

pierdusem un penar cu un stick de memorie şi un stick de Internet în el. Stickul conţinea, pe lângă documente personale, fişiere întregi de documente private pentru serviciu. Documentele le aveam şi în calculatorul personal; problema era, însă, că ele aveau un caracter confidenţial şi mă puteam afla în impas.

În plus, erau documente la care lucrasem ani de-a rândul şi pentru care muncisem enorm. L-am căutat peste tot, căutând uneori de mai multe ori în locurile unde bănuiam că ar fi putut fi, şi nimic.

Sâmbătă, la sugestia soţului meu, am făcut Acatistul Sfântului Mina. Vreau să spun că sunt o persoană sceptică din fire, nu mă las uşor impresionată. Nu prea aveam nădejde să mai aflu ceva pierdut cu aproape o lună înainte. Îmi spuneam însă că, dacă nu îmi găsesc penarul, măcar m-am bucurat de mângâierea primită prin rugăciune. Aflând însă sâmbătă cât costă un stick de Internet pierdut, am ajuns în prag de disperare.

Ultima soluţie era să o întreb pe responsabila cu sala în care îmi desfăşurasem activitatea, dacă nu cumva îl găsise dânsa.

Speranţele erau aproape nule: întrebasem deja unul dintre responsabilii cu sala, însă el nu ştia nimic.

Ieri seară am mai făcut o rugăciune la Sfântul Mina. Când am întrebat-o astăzi pe responsabila de sală, mi-a spus, zâmbind, că avea un penar. Nu ştia al cui era. Până să îl scoată din birou, mi s-a oprit răsuflarea. Nu doream să îmi fac speranţe... Dar era penarul meu, intact!

Mulţumesc Sfântului Mina, Sfântului Nicolae şi, mai presus de toate, lui Dumnezeu, Care face minuni prin Sfinţii Săi!

Andreea Bugeac, octombrie 2014, Cluj-Napoca

45. Iată telefonul!

Băieţelul meu mai mic are obiceiul de-a „fura" lucruri interzise şi de-a le ascunde în locuri unde nu te-ai gândi să le cauţi (maşină de spălat, coşul de rufe, gunoi, lada de haine de sub pat, gentuţe şi poşete care îi ies în cale, coşul de gunoi....). Când „fură" obiecte mai mici e mai complicat, se înţelege. De când a început să aibă Mihail obiceiul acesta, Sfântul Mina este foarte solicitat de noi.

Mi-e şi ruşine să-l mai rog, mi-e groază când pierdem iar ceva. Dar el nu pare să gândească ca mine. De fiecare dată când îl solicităm (cu luare aminte şi seriozitate), ne vine în ajutor foarte prompt.

De data aceasta, mi-a dispărut telefonul (de altfel vechi şi nu foarte bun, dar funcţional încă). L-am bănuit tot pe Mihail, bineînţeles. L-am căutat muuult şi bine, până am început să mă enervez şi am zis „gata, nu-l mai caut acum; o să-l caut mâine, când voi fi mai odihnită".

A doua zi, am început iar căutările în toate locurile pe unde mă gândeam că ar putea ajunge Mihail (are 1 an şi 6 luni), dar nu l-am găsit. Îmi era ruşine să-l rog pe Sfântul Mina, aşa că l-am aşteptat pe soţul meu să caute şi el, poate îl găseşte... dar nu l-a găsit.

Seara târziu, după ce s-au culcat copiii, am coborât în bucătărie să iau un medicament pentru durere de cap şi între timp am zis un „Sfinte Mina, ajută-mă să-l găsesc! Vezi că ne-am străduit şi nu reuşim!". Pe urmă, m-am urcat pe un scaun în debara să iau medicamentul de sus dintr-o cutie.

Şi... surpriză... pe raftul alăturat era telefonul. Habar nu am când l-am pus acolo, cert este că nu Mihail era de vină pentru lipsa lui şi că Sfântul Mina a fost, ca de fiecare dată, EXTREM de prompt. Depăşeşte cu mult puterea mea de înţelegere şi de asimilare.

Cu recunoştinţă, Veronica, 30 noiembrie 2013, Cluj-Napoca

46. Printre multe bagaje

Mă mutasem provizoriu din cămin la o prietenă. Pentru că era vorba de doar două săptămâni de şedere, nu mi-am despachetat toate lucrurile, mai ales că spaţiul nu permitea asta. Totuşi, cu timpul, realizam că am nevoie de anumite lucruri şi nu reţineam unde le-am pus. Totuşi, în marea de bagaje, de haine şi de alte lucruri, chemarea numelui Sfântului Mina făcea ca totul să fie mult mai uşor de găsit.

La scurt timp după ce mă rugam lui, primeam gând unde să caut sau chiar mă găseam căutând unde mă aşteptam mai puţin şi unde nici nu mă gândisem, măcar, să caut. De exemplu: aveam o sticlă în care îmi puneam apă la serviciu.

Eram grăbită să plec şi nu găseam sticla. Eram ferm convinsă că rămăsese în geantă, din ziua precedentă,

dar nu era acolo. L-am rugat pe Sfântul Mina să mă ajute s-o găsesc.

După ce am căutat în mai multe locuri, m-am gândit să nu mai irosesc timpul şi să merg să mănânc. Am deschis frigiderul, am aruncat o privire şi, fără să mă fi gândit înainte, am deschis uşa de la congelator. Sticla pe care o căutasem a căzut jos, cu apă îngheţată în ea. Apoi mi-am amintit că avusesem intenţia să-i dau sticla fetei cu care stăteam şi care urma să plece în Grecia şi că am pus-o cu apă la congelator, ca să se menţină rece mai mult timp...

Din aceasta şi din multe alte întâmplări, se poate citi grija şi dragostea Sfântului Mina şi smerenia sa de a îndeplini chiar şi aceste dorinţe sau nevoi mărunte; dar, de aici, eu înţeleg că Dumnezeu şi Sfinţii sunt alături de noi în toate.

Iulia Anamaria Mureşan, 2012, Cluj-Napoca

47. Am primit nota mai mare!

Eram la sfârşitul primului an de facultate. În anul acela mă îndepărtasem de Dumnezeu, totuşi nu mă puteam desprinde de El, dar Îl consideram un fel de Stăpân aspru, pentru Care trebuie să faci eforturi să Îl îndupleci, ca să mai scapi o vreme, pentru că oricum nu te poţi descurca nicidecum singur.

Şi aşa, cu toate îndoielile şi smintelile, mai păstram totuşi o carte de rugăciuni în geantă şi uneori mai şi citeam din ea. Nu mai reţin cum am dat acolo de Acatistul Sfântului Mina. Dar cred că l-am citit, tot sau numai o

parte, nu mai ştiu, mi-a plăcut şi am reținut că Sfântul Mina îi ajută pe cei nedreptățiți. Era, astfel, un Sfânt de care eu, pe atunci foarte vulnerabilă şi simțindu-mă a nimănui, nu aveam cum să nu mă ataşez. Şi curând a venit şi momentul să văd că Sfântul Mina are putere.

La unul dintre examenele de la sfârşitul semestrului al doilea, am dat un examen scris şi apoi profesorii ne-au chemat să corecteze lucrările de față cu noi. Eu aveam nevoie de o notă bună, ca să pot lua bursă şi să prind loc în cămin, căci altfel pentru părinții mei era foarte greu să mă țină în facultate. Când am primit lucrarea cu nota, am observat că profesorii nu ținuseră cont de nişte răspunsuri pe care le scrisesem în ordine inversă. Le-am spus acest lucru, dar nu au dat importanță observației mele.

Am fost convinsă că aveam dreptate şi că nota pe care mi-o dăduseră era mai mică decât cea pe care o meritam. După împărțirea lucrărilor corectate în sală, profesorii au stabilit rediscutarea acestora, după o pauză. Atunci m-am rugat din toată inima Sfântului Mina şi cred că am şi citit acatistul său. După pauză, când a venit vremea să se stabilească nota mea finală, am reuşit să îi conving pe profesori că aveam dreptate şi am primit o notă cu un punct mai mare, ceea ce mi-a asigurat pentru anul următor şi bursă, şi loc în cămin.

Totuşi, Sfântul a avut grijă şi de smerenia mea şi după aceea m-am întrebat mult dacă totuşi chiar meritasem sau nu nota mai mare.

De atunci, mă simt foarte legată de Sfântul Mina şi am auzit pe mulți dând mărturie despre ajutorul Sfântului. Ştiu pe cineva care, cu ajutorul Sfântului

Mina, şi-a găsit portmoneul pierdut la bibliotecă şi, odată, am auzit o bătrână îndemnând-o pe mama să se roage pentru o anume problemă Sfântului Mina, „că el repede ajută când ai pierdut ceva sau în pagube". Bătrâna spusese cu toată convingerea aceste vorbe, încât nu am îndoieli că şi ea a avut parte de ajutorul Sfântului.

Apoi, încă un caz pe care l-am auzit cu urechile mele. Mama unui cunoscut de-al meu strânsese nişte plante rare pentru o lucrare de doctorat şi o parte dintre acele plante i s-au furat. Era foarte necăjită, fiindcă muncise mult şi pusese suflet în lucrarea pe care o făcea. După ce a citit Acatistul Sfântului Mina însă, deşi nu a găsit plantele pierdute, a aflat de la îndrumătorul lucrării sale de doctorat că nu era esențial să aibă şi acele plante la dosar, se putea şi fără ele.

Acestea sunt numai câteva dintre minunile pe care le ştiu eu, dar cred că lucrarea sfântului se ascunde tainic în multe situații în care cerem ajutorul pentru lucruri pierdute sau pentru a fi păziți de rele. Cred în ajutorul Sfântului Mina şi îmi este foarte drag pentru dragostea sa de adevăr.

Maria-Magdalena, 2014, Cluj-Napoca

48. Sfântul Mina s-a îngrijit de telefonul meu

Se făcea că veneam de la gară spre cămin, cu taxiul. Tocmai ajunsesm în Cluj după o vizită acasă. Ajunsă în fața căminului, încărcată cu bagaje, un băiat pe care îl cunoşteam, s-a oferit să mă ajute să le duc.

După ce am ajuns sus, l-am poftit înăuntru şi l-am servit cu bunătăţi făcute de mama, în semn de recunoştinţă pentru ajutorul dăruit. Am rămas să mai povestim puţin şi, deşi trecuse ceva timp, mi-am zis să mă bucur de prezenţa acestui amic, căci ştie Dumnezeu de ce mi l-a scos în cale. După ce a plecat, m-am gândit să o sun pe mama, să-i spun că am ajuns cu bine. Dar nu îmi găseam telefonul nicăieri. Bănuiam că acesta căzuse din buzunar în taxi. Deşi eram cuprinsă de nelinişte, mai ales că nu era vorba de telefonul meu, ci de al mamei, căci mi-l împrumutase, mi-am zis că Sfântul Mina nu mă poate lăsa, că va face el cumva şi voi găsi telefonul.

Am pornit, deci, cu o oarecare linişte şi nădejde, spre Bisericuţa Studenţilor, ca să rog pe cineva să sune la numărul meu de telefon. După ce m-am închinat, m-am rugat Sfântului Mina; tot lângă icoana lui era o prietenă, pe care voiam să o rog să mă sune, dar n-am îndrăznit să o deranjez în timp ce se ruga, aşa că am mers la subsol. Fetele de acolo m-au întrebat, înainte ca eu să apuc să zic ceva: „Ţi-ai găsit telefonul?", „Dar voi de unde ştiţi?" – am întrebat eu mirată. „Te-ai întâlnit cu Lorena?" „Da, e sus..." „Şi n-ai vorbit cu ea?" „Se ruga..." „Păi du-te, că pe tine te aşteaptă!"

Lorena era chiar fata pe care o menţionasem mai sus. Telefonul meu era la ea. Mi l-a înapoiat cu bucurie şi a arătat cu mulţumire spre icoana Sfântului Mina. Dar cum se face că a ajuns la ea? Prin lucrarea minunată a lui Dumnezeu şi a Sfinţilor, desigur. Mi-a povestit, apoi, cum m-a sunat să mă întrebe ceva, cum a răspuns taximetristul şi cum s-au întâlnit, apoi. Şi toate acestea în timp ce eu vorbeam cu acel frate care mă ajutase.

Mare eşti, Doamne, şi minunate sunt lucrurile Tale! S-a adeverit încă o dată în inima mea cuvântul care zice: „Căutaţi, mai întâi, Împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea Lui şi toate celelalte se vor adăuga vouă" (Mt., 6,33).

Iulia Anamaria Mureşan, 2012, Cluj-Napoca

49. Ghiozdanul era atârnat de gard...

Sunt în clasa a X-a. Liceul la care eu învăţ este la aproximativ zece minute de mers pe jos de Biserica cu hramul Sfinţilor Arhangheli Mihail şi Gavriil. Astăzi, cu lacrimi de emoţie, am avut bucuria să-l cunosc pe Marele Mucenic Mina. În urmă cu câteva zile, am lipsit de la şcoală, două ore. Toată clasa a plecat. Eu m-am gândit să trec pe la acea biserică.

Deseori, unul din preoţii parohi, împreună cu câţiva tineri, citeşte sau cântă din Psaltire. S-a întâmplat ca şi în acea zi să-i întâlnesc. Îmi place foarte mult cum cântă.

Cu mare emoţie şi bucurie m-am aşezat şi eu la strană, lângă celelalte fete care cântau. Simţeam nevoia să-mi fac urechile pâlnie şi să memorez cântările îngereşti. Intrasem în altă lume, mult diferită de cea din liceu. Atât de afundată eram în această lume, încât uitasem că mi-am lăsat ghiozdanul în stranele din spate.

Când m-am hotărât să plec, pentru a nu întârzia acasă, mare mi-a fost surprinderea că nu îmi mai găsesc ghiozdanul. Acolo aveam manualele şcolare, caietele

cu toate notițele de la materiile importante, penarul, carnetul de elev, abonamentele de navetist, portofelul cu actul de identitate şi ceva mărunțiş. Toate aveau importanța lor. M-am întors speriată la Părintele Rusu, care era în altar. I-am povestit ce am pățit. Sfinția Sa, cu toată blândețea mi-a spus să nu mă îngrijorez: „Vom citi Acatistul Sfântului Mare Mucenic Mina. Avem, zice el, credincioşi destui, să ne rugăm împreună pentru găsirea ghiozdanului tău!". Într-adevăr, erau în jur de 10 persoane, plus toți tinerii de la strană. Atunci am auzit, pentru prima dată de Sfântul Mina. Mi-a plăcut mult acatistul. Câte minuni mari a făcut! Sunt sigură că dacă le-ar scrie cineva şi pe cele nescrise în acatist, ar auzi toți oamenii de puterea acestui mare Sfânt. Apoi am plecat acasă pe jos, din Braşov până în Săcele, respectiv opt kilometri, de teamă să nu mă dea jos controlorii din troleul şi autobuzul cu care circulam, dacă eram găsită fără bilet.

Astăzi, mare mi-a fost surprinderea când am fost chemată de directoare în biroul ei. Mi-a înapoiat ghiozdanul, fără să mă întrebe cum şi unde l-am lăsat. Nu a îngăduit Dumnezeu aceastea, că s-ar fi complicat lucrurile. Eram oricum speriată de cele întâmplate. Nu ştiu ce aş fi răspuns.

Mi-a spus că persoana care i-a încredințat ghiozdanul a întrebat unde mi-a stat capul de mi-am lăsat ghiozdanul agățat de gard. Apoi m-a luat un fior rece, când mi-a spus că cel care i-a înmânat ghiozdanul era un bătrânel. Nu am avut curajul să o întreb cum arăta acel bătrân. Sunt încă tulburată. Eu nu îl cunosc pe Sfântul Mina şi totuşi el mă cunoaşte şi la propriu, şi

la figurat. Mi-a recuperat lucrurile şi mi le-a trimis înapoi. Acesta a fost modul său de a-mi face cunoştință cu el. Eu nu meritam această bucurie.

Din ghiozdan lipsesc doar mărunțişul şi foile nescrise din caiete. Mă miră faptul că acea persoană care mi-a furat geanta nu a fost ispitită să ia şi din lucrurile care îmi erau mie necesare. Aici sigur a fost tot intervenția Sfântului Mina, care a dojenit-o într-un fel, în gând, de mi le-a lăsat aproape pe toate la locurile lor.

Oare toți sfinții răspund atât de repede când îi chemăm? Sau pentru rugăciunile Părintelui Rusu, Sfântul Mina s-a uitat şi la mine? Apoi, poate şi rugăciunea făcută în biserică împreună cu mai mulți credincioşi, L-au adus pe Hristos în mijlocul nostru. „Acolo unde sunt doi sau trei în numele Meu, sunt şi Eu". Şi unde poate fi Hristos şi nu pot fi şi Sfinții? Apoi, Sfântul Mina a fost acolo cu noi, chemat prin rugăciunile noastre.

Ce lucru minunat mi s-a întâmplat astăzi!

O elevă, octombrie 2014, Braşov

50. Patruzeci de zile cu Sfântul Mina

Mari şi iubiți sunt Sfinții, căci şi după trecerea lor la viața cea vie, lucrează în continuare cuvântul Domnului. Sunt studentă în Târgovişte şi fac naveta cu două trenuri ca să ajung în acest oraş, la facultate. Sunt în anul III de studiu, iar sora mea a intrat şi ea anul acesta, la aceeaşi facultate. Astfel, vom face naveta împreună.

Eu, care de fel sunt mai exigentă, am hotărât ca şi sora mea să suporte o parte din răspunderile studenţeşti. Pentru început, i-am dat în grijă portofelul meu cu banii strânşi cu greu de părinţi, pentru a ne întreţine prima lună din anul universitar, respectiv octombrie.

S-a cam nevoit cu un portofel voluminos în buzunarul de la pantalonii de blugi.

În cel de-al doilea tren, la un moment dat, sora mea s-a dus la toaletă. Acolo a scos portofelul, căci o incomoda şi l-a pus pe etajeră. La ieşire a uitat să-l mai ia. S-a întors în compartiment, am ajuns la destinaţie, am coborât, a plecat trenul mai departe, iar de acum portofelul era în grija Domnului.

Abia ajunse la gazda unde locuiam, după ce am desfăcut bagajele, am întrebat de portofel. După ce şi-a amintit sora unde l-a lăsat, s-a aşezat peste noi teama, deznădejdea şi tristeţea. Ce aveam să-i spunem mamei după o astfel de ispravă. Ce aveam să mă fac eu fără actele de identitate şi cele de studiu.

Gânduri, replici, ceartă... toate nu rezolvau problema. Atunci m-am gândit la Sfântul drag sufletului meu, Marele Mucenic Mina. Doar el mă mai putea ajuta de acum. Mai erau exact patru zeci de zile până la Prăznuirea Sfântului. Din nefericire, deşi eu îl iubeam pe Sfântul Mina, nici măcar nu ştiam când e ziua lui de praznic – 11 noiembrie.

Aşa suntem noi oamenii, nişte profitori. Nu ne interesează concret viaţa, trăirile, suferinţele, mijlocirile sau zilele importante ale Sfinţilor. Pe noi ne interesează doar să ne împlinească cererile, cât mai repede, ca nişte „aparate de rezolvat probleme sufleteşti, materiale sau

de viaţă". Dacă se poate, ar fi de preferat ca minunile să se înfăptuiască cu cel mai puţin efort sau sacrificiu din partea noastră.

Şi aşa a început şirul celor 40 de acatiste. Nu ştiam cât timp mă voi ruga, nici cum ne va ajuta. Ştiam doar că trebuie să mă rog stăruitor Sfântului Mina.

Între timp, începuse să se instaleze deznădejdea. Îmi dădeam seama că fusese voia lui Dumnezeu să pătimesc astfel, pentru că doar la nevoie l-am chemat pe Sfântul în ajutor. Altă relaţie nu exista între noi.

Trecuse deja mai bine de o lună şi nu primisem nici un semn. Mi-am reînnoit de acum actele. Sora mea, cu mai multă nădejde, îşi pusese în gând să picteze o icoană pe sticlă, cu Maica Domnului. O făgăduise Sfântului Mina, dacă ne va aduce înapoi portofelul.

Eu mă rugam încă, dar cu deznădejde. Peste aceste zile se aşternuse tăcerea. De acum începusem să mă rog doar pentru iertare. Până acum... doar cereri, cereri, cereri.

Încă era în lucru icoana Maicii Domnului, când o colegă de cameră ne-a încredinţat de minune. Ea locuieşte la câţiva zeci de kilometri de localitatea unde studiem noi. Fusese din nou acasă la părinţi, căci şi ea face naveta lunar ca şi noi.

În duminica aceea, după ce a ieşit de la Sfânta Liturghie, a fost abordată de un tânăr care a întrebat-o dacă cunoaşte la facultatea unde ea învaţă o fată care şi-a pierdut un portofel acum mai bine de o lună. I-a spus numele meu.

Colega mea a tresărit surprinsă de minunea ce se petrecea. Eram colege de cameră. Trăia şi ea tragedia

noastră. Cunoştea bine întâmplarea, iar acum, uluită, stătea în faţa celui care, din frică de Dumnezeu, nu a îndrăznit să deschidă acel portofel decât pentru a afla cine este persoana care a uitat portofelul în toaleta trenului.

Când a venit înapoi la gazdă, colega mi-a povestit ce s-a întâmplat. Bărbatului i-a fost teamă să-i dea colegei acel lucru găsit, ca nu cumva să fie înşelat de spusele acesteia (că suntem colege de cameră şi că ne cunoaştem bine).

Ulterior, ne-am dus la el acasă cu o altă icoană mai mică, tot cu Maica Domnului, pictată de sora mea.

Era un om simplu, chiar sărac material. În schimb, avea o familie frumoasă, cu doi copii mici. Acest om, cu frică de Dumnezeu, nu a îndrăznit să ia măcar mărunţişul din portofel, pentru a-şi hrăni copiii. Ştia că unde va pune el mâna, va pune şi Dumnezeu pedeapsa. Sunt convinsă că acei copii au nu doar un tată care-i învaţă să păşească drept în viaţă, ci au şi un bun model de creştin.

Nu este suficient să-i învăţăm pe alţii Calea cea dreaptă, dacă nu suntem şi noi exemple vii ai predicii noastre. Acest exemplu de creştin m-a smerit foarte mult şi m-a învăţat multe prin fapta şi viaţa lui.

Icoana cea mare, cu Maica Domnului a ajuns, într-adevăr, la o biserică nou construită, cu hramul Sfântului Mare Mucenic Mina, din Bucureşti.

Încă o dată ne arată Sfinţii mila lor faţă de neputinţele noastre, iar minunile pe care ei le fac nu sunt decât nişte legături de evenimente atât de fireşti, că ne smereşte Dumnezeu cu simplitatea Lui. Noi, cu cât

suntem mai complicaţi, cu atât suntem mai departe de Dumnezeu.

Bucură-te, Mare Mucenice Mina, mult pătimitorule!

G. N., 2012, Buzău

51. Geaca cea nouă

Mă numesc Necula Maria şi am 10 ani! Mie mi s-au întâmplat multe minuni, dar pe aceasta cu Sfântul Mare Mucenic Mina nu o voi uita niciodată!

Într-o zi, după ce am venit de la şcoală, acasă am observat că îmi lipsea geaca nouă. M-am speriat, aşa că am anunţat-o pe mama mea şi am început să căutăm: în şifonier, în sufragerie, prin toată casa, chiar şi la şcoală. Nu am găsit-o! Singura nădejde pe care o aveam era să mă rog la Sfântul Mina.

Am făcut Acatistul lui. Cu lacrimi m-am rugat. Cred că Sfântul Mare Mucenic Mina m-a ascultat, că, a doua zi, când să merg la şcoală, am găsit geaca cea nouă pe care o pierdusem.

Mult i-am mai mulţumit Sfântului Mina.

Necula Maria, octombrie 2014, Buzău

52. Lumina zăpezii Sfântului Mina

Sunt o fată îndrăgostită din Braşov, pe care sfântul Mina o iubeşte, deşi dragostea m-a dus cu capul în nori. A trecut aproape un an de când m-am îndrăgostit de Cătălin.

Era iarnă... Şi acum ţin minte când a venit prima oară la mine acasă, de la o distanţă de 150 km, împreună cu încă trei prietene. Au stat doar două zile (27 şi 28 decembrie). Ca să concentrăm cât mai multe evenimente într-un timp atât de scurt, am ales mai multe locaţii.

Printre altele, seara am mers în vizită la o rudă internată într-un spital situat lângă o pădure. Am urcat drumul pe jos. Am glumit, am povestit, iar la întoarcere am început să ne batem cu zăpadă. A fost prima ocazie în care noi doi ne-am manifestat interesul unul faţă de celălalt.

Aşa se face că, în joacă noastră, am căzut de mai multe ori în zăpadă, iar într-una din dăţi, mi-a căzut portofelul din buzunar.

Nu am observat acest lucru, decât după mai mult timp. Eram într-un cu totul alt loc, nu ne puteam întoarce, iar dacă ne întorceam, era imposibil de găsit locul în care mi-a căzut portofelul; în plus, era şi noapte.

El a plecat acasă, iar eu am plecat să-mi petrec trecerea dintre ani la o mănăstire. În acest timp, spre ruşinea mea m-am rugat prea puţin Sfântului Mina să-mi înapoieze portofelul.

Cred totuşi că s-au rugat alţii pentru mine, căci am fost sunată la mănăstire, de mama mea care mi-a împărtăşit minunea:

Într-una din zile, când s-a dus din nou în vizită la spital, a observat, la un moment dat, pe marginea drumului, în zăpadă, un obiect strălucitor.

Era „lumina zăpezii Sfântului Mina". S-a apropiat de obiect şi mare i-a fost mirarea când a văzut că strălucea acolo capsa metalică dintr-un portofel îngropat

în zăpadă. Era portofelul fiicei sale, prea îndrăgostită să mai observe când i-a căzut din buzunar.

Oare pentru cine a făcut Sfântul Mina această minune? Pentru mine, pentru mama sau pentru a ne arăta că şi dragostea curată dintre doi tineri poate să fie plăcută Sfântului?

G. C., 2000, Braşov

53. Sfântul Mina, deasupra oricăror superstiţii

Mama mea îşi pierduse verigheta. Şi-a găsit-o după doi ani, în noroi, lângă hambarul din curte. Câtă zăpadă, câtă ploaie, câţi paşi trebuie să fi trecut peste ea... A încercat fel de fel de modalităţi superstiţioase, dar fără rezultat.

Doar Sfântul Mina a făcut să vadă, după o atât de lungă perioadă de căutare, un obiect mic, lucios, pe jos, înfipt în pământ: verigheta care pierdută a fost, timp de doi ani, şi s-a aflat.

Eu am o puternică trăsătură de caracter: uit repede şi des, dar Sfântul Mina îmi trimite în gând, atunci când e cu folos, locul unde trebuie să caut lucrurile rătăcite.

Îmi pierdusem, acum câtăva vreme, permisul de la bibliotecă. Sora mea, sfătuindu-mă, îmi pune în gând ajutorul, marele ajutor adus de Sfântul Mina, oricui şi oricând. Am zis, aşa, de gura ei mai mult, un „Sfinte Mina, ajută-mă!" şi, când am mers să îmi refac permisul, cel vechi mă aştepta deja acolo, la ghişeul de permise al bibliotecii.

Sfântul Mina chiar ajută! Aleargă în ajutor mai repede decât gândul şi cererea noastră, de cele mai multe ori. Trebuie numai să îndrăznim!

Lorena Sacalîş, noiembrie 2014, Cluj-Napoca

54. Examenul de licenţă şi buletinul buclucaş

Nu pot să nu îmi exprim şi eu mulţumirea faţă de Sfântul Mina, care m-a ajutat de multe ori! Vreau să vă spun doar o întâmplare.

Acum aproximativ un an şi jumătate, când mai aveam două săptămâni până la examenul de licenţă, mi-am pierdut buletinul, care urma să îmi fie indispensabil. Timp de o săptămână l-am tot căutat, atât la cămin, cât şi acasă.

Nu mai aveam speranţă, dar mi-am amintit că o vecină (Dumnezeu să o ierte pe Margareta!) mi-a povestit cât de mult o ajutase Sfântul Mina şi atunci m-am rugat să mă ajute şi pe mine. Aşa mi-am găsit buletinul. Brusc, mi-a venit ideea să mă uit după un dulap. Nu mi-am dat seama cum a ajuns acolo.

Emilia, decembrie 2013, Cluj-Napoca

55. Colega mea şi-a găsit portofelul

Legat de ajutorul Sfântului Mina aş vrea să povestesc şi eu o întâmplare, la care am fost martoră. Eram în liceu şi o colegă de-a mea şi-a pierdut portofelul în

laboratorul de informatică. L-a căutat foarte mult peste tot şi nu l-a găsit nicăieri.

Era supărată, pentru că, pe lângă bani, avea şi acte în el.

Profesoara de religie pe care o aveam la vremea aceea i-a spus să facă Acatistul Sfântului Mina, să o ajute să-l găsească. Ea l-a citit şi, la următoarea oră de laborator, cred că a fost după vreo două zile, şi-a găsit portofelul într-un dulap. Nu ştia cum a ajuns acolo, dar s-a bucurat că l-a găsit.

De atunci şi eu cred că Sfântul Mina este grabnic ajutător, chiar dacă nu am trăit eu experienţa aceea.

Marcela Simona, 14 decembrie 2013, Cluj-Napoca

56. Fiul meu a rămas acasă

Pelerinajul cel mai mare de la Bucureşti, după părerea mea, este de hramul Sfântului Mare Mucenic Mina de la biserica ridicată pe ruinele arse ale celei din care a scăpat miraculos doar icoana Sfântului. Este prima mea biserică pe care am descoperit-o când eram în mare impas, căci fiul meu cel mare se gândea să se mute cu facultatea de la Automatică (Bucureşti) tocmai la Honolulu, în Hawaii (SUA).

Eu nu mai eram atee, dar nici nu mergeam la Biserică foarte des... Deşi aflasem de Sfântul Mina – grabnic ajutător al situaţiilor neaşteptate, nu găsisem încă locul bisericii, deşi căutam în zona din centrul vechi unde era localizată.

În primăvara în care am aflat că Andrei, la cei 20 de ani ai săi, a fost fascinat de Hawaii ca fiind „raiul pe pământ", mă plimbam distrusă prin oraş şi, exact când să mă lovească o maşină, mi-a răsărit înaintea ochilor biserica Sfântului – „o bijuterie albă".

Am descoperit astfel şi puterea mângâietoare pe care o primesc cei ce stau lângă racla cu moaştele Sfântului şi de la multele slujbe de aici. Veneam aproape zilnic să stau ore întregi, să contemplu gustul neasemănat ce-l aflam doar aici şi eram doritoare să-mi petrec toată viaţa aşa cu dimineţile împărţite cu Sfântul (eram casnică şi plecam de acasă cu scuze „gospodăreşti").

Dar nici nu bănuiam eu câte mi se mai pregătiseră de la Domnul prin sfinţii săi...

După cele 40 de zile de Acatist dat aici şi citit de preoţi cu anume rânduială, pentru a se arăta voia Domnului cu Andrei (care era unul dintre „supradotaţii" generaţiei lui ce rămăsese în ţară), el s-a aflat zicând – acest fiu ca un rebel devenit după liceu –, că: „DOAR ÎN ROMÂNIA va afla fete cu suflet bun... şi că munţii ţării lui prin care ne plimbasem mult îi sunt de neînlocuit". Asta a fost o mare veste pentru noi şi apoi băiatul nostru, rămas în ţară s-a şi realizat în următorii doisprezece ani.

Au continuat alte minuni pentru mine (căci cei din familia mea nu au înţeles corect neaşteptatul meu ataşament pentru biserică), dar pomelnicul meu de rugăciune pentru şase săptămâni îndrăzneam să-l dau (cu participarea mea la citirea lui) de trei ori pe săptămână doar în Postul Mare. Şi iată că, în fiecare an, mi se mai descoperea câte un lucru/situaţie necunoscut şi neaşteptat.

Toate au contribuit la descoperirea şi formarea convingerii mele (formate ca om de ştiinţă) despre Tainele ascunse ale Creatorului, descoperite mai ales sfinţilor săi.

Minuni concrete pe care le pot mărturisi sunt: realizarea de către duhovnicul meu a cumpărării sediului eparhial (pentru care s-au rugat mulţi, câţiva ani, Sfântului Mina), aceasta fiind o lucrare cu multe ispite, şi aflarea de către mine, după citirea acatistului cu râvna disperării, a unor lucruri preţioase rătăcite (ascunse bine) prin casa noastră super-aglomerată. Astfel, am recuperat mapa cu actele principale, precum şi bijuteriile mamei.

Recent, deşi la Cluj nu am cum să-l mai vizitez pe Sfântul Mina, am citit cu evlavie acatistul lui, la mare nevoie şi grabnic s-a uşurat situaţia sau am găsit ce căutam, răscolind casa inutil. Menţionez că doar o dată am putut sta la tot rândul, înainte de ziua hramului, dar adesea am putut sta foarte aproape de raclă, în cadrul îmbulzelii inerente, dar bune.

Alte minuni relatate de persoane alături de care am stat în cei şapte ani, cât am frecventat biserica Sfântului:

1. Cineva din Craiova şi-a găsit contul de card golit de bani, iar, după acatistul dat la Bucureşti, a reuşit să afle cum s-a golit (prin fraudă);

2. O prietenă a aflat, tot după acatistul de şase săptămâni, despre o situaţie gravă din trecutul familiei, care apăsa asupra urmaşilor. Astfel, a putut merge, cu folos, la dezlegarea arhierească;

3. Multe aflări de obiecte pierdute în casă, automobil sau chiar pe stradă. Şi eu am găsit astfel, lucruri

minuscule căzute sau, întorcându-mă pe la locul pierderii, le-am aflat pe drum.

Iar o minune globală este demonstrată prin cantitatea uriaşă de bijuterii donate la icoana Sfântului Mina (câteva kilograme anual); şi eu am dat verigheta...

Ana Maria G, 2 noiembrie 2014, Cluj-Napoca

57. Suntem casnicii Sfântului Mare Mucenic Mina

În anul 1991, după o viaţă petrecută în umbra păcatului, eu şi soţul meu ne-am întors la Hristos. Cu ajutorul Maicii Domnului, am regăsit potecuţa pe care o pierdusem, uitând drumul pe care îl făceam cu bunicii noştri la Biserică. Am început ceea ce unii numesc „urcuşul duhovnicesc", pe care-l continuăm şi-n prezent.

Pe acest drum, ne-am întâlnit foarte devreme cu un minunat Sfânt, pe care l-am cunoscut din spusele unora, dar şi din „Proloage" şi „Viețile Sfinților". Un Sfânt care m-a cucerit prin mulţimea chinurilor la care a fost supus, dar şi a minunilor amintite în acatistul său şi regăsite în povestirea vieţii sale.

Mai mult, soţul meu, care are o memorie remarcabilă, mi-a cerut într-o zi să învăţ condacul I al acatistului Sfântului, rugăciune pe care o rostesc, fiind de mici dimensiuni, zilnic, de multe ori. Şi Sfântul e cu mine! Pierd ceva, se rătăceşte un lucru, am uitat unde am pus ceva, primul gând e la Sfânt: „Folositor şi ajutător mare te-ai arătat lumii în primejdii, mucenice..." Şi lucrul apare...

În anul 2002, am plecat în Spania, unde am rămas 10 ani. La început ne-a fost foarte greu, până ce soţul meu şi-a luat carnetul de conducere şi am putut să căutăm o biserică apropiată de orăşelul în care trăiam. Şi am găsit parohia, aţi ghicit!: Sfântul Mare Mucenic Mina, din Ciudad Real-Tomelloso, pe care am frecventat-o până la revenirea în ţară, în 2012.

Sfântul i-a rezervat soţului meu un loc de mare cinste – cântăreţ şi, o vreme, prescurar, şi ne-a învrednicit de prietenia preotului nostru paroh, Alexandru. Sfântul a fost de la început o prezenţă vie în viaţa noastră: soţul meu era în căutare de lucru, ne rugam minunatului Mina şi uşile se deschideau. Într-o vreme, după ce m-am îmbolnăvit de boala de care sufăr şi în prezent, m-am apucat să pictez icoane.

În timp ce pictam o icoană a Sfântului Mina, mă rugam Sfântului pentru ajutor şi atunci mi-a revenit în minte că de mai mult timp pierdusem un ineluş la care ţineam pentru că era cadoul de douăzeci de ani de căsnicie pe care mi-l făcuse soţul meu cu ani în urmă.

Eu începusem de mai multe săptămâni să fac lăzile cu lucruri pentru întoarcerea în România, aşa că nimic nu mai era la locul său, toate lucrurile fuseseră verificate de mai multe ori, iar de la inel îmi luasem adio definitiv. Pusesem sub bibliotecă, pe al cărei raft stătuse cu alte nimicuri inelul, o cutie mare, goală, adusă de la magazine şi aşteptând să fie umplută de cărţi.

Eram în sufragerie cu soţul meu, care citea, iar eu pictam icoana Sfântului. Când, deodată, îmi trece prin cap un gând: ia du-te şi te uită în cutie şi vezi, nu cumva?... Alt gând mi-a zis: idee trăznită, cutia aia n-a venit nici-

când în contact (temporal vorbind) cu inelul. Mă uit la fața Sfântului şi-mi zic: Nu cumva? şi mă duc în camera alăturată, de acum goală şi plină de lăzi închise, desfac capacul cutiei, o deschid, şi pe fundul ei... Inelul!

Am rămas fără grai. L-am luat şi m-am dus țopăind la soțul meu, strigând: mi-a găsit inelul! Sfântul Mina mi-a găsit inelul!

Altădată, am ieşit la cumpărături cu o jachetă cu nişte buzunare largi, care parcă invitau pe hoți. Mai aveam în casă o hârtie de 50 de lei şi vreo două, trei hârtii de câte un leu.

Am plecat în oraş obsedată de gândul că voi fi jefuită sau că voi pierde banii, deşi tot timpul am încercat să țin mâinile în buzunar. Într-unul din magazinele în care am intrat, m-am ciocnit de o persoană care s-a prelins pe lângă mine şi atunci mi-am zis: am rămas fără bani.

La casă mi-am dat seama că nu mai aveam banii. Imediat am început să spun rugăciunea către Sfânt, dar şi reproşul că m-am lăsat la mâna hoțului şi, până acasă, am tot zis în sinea mea, alături de rugăciune: „Sfinte Mina, tu ştii că erau ultimii mei bani, fă o minune şi dă-mi-i înapoi!".

Şi aşa până acasă, vorbeam singură pe cale. Când am ajuns acasă, m-am dus direct la masa pe care fuseseră banii înainte de plecare şi, cu convingerea că Sfântul mă auzise, m-am repezit să îi caut şi... i-am găsit sub o foaie de hârtie, pe care fuseseră puşi înainte. Am mulțumit cu emoție, prin trei închinăciuni.

Într-o altă dată, soțul meu a lucrat la un patron care nu prea era corect cu plata salariilor şi care, fără motiv,

l-a concediat înainte de terminarea contractului şi i-a oprit salariul pe ultima lună, ca şi drepturile de concediu.

Când soțul meu a venit supărat acasă şi mi-a povestit, eu am zis doar atât: se pune cu Sfântul Mina? Ia să vedem! Şi două luni cât a durat litigiul, m-am rugat Sfântului să facă dreptate. Şi a făcut-o... Salariul restant, atât toate drepturile, cât şi o despăgubire pentru daune ne-au fost înapoiate. E drept că mai bine de două luni ne-am descurcat cu dificultate, dar Sfântul, alături de alt Sfânt ocrotitor al familiei noastre, Sfântul Ioan Maximovici, ne-a ajutat, şi pentru aceasta le-am fost şi le suntem recunoscători şi mulțumitori.

Acelaşi lucru i s-a întâmplat şi unei nepoate: nu-şi primea nişte drepturi salariale care se împotmoliseră pe undeva, dar după ce am făcut şapte acatiste ale Sfântului, banii au venit celei căreia i se cuveneau.

Cumnatului meu de la Bucureşti i-a venit o factură la lumină de 540 RON, pentru că aparatul de înregistrat aflat în tabloul comun al blocului se defectase şi înregistrase kilowați cu nemiluita. Când au primit factura, s-au luat cu mâinile de cap şi au cerut expertiza pentru stabilirea adevărului şi scoaterea lor din culpă.

A părut că totul se va rezolva. Când, după ce timpul permis unei contestații trecuse, s-au trezit cu o somație expresă de a plăti suma. Omul s-a prezentat la data indicată şi funcționarul i-a spus că e bun de plată şi i-a zis să vină a doua zi cu banii, dar el nu ştia că Sfântul nostru drag fusese rugat să facă dreptate. A doua zi, când se pregătea să scoată banii, funcționarul i-a prezentat factura, iar în dreptul sumei, era un minus mic

şi drăgălaş de culoare roşie şi şi-a cerut scuzele de rigoare.

Sunt multe de povestit despre Sfinţi, dar, în primul rând, trebuie să cred că ei sunt cu noi şi ne iubesc şi ne ocrotesc şi, mai ales, că nu se supără dacă avem evlavie şi la alţi Sfinţi.

Olga, noiembrie 2014, Buzău

58. Înghețata şi portofelul

Văzând câte lucruri minunate a făcut Sfântul Mina pentru fiecare, o să vă povestesc şi eu despre o întâmplare din viața mea, în care am simțit că Sfântul Mina mi-a fost grabnic ajutător.

Fusesem în oraş şi, în drum spre casă, m-am gândit să mă opresc prin parc şi să-mi iau o înghețată. Nu ştiu cum am făcut de am scăpat portofelul fără să-mi dau seama, după ce am plătit înghețata.

După nici jumătate de oră, ajung acasă şi îmi dau seama că îmi lipseşte portofelul. Am început să scot totul din geantă, căutam, căutam şi nu îl găseam nicicum. La vreo 5 minute după ce am început să mă îngrijorez, îmi sună telefonul. Era un domn de la poliția din satul natal, care m-a sunat să-mi spună că cineva cu inima bună mi-a găsit portofelul şi l-a dus la secția de poliție din oraşul în care locuiesc. A fost uşor să mă găsească deoarece, fiind de la sat, numai eu puteam fi persoana cu acel nume...

Pentru mine a fost o minune care m-a impresionat foarte mult şi, chiar dacă pe atunci nu ştiam prea multe

despre Sfântul Mina, acum ştiu că el şi Maica Domnului m-au ajutat şi mai sunt multe alte întâmplări în care am simțit ajutorul lor!

Simona Râşteiu, octombrie 2014, Cluj-Napoca

59. Sfântul m-a ferit de multe rele şi pagube

Sfântul Mina m-a ajutat grabnic în atâtea situații, încât am ajuns să consider prezența Sfinției Sale în viața mea de zi cu zi ca pe ceva obişnuit, iar chemarea lui ca pe o certitudine a unui răspuns. De la rătăcirea cheilor de la apartament sau a telefonului mobil, până la situații în care simțeam că am fost nedreptățită sau păgubită de către cineva, intervenția Sfântului la o scurtă şi nevrednică chemare a fost rapidă şi întotdeauna primeam chiar mai mult decât aş fi îndrăznit să cer.

De exemplu, când îmi pierdusem un telefon mobil scump, un smart phone, speriată, am apucat să citesc doar un Icos şi un Condac din Acatistul Sfântului, când m-am trezit că sună un alt telefon, iar la capătul firului era o colegă oarecare, ce îmi găsise absolut accidental prețiosul mobil sub scaunul ei de la maşină... un loc în care nu m-aş fi gândit să caut şi nici ea nu ar fi căutat, dacă întâmplător (?) nu şi-ar fi rătăcit şi ea mobilul, pe care evident l-a găsit tot în acel loc.

Această întâmplare mi-a întărit relația cu colega mea, care a devenit din acel moment o prietenă de încredere.

Într-o sesiune am picat un examen, despre care eram convinsă că meritam să îl iau, chiar dacă nu cu o

notă foarte mare. În timp ce învățam pentru restanțe, am citit zilnic acatistul Sfântului, rugându-l să îmi ajute şi să fie evaluată corect lucrarea mea. Nu îmi doream o notă mare, doar una de trecere.

Deşi învățasem foarte mult şi conştiincios, ştiam că din principiu, la acea materie, se iau note mici, nejustificat. Totuşi, Sfântul Mina nu a îngăduit nicio nedreptate la corectarea lucrării mele, aşa încât nota finală a fost nouă, o adevărată realizare din punctul meu de vedere. Şi încă o realizare, materia pe care atunci am recapitulat-o straşnic pentru restanță, a devenit acum o informație prețioasă pe care o folosesc în practica de zi cu zi de la locul de muncă.

Altădată, părinții mei au descoperit că bunicul meu fusese înşelat luni în şir de factorul poştal care îi aducea acasă la țară pensia în fiecare lună... practic, pentru că dumnealui nu cunoştea banii în lei noi, putea fi uşor înşelat. Când am descoperit, am început să citim acatistul Sfântului... Nu am putut recupera acei bani, însă, în scurt timp, am aflat că doamna respectivă fusese demascată de către altcineva şi destituită.

Odată am pierdut cincizeci lei mergând la cumpărături... Știam sigur că i-am pus în buzunar, dar când am ajuns la piața din apropierea blocului meu, banii nicăieri. Automat am început să zic în gând: „Sfinte Mina, ajută-mă!", şi am refăcut drumul înapoi... Banii mă aşteptau la intrare în scara blocului, pe unde trecuseră între timp foarte mulți oameni.

Într-o altă zi, ni s-a stricat frigiderul... Aparent nu avea nicio defecțiune, dar totuşi nu pornea nicicum. Am terminat de citit acatistul Sfântului şi continuarea

cred că e lesne de imaginat... Frigiderul a reînceput să meargă! Întâmplări de felul acesta sunt multe în viața mea din ultimii ani.

Puterea Sfântului Mina, pe care mi-l imaginez ca pe un bărbat curat, drept şi foarte serios, este de netăgăduit. El mi-a răspuns întotdeauna când am avut probleme reale, dar nici de la micile rugăminți (chei, telefoane mobile pierdute) nu s-a dat înapoi. Şi sunt convinsă că m-a ferit de multe rele şi pagube pe care eu nici nu mi le pot imagina. Îți mulțumim, Doamne, pentru Sfinții Tăi!

Adela Raluca Nistor, 9 noiembrie 2014, Cluj-Napoca

60. Nu-l putem obliga pe Sfântul Mina să ne ajute, chiar dacă ar putea face asta

Eu am trăit o minune mai greu de înțeles, să zic aşa... Copilaşul nostru a luat telefonul meu şi, jucându-se cu el, l-a ascuns undeva prin casă... L-am căutat cu soțul meu peste tot, chiar peste tot: prin toate dulapurile, pe sub paturi, în toate cutiile cu jucării, dar nimic. Ioan spunea că telefonul a plecat cu Lachi şi Beto (câinii vecinilor) la plimbare.

Nu cred că îşi amintea unde îl pusese... După o zi de căutări am renunțat, dar soțul meu încă nu renunțase, se încăpățâna să mai caute. Nu îmi era tare dor de telefon, ci de pozele cu copiii pe care le aveam în el...

Am început să plâng şi să-l rog pe Sfântul Mina să mi-l dea, îi spuneam că sunt sigură că el ştie unde e

telefonul meu; dar nimic. I-am spus soțului tristă: „Nu-l putem obliga pe Sfântul Mina să ni-l dea chiar dacă știe unde e! Asta este".

Duminică seară (după o zi jumăte de căutări), după ce am luat o altă cartelă, căci nu mai speram să-mi găsesc telefonul, când am vrut să-l culc pe băiețelul nostru, stupoare! Telefonul meu era pe patul lui!!!

Nu el l-a pus acolo, deoarece îl urmăream și eu și soțul să vedem dacă nu merge la ascunzătoarea lui secretă! Nu puteam să omitem să-l fi văzut pe pat, deoarece am ridicat până și saltelele de la toate paturile, cearceafurile... tot.

Eu cred că Sfântul Mina mi l-a înapoiat... Poate ceilalți cred că e o fabulație... dar cum altfel să fi ajuns telefonul acolo? Cine să-l fi pus?

Emilia Bujeniță, 8 noiembrie 2014, Cluj-Napoca

61. O sumă mare de bani a fost găsită și credința noastră întărită

Când eram mică (eu aveam în jur de 12 ani, iar sora mea avea în jur de 13 ani), s-a întâmplat în familia noastră o minune, prin mijlocirea Sfântului Mina.

Mama mea lucra ca și casieră la o școală. Într-o vineri după-masa, înainte de a veni acasă, nu știu cum de s-a întâmplat să ia de undeva o sumă mare de bani, pe care urma să o ducă luni la serviciu, pentru că era deja o ora târzie și nu s-a mai întors la școală. A ajuns cu banii acasă și, în seara respectivă și a doua zi, am petrecut timpul împreună într-un mod obișnuit.

Duminică în schimb, și-a dat seama că punga de bani dispăruse fără urmă. A fost o agitație mare în casă, am căutat cu toții, dar nici urmă de pungă sau de bani. Am căutat-o chiar la coșul de gunoi (afară), poate vedem punga de bani în sacul de gunoi pe care îl aruncasem, dar nu am găsit-o. Luni dimineață, mama, foarte stresată și supărată a mers la serviciu fără bani, dar a ajutat Dumnezeu că nu a întrebat nimeni de ei în ziua respectivă.

Când a venit acasă, din nou am început să căutăm banii, dar nu i-am găsit. Atunci, mama și-a amintit că bunica avea mare evlavie la Sfântul Mina și tot îi spunea să citească acatistul Sfântului pentru alte nevoi. Ea și-a amintit că Sfântul Mina este grabnic ajutător în aflarea lucrurilor pierdute și a rugat-o pe sora mea să citească acatistul Sfântului.

Sora mea a început să citească acatistul și în maxim cinci minute de când a început să îl citească, mama a găsit punga cu bani. Îmi amintesc că mama atunci a căzut efectiv în genunchi, a început să plângă și a spus că din cauza păcatelor s-a întâmplat așa. A fost clar o minune prin mijlocirea Sfântului Mina!

Bucură-te Sfinte Mina, aflătorul lucrurilor pierdute!

Andreea Florea, 8 noiembrie 2014, Cluj-Napoca

62. „Ia să văd, de ce ești în stare? Ești așa grabnic ajutător?"

„Sfinții nu se supără, nu se mânie, nu țin minte răul și, mai presus de toate, «Ei» sunt grabnic ajutători,

condiția este numai să-i chemăm noi în ajutor"... Acestea erau cuvintele care-mi răsunau neîncetat în minte, pe drumul de întors acasă, pe la ora patru dimineața, de la slujba de vineri noaptea spre sâmbătă, la biserica din Bicfalău, unde de aproape şapte ani mergem vinerea noaptea la slujbă. Acolo, părintele duhovnic Serafim ne-a obişnuit cu pilde despre Sfinții lui Dumnezeu.

După ce s-a terminat slujba, am rămas la spovedanie, iar, la sfârşit, i-am spus părintelui, aşa cu amărăciune în glas, căci iată părinte, acum în clipe grele ale vieții nu mai am nici un prieten care să mă viziteze sau să mă sune să se intereseze ce mai fac sau cum mă mai descurc cu toate. Atunci, părintele Serafim mi-a răspuns că am o mulțime de prieteni, care aşteaptă doar să fie chemați în ajutor şi că ei negreşit, neîntârziat şi grabnic ajutători sunt. La care eu, mirată, am întrebat:

– Şi unde sunt acei prieteni, părinte?

– Sfinții, sfinții lui Dumnezeu, ei sunt adevărații noştri prieteni, mi-a răspuns părintele.

– Da, părinte, aveți dreptate! am spus eu şi am căzut pe gânduri, ascultând în continuare.

– Desigur, ne-a spus părintele Serafim, că toate faptele bune făcute în numele lui Hristos, ne oferă harul Sfântului Duh, dar mai mult decât toate, rugăciunea, care este mereu la dispoziția noastră, precum spunea Sfântul Serafim de Sarov; pe aceşti prieteni dragi, pe sfinți, cu rugăciunea îi putem chema în ajutorul nostru.

După o vreme, de la momentul când am primit minunata pildă despre sfinții lui Dumnezeu şi, în special, despre minunile Sfântului Mare Mucenic Mina, mult pătimitorul, am plecat spre stațiunea Covasna, pentru a o duce pe mama mea, în stațiunea respectivă,

având ea bilet pentru tratament. Mai aveam puțin până să ajungem la hotelul unde trebuia să fie cazată, când mama şi-a adus aminte că nu şi-a cumpărat măsline, care îi plăceau foarte mult... şi atunci am oprit maşina la un magazin alimentar pentru a-i îndeplini dorința.

Am rezolvat imediat cu cumpărăturile şi apoi am revenit la maşină pentru a ne continua drumul. Însă, surpriză, maşina nu a mai pornit, am încercat în toate felurile posibile, dar, din păcate, nu am reuşit. Am mers cu mama, cu bagajele, pe jos până la hotel, am îmbrățişat-o şi ne-am luat la revedere, căci nu mai puteam întârzia alături de ea, trebuia să rezolv cu maşina pentru a mă întoarce acasă, la Braşov.

După ce am cerut ajutorul mai multor persoane, până şi unui mecanic de la un hotel din apropiere şi nu am rezolvat nimic, în final, tot întrebând în toate părțile, a venit un domn cu o maşină 4X4, destul de puternică care m-a „tras" cu nişte „şufe", până am reuşit să o pornesc şi m-a sfătuit să nu mai opresc până acasă.

La momentul respectiv, pentru mine nu mai conta decât că am pornit-o şi, bucuroasă, mă îndreptam spre casă, însă înainte să apuc să ies din stațiune, am observat maşina socrului meu, care era şi el în stațiune la tratament, însă cazat la un alt hotel; atunci dimineață, când nu îmi mai pornea maşina, disperată l-am sunat şi l-am chemat şi pe el în ajutor, dar se afla la tratament şi nu a putut veni. În momentul când eu i-am observat maşina, fără să-mi dau seama, am vrut să opresc pentru a vorbi cu el, ceea ce am şi făcut, uitând de recomandarea domnului care m-a ajutat să pornesc maşina. Şi aşa se face că iarăşi am rămas fără maşină.

La un moment dat, îmi veni în minte pilda cu Sfântul Mina. Atunci, plină de un avânt nemaiîntâlnit, am căutat în poşetă Acatistul Sfântului Mina şi, cu mare nerăbdare şi pe nerăsuflate l-am citit, apoi am ieşit din maşină şi, cu un aer aşa protector, chiar am ridicat mâinile către cer şi, cu voce tare, i-am spus:

– Ei, Sfinte Mina, eu te-am chemat, te-am rugat să vii să mă ajuți! Ia să văd, de ce eşti în stare! Eşti aşa grabnic ajutător, cum a spus părintele Serafim?

Şi, tocmai când în sinea mea spuneam că nu este chiar cum a spus părintele, căci uite nu vine nimeni să mă ajute, nu opreşte nicio maşină să mă tragă sau să-mi dea curent, tocmai atunci se cobora, încet, agale, aşa la plimbare, un domn cu o doamnă la braț, pe partea cealaltă a drumului.

S-au oprit, s-au uitat la mine cum mă agitam, m-au salutat respectuos, şi domnul m-a întrebat dacă mă poate ajuta cu ceva, la care eu „iritată", i-am răspuns că am probleme la maşină şi să mă lase în pace, căci aştept pe „Cineva" să mă ajute. Domnul respectiv nici nu a băgat de seamă tonul meu „ostentativ" şi atitudinea mea deloc politicoasă şi şi-a continuat drumul spre maşina mea.

Mă întreba binevoitor, foarte politicos şi dornic să mă ajute, ce s-a întâmplat şi dacă am curent la bord. Apoi, a meşterit ceva pe acolo, eu una nu vedeam prea bine ce făcea acolo, căci era capota ridicată... dar, cu aceeaşi atitudine iritată, zicând că doresc să fiu lăsată în pace, tot bombăneam în legătură cu ceea ce făcea acolo, că uite, maşina nu porneşte. Atunci domnul, cu mare blândețe, plin de înțelegere şi nebăgând în seamă iritarea mea, îmi spune:

– Urcați în maşină, vă rog şi dați-i o cheie!

Eu urc în maşină, vrând parcă să-i arăt că nici nu porneşte maşina, că iată de când mă străduiesc şi nu am primit niciun ajutor! Când, făcând ascultare, împlinesc ce mi-a spus domnul respectiv să fac, MINUNE, maşina a pornit!

Nu-mi venea să cred ochilor cât mă străduisem prima oară să o pornesc, în toate modalitățile şi... domnul respectiv cu mâinile goale, în câteva minute, a reuşit să o repare. Mi-a spus că nu erau strânse bine bornele la baterie. Îmi venea să-l îmbrățişez puternic, însă i-am mulțumit din inimă, cu recunoştință, l-am întrebat cât mă costă, dar a spus că m-a ajutat cu drag.

I-am mulțumit şi apoi ne-am despărțit, eu nerealizând că, de fapt, aşa de grabnic ajutător şi de simplu a venit ajutorul de la Sfântul Mina.

Abia apoi, pe drumul de întoarcere, am realizat că fusese ajutorul Sfântului Mina, aşa precum mi-a zis părintele duhovnic Serafim, grabnic a răspuns sfântul chemării mele, însă ajutorul el ştia cum trebuia să vină, nu cum mă gândeam eu, ci cum era mai bine... Şi atunci, din toată inima i-am mulțumit Sfântului şi i-am cântat: „Bucură-te, Sfinte mare Mucenice Mina, mult pătimitorule"!

Daniela, noiembrie 2014, Braşov

63. De când mi-a răspuns prima dată la rugăciune, aproape că nu-i mai dau timp să răsufle

Când am început să merg la Biserică nu înțelegeam de ce, dacă Dumnezeu e mai mare peste toți Sfinții,

oamenii se roagă Sfinților şi nu direct lui Dumnezeu. Atunci însă când l-am întrebat pe Părintele cui să mă rog pentru frații şi părinții mei, el mi-a spus: Sfântului Nicolae şi Sfântului Mina.

De atunci, am început să mă rog celor doi Sfinți, însă mă rugam lor doar pentru familia mea. Când am avut prima dată nevoie de ajutor, mi-a venit în gând Sfântul Mina şi l-am rugat să mă ajute. A fost o rugăciune tare neîncrezătoare şi deznădăjduită, nu ştiam dacă chiar poate şi vrea să mă ajute, nu ştiam prea multe despre Sfântul Mina şi nu ştiam, deci, cui mă rog. Am fost şocată când m-a ajutat, nu mă aşteptam.

Eram la Facultatea de Litere şi aveam foarte mult de citit. Într-o zi, când m-am dus la Bibliotecă să împrumut nişte cărți, doamna de acolo mi-a spus că nu pot lua nicio carte pentru că nu le-am restituit pe ultimele împrumutate. Ştiam sigur că le-am adus înapoi şi am rugat-o să le caute, mi-a răspuns că nu are rost să le caute, căci dacă le-aş fi înapoiat, ar fi scris în calculator, dar nu apărea scris, deci nu sunt.

În următoarele 4-5 zile, m-am dus de fiecare dată la bibliotecă şi am întrebat dacă nu s-au găsit cărțile. Nimic. Ştiam sigur că le-am dus şi acum nu erau niciunde. Nu ştiam ce să fac şi mi-a venit gândul să-l rog pe Sfântul Mina să mă ajute.

Nu ştiam mai nimic despre el, dar i-am spus că eu ştiu sigur că am înapoiat cărțile şi că-l rog să facă cumva, să o ajute pe doamna de la bibliotecă să le găsească, pentru că am nevoie să împrumut alte cărți. Înainte să-l rog, mă duceam în fiecare zi să întreb dacă au apărut cărțile, după ce l-am rugat, însă, nu m-am mai dus. Mă

gândeam că nu o să mă ajute şi că o să fiu tare dezamăgită şi, de câte ori mă porneam, îmi ziceam în gând că poate mai are nevoie Sfântul de câteva zile să rezolve problema şi mai aşteptam.

După câteva zile de pauză, mi-am făcut curaj şi m-am dus iar să întreb. Am rămas cu gura căscată când doamna de acolo mi-a spus că acum câteva zile căuta câteva cărți într-o încăpere în care mergea mai rar şi, când le-a văzut şi a vrut să le ia, i-au căzut în cap alte cărți care erau deasupra celor de care avea nevoie şi pe care nu le observase.

Cărțile care i-au căzut în cap erau cărțile restituite de mine, pe care nu le mai găsea. Când le-a văzut şi-a adus aminte că atunci când i le-am dat avea ceva urgent de făcut şi le-a pus acolo sus pe raft, fără să le treacă în calculator şi a uitat de ele. Aceasta a fost prima dată când Sfântul Mina m-a ajutat şi nu m-a şocat atât faptul că a venit când l-am chemat, deşi nu credeam deloc că poate face asta, ci faptul că l-am simțit atât de viu în ajutorul pe care mi l-a dat.

De când mi-a răspuns prima dată la rugăciune, aproape că nu-i mai dau timp să răsufle. Mereu îl chem în ajutor şi mereu, dar mereu, vine. Şi încontinuu mă uimesc mereu, nu atât de ajutor, deşi e imens, cât de faptul că Sfântul e atât de viu şi de aproape.

Eram deja o veterană în a-l asalta pe Sfântul Mina cu cereri, aşa că era normal ca atunci când am o problemă, chiar una minoră, să-mi vină în minte faptul că sigur el mă poate ajuta. Într-o zi, de dimineață am avut grijă de doi copii, iar pe la ora paisprezece urma să plec la facultate până seara târziu.

Nu mi-am luat nimic de mâncare cu mine şi atunci când am plecat de la copii nu puteam să mă gândesc la altceva decât la mâncare. Mi-am pus eu în minte că în drum spre facultate o să mă opresc la o covrigărie şi o să-mi iau doi covrigi. Îmi plăceau foarte mult covrigii de acolo, aşa că mă tot gândeam dacă să-i mănânc pe amândoi pe loc sau dacă să păstrez unul pentru mai târziu la şcoală.

Şi cum nu puteam eu să mă hotărăsc cât de repede să-i mănânc, mi-am băgat mâna în buzunar să-mi scot banii. Am scos mâna din buzunar şi nu era decât un leu acolo. Am verificat mai bine, nimic. Am căutat şi-n celălalt buzunar, gol.

Deja mă panicam, un covrig era totuşi important pentru mine în acel moment. M-am uitat şi în ghiozdan, pustiu. M-am convins cu tristeţe că nu am decât un leu. Şi cum stăteam eu foarte, foarte amărâtă, mi-a venit gândul salvator: Sfântul Mina!

I-am spus şi lui planul meu şi l-am rugat să mă ajute, şi pentru că ştiam, din experienţa mea, că e foarte grabnic ajutător, m-am uitat iar repede în ghiozdan şi prin buzunare să mă asigur că nu mi-a apărut deja un leu pe acolo. Nicio schimbare.

Cu toată nădejdea însă, am pornit la drum. Mergeam de acum cu capul plecat, fiind foarte convinsă că o să mă ajute Sfântul Mina să găsesc un leu pe jos, pentru că, desigur, el ne ajută mereu să găsim lucruri. Planul meu era însă mult mai plictisitor decât al lui.

Nu am găsit nimic pe jos şi când am ajuns la covrigărie deja mă convinsesem că îmi ajunge şi un covrig. I-am dat leul vânzătoarei şi tare amărâtă i-am cerut un

covrig. Mi-a dat doi. Cred că m-am uitat aşa şocată la ea că a început să râdă şi mi-a spus: „Mie mi se pare că ăştia doi sunt mai mici decât restul, aşa că ia-i pe amândoi la preţ de unu". Ştiu eu de ce i s-a părut aşa.

Altădată, când Sfântul Mina m-a ajutat să-mi potolesc pofta de mâncare, a fost când eram într-o tabără la munte, organizată de un preot şi soţia lui. Eram sus pe munte, nici urmă de magazin, şi mie, mare consumator de ciocolată, mi s-a făcut foarte mare poftă de un Snickers. Nici vorbă că nu aveam de unde să iau şi faptul că ştiam asta mă făcea să mă gândesc şi mai mult ce bun e şi ce mult aş vrea să mănânc unul şi i-am spus Sfântului Mina că ştiu că ar fi absurd să-i cer un Snickers, cu atât mai mult cu cât la masă primeam dulciuri, nu duceam lipsă deloc şi era doar un moft.

Şi cum fantazam eu cum o să-mi cumpăr trei Snickersuri când se termină tabăra şi o să-mi treacă pe veci pofta asta, vine la mine doamna preoteasă şi-mi spune: „am fost cu maşina jos, în sat, la magazin, să iau pâine şi am luat şi un Snickers, dar eu nu mănânc din ăsta şi m-am gândit să ţi-l dau ţie, poate-l vrei." Şi l-am vrut!

O altă minune, din cele multe de care am avut parte cu Sfântul Mina, s-a petrecut într-o zi când colega mea de apartament m-a anunţat că trebuie să plătim chiria mai repede, „adică mâine", mi-a spus.

Singura problemă era că „adică mâine" însemna în data de 17, iar eu nu primisem salariul pe care trebuia să-l primesc în data de 15. Chiria era de 200 de lei, iar eu aveam doar 50 de lei. Era deja seară, iar eu ar fi trebuit să am banii cel târziu până a doua zi dimineaţa ca să-i pot schimba în euro şi să-i dau colegei până la amiază.

M-am cam panicat şi, normal că primul lucru pe care l-am făcut a fost să-i spun Sfântului Mina că am nevoie de ajutorul lui, ştiam că o să mă ajute sigur, numai că în marea mea îndrăzneală i-am spus că aş vrea să mă ajute cât mai repede posibil, pentru că deja intram serios în panică şi asta pentru că niciodată nu mi s-a mai întâmplat să nu am bani de chirie.

Eram la Biserică atunci când colega mea m-a anunţat şi nici n-am apucat să-i spun Sfântului Mina că am nevoie de el, că a şi venit la mine o fată de la Biserică şi m-a rugat să mă duc la Părintele, care era în diaconicon, şi să-i dau o plasă. Am intrat la Părintele şi când m-a văzut, mi-a zis: „Ce bine că ai venit! Tocmai mi-a dat cineva asta pentru tine" şi mi-a dat un plic în care erau chiar 150 de lei. Pentru că doar Sfântului Mina i-am spus că am nevoie de aceşti bani, nu ştiu cine i-a dat plicul Părintelui, dar sunt absolut convinsă că ştiu cine a avut iniţiativa.

La foarte multe examene l-am avut alături de mine pe Sfântul Mina. O să amintesc doar unul dintre ele. În anul III de facultate, printre altele, aveam o materie-fenomenologie, care de la bun început mi s-a părut cam grea, iar profesorul era destul de exigent, aşa că m-am hotărât să învăţ din timp pentru examen, ceea ce, din păcate, nu s-a petrecut. Timpul a trecut repede şi doar cu puţin înainte am început să învăţ.

Noaptea de dinainte de examen m-a prins în plin proces de studiu. Am reuşit cu greu să parcurg toată materia, dar ultimele cursuri, pentru că m-am uitat peste ele doar înspre dimineaţă, nu erau prea limpezi în mintea mea. Am citit ultimul curs pe la ora 7, iar la

ora 9 aveam examenul. M-am pregătit, i-am zis Sfântului Mina că îl rog neapărat să vină cu mine şi am pornit spre facultate.

Am ajuns la examen, care era oral şi am luat un subiect. Conţinea două cerinţe. Prima era chiar din primul curs – Platon şi creştinismul –, iar a doua era din filosofia lui Heidegger, printre ultimele cursuri, dintre cele care nu erau prea limpezi în mintea mea.

Când am citit prima cerinţă n-am mai putut de bucurie, ştiam foarte bine subiectul. Când am ajuns însă la al doilea subiect, mă şi gândeam unde o să stau la toamnă, în sesiunea de restanţe. Inevitabil, m-am gândit la Sfântul Mina şi, în disperare de cauză, l-am rugat să facem examenul pe din două, eu primul, iar el al doilea subiect.

După câteva minute, în care fiecare s-a uitat pe subiectul lui, profesorul a întrebat cine e pregătit. Prima fată care a răspuns avea la primul subiect ceva despre filosofia lui Kant, dar după ce a răspuns câteva minute, profesorul a oprit-o şi i-a spus că vrea să reformuleze subiectul şi o roagă să facă o comparaţie între Kant şi Heidegger. M-am bucurat încă o dată de grabnicul ajutor al Sfântului Mina, am ciulit urechile şi am luat o notă foarte bună.

Fratele meu şi soţia lui nu sunt foarte credincioşi, însă asta nu i-a împiedicat să-i ceară ajutor Sfântului Mina atunci când au avut nevoie. Când cumnata mea a rămas însărcinată, şeful ei s-a enervat foarte tare şi i-a spus că acum toate femeile rămân însărcinate doar ca să ia concediu şi bani şi că nu doar că nu are de gând să-i dea concediu de maternitate, ci o va concedia. I-a

spus să nu se mai obosească să meargă din următoarea zi la lucru, iar peste două săptămâni îi va trimite el actele de concediere.

Când mi-au spus şi mie asta, le-am spus că pe mine Sfântul Mina mă ajută mereu şi că ar putea să-i ceară şi ei ajutorul, mai ales că rezolvarea unei nedreptăți este printre specialitățile lui. În cele două săptămâni de aşteptare, s-au rugat Sfântului şi la împlinirea termenului, în loc să primească actele de demitere din funcție, cumnata mea a primit un telefon de la şeful ei, care şi-a cerut iertare şi i-a spus că s-a răzgândit, că nu o va da afară de la lucru, ba mai mult, o va menaja şi că poate să-şi ia conediu din ce lună va considera că e necesar.

Raveca Constantin, 9 noiembrie 2014,
Cluj-Napoca

64. Sfântul l-a păzit de accident

Şi eu trebuie să mărturisesc ajutorul dat atunci când credeam că soțul meu a avut un accident. Era la volan, ploua foarte tare, nu se vedea nimic şi, la un moment dat, nu a mai răspuns la telefon. Am crezut că a avut un accident. M-am rugat Sfântului Mina şi după mai multe ore, în noapte, am aflat că soțul meu era bine.

Poate fi considerată o coincidență, poate fi explicat prin faptul că ploaia a afectat comunicarea, dar eu ştiu că a fost ajutor de la Maica Domnului, Sfântul Mina şi Părintele Arsenie Boca.

Claudia Ghiorean, noiembrie 2014,
Cluj-Napoca

65. Am scăpat copilul de la etaj şi a scăpat doar cu câteva zgârieturi

Sfântul Mare Mucenic Mina este ocrotitorul familiei noastre, alături de Sfântul Nicolae şi Sfântul Nectarie. Ei sunt ocrotitorii ştiuți, pentru că multe minuni ni se întâmplă în fiecare clipă, tuturor, prin mijlocirea tuturor Sfinților.

Sfântul Mina este cunoscut mai ales pentru ajutorul dat în grabnica aflare a lucrurilor pierdute sau furate. Fiind la sfârşitul facultății şi începutul întemeierii familiei, ne aflam împreună cu soția în fața necunoscutului, ce o să facem, unde o să locuim, cum va fi viața noastră.

Fără a căuta soluții miraculoase, ne-am rugat Sfântului Mina pentru ajutor, iar Sfântul Mina a lucrat astfel încât am reuşit să primim o locuință ANL. De la această minune ne-am întărit în dragostea şi comuniunea cu Sfântul Mina.

Dumnezeu ne-a dăruit doi copii, o fetiță şi un băiețel, căruia i-am pus numele Mina. Când băiețelul avea 6 luni, Dumnezeu a îngăduit să trecem printr-o încercare. Coboram scările să plecăm din localitate, iar soția s-a împiedicat de o treaptă şi l-a scăpat pe băiețel jos. Bebeluşii sunt foarte elastici, şi copilaşul a alunecat printre barele scării şi a căzut de la etajul unu.

Din marea milostivire a lui Dumnezeu a scăpat doar cu o zgârietură. Chiar şi cei de la urgențe se minunau cum l-a scăpat Dumnezeu şi spuneau că ar vrea să îl vadă pe copil peste mai mulți ani să vadă ce planuri are bunul Dumnezeu cu el.

Aşa cum Sfântul Mina a înfăptuit acea mare minune cu negustorul tăiat în bucăţi pe care l-a înviat, precum în Acatistul Sfântului Mina la icosul al 10-lea se spune: „Bucură-te, minune mai presus de toate minunile; / Bucură-te, cel care ai primit darul de a reface şi a da viaţă trupului tăiat în bucăţi", la fel şi pentru noi şi băieţelul nostru credem că Dumnezeu a făcut o mare minune pentru rugăciunile Sfântului Mare Mucenic Mina.

De atunci, preţuim mai mult copiii şi înţelegem că aceştia sunt cu adevărat un mare dar de la Dumnezeu, iar viaţa e o mare taină aflată în mâinile lui Dumnezeu. De asemenea, de atunci aducem rugăciuni de mulţumire lui Dumnezeu şi Sfântului Mina.

Mijlocirea Sfântului Mina a continuat în toate clipele importante din viaţa familiei noastre. Ne-a ajutat şi când soţia mea şi-a găsit un serviciu bun, aşa cum n-ar fi nădăjduit. Minunile le împlineşte Dumnezeu în viaţa tuturor, însă mai întâi ne şi încearcă prin răbdare şi întâmplări, mai ales pentru a ne întări sufleteşte şi pentru a înţelege că atunci când omeneşte nu se mai poate face nimic, El intervine foarte sensibil şi concret în acelaşi timp, pentru rugăciunile Sfinţilor.

Atunci când Sfântul Mina a coborât din munte, cunoscând cu harul Duhului Sfânt că în cetate sunt petreceri şi închinări la idoli, a strigat în acea adunare: „Venit-am către cei ce nu mă caută pe mine, arătatu-m-am celor ce nu întrebau de mine"! Aceasta poate părea smintitor, cum s-a dus Sfântul Mina în acea mare adunare, nechemat şi necăutat de nimeni, însă nu el era cel necăutat şi nechemat, ci Mântuitorul Hristos

Însuşi... Sfântul Mina vorbea ca din Sfânta Scriptură, unde Sfântul Apostol Pavel în epistola către Romani, capitolul 10:20, rosteşte o profeţie a proorocului Isaia: „Dar Isaia îndrăzneşte şi zice: **Celor ce nu Mă căutau M-am arătat, celor ce de Mine nu-ntrebau M-am fost aflat"...**

Iar de ce a făcut Sfântul Mina aceasta, ştiind că va fi martirizat, foarte frumos aflăm din acatistul acestuia, icosul al 5-lea: „Bucură-te, cel ce nu voieşti răutăţile oamenilor; Bucură-te, cel ce plângi pentru nepriceperea lor; Bucură-te, cel ce pururea îi îndemni la fapte bune". Astfel, prin jertfa acestuia, din dragoste pentru Dumnezeu şi oameni, mulţimi nenumărate şi în zilele noastre află despre Dumnezeul creştinilor şi aleargă spre mântuire. Astfel, prin nenumăratele minuni ale Sfântului Mina, oamenii îl află de fapt pe Dumnezeu.

Pr. Mircea Sandu, noiembrie 2014,
Cluj-Napoca

UN FEL DE POVESTE SAU ÎN LOC DE SFÂRȘIT...

Pe lângă faptul că sfinții sunt grabnic ajutători, trebuie să recunoaștem că ei sunt și grabnic îndreptători. Așa cum un părinte bun nu poate suferi să vadă cum copiii o iau pe căi greșite și să nu intervină, cu fermitate, atunci când situația o cere, întocmai și sfinții au acest mare dar de-a împăca varza și capra, chiar măgarul sau boul după cum urmează. Bineînțeles, ne place să ne imaginăm pe noi înșine în postura de erou local măcar dacă nu național sau universal, de personaj principal care face, desface și drege.

În realitate, nu putem să nu admitem că, în majoritatea cazurilor, suntem pe poziții de figuranți; mai rău, dacă privim într-o oglindă de cristal fără distorsiuni, noi suntem cei care încurcă, strică, rănesc și avem disperată nevoie de ajutor. Această bunăvoință a lui Dumnezeu de a ne îndruma prin sfinți constituie o mare nădejde pentru noi și ar trebui primită ca pe o dovadă de dragoste nesfârșită, pentru că nu este ceva mai greu (și asta părinții sau cei care lucrează cu copiii o știu prea bine) decât să repeți la nesfârșit aceleași evidente bune sfaturi. Aceasta o face Domnul cu noi fără întrerupere, oboseală, plictis, lehamite, nerăbdare și tot ce în mod firesc apare la firea omenească în astfel de cazuri. Și știm că, dacă reușim să

le răbdăm și noi pe toate, primim acel nețărmurit cadou de-a ne asemăna cu El, de-a fi asemenea Lui, precum sfinții sunt.

Dar, să ne întorcem la caprele noastre sau, mai drept spus, la boul de mai sus. Care dacă nu are încredere în soție cel puțin, în Domnul ar trebui să nădăjduiască că n-are să-l lase fără paie pentru iernat. Păi, ce s-a pățit? ar întreba nepoțica mea din Belgia, vorbitoare de română nu prea corectă, păi s-a pățit că am râs ca măgarul, m-am încruntat ca boul și-am împuns (cu privirea) precum țapul pe biata soțioară care îndrăznise să ceară mult prea puțin pentru niște servicii unor prieteni. Foarte rușinos, recunosc, dar asta-i viața atunci când cădem în valurile ei cu mâinile pe lângă corp, dintâi strânși și cu urechile-nfundate.

Of, și ce tulburare și necaz a urmat în firava mea conștiință până de ziua Sfântului Mina...când, surpriză! Am primit plata de la acei prieteni, adevărați prieteni să ne înțelegem, cu mult mai mult decât ceruse ea.

Ei și iaca-așa, dragii mei, toți din jur au devenit eroi, mai puțin povestitorul, mult mai puțin să ne înțelegem, și-o-ncălecat sub șea, și v-o spus povestea-așa.

Stați așa, sper că n-ați plecat! Pentru că urmează povestea cu burețelul... da, da: bu-re-țe-lul. Mi-e tare dragă povestea și burețelul și folositor, mai ales folositor. El, un mic burețel, știe să filtreze sunetele secundare de cele principale, contribuind în mod esențial la claritatea înregistrărilor efectuate cu o lavalieră. Na, ați văzut, cum să nu-ți fie drag de el, dragul burețel.

Într-o zi, într-una din ieșirile noastre pe teren, teren îndepărtat de altfel, undeva prin țara Lăpușului mai precis, precis nu gândiți ce-a făcut burețelul! S-a pierdut. Ei, s-a pierdut! veți exclama odată cu mine privind acuzator spre umerii ridicați ai lui Ștefan. În poziția ghiocelului, cu părul răvășit și sufletul asemenea, răschirând degetele la maxim, Ștefan grebleză intens iarba din poiană, repetând stins, în surdină, tânguitor: l-am pierdut. Amu că-i ac, că-i burete, fix totuna... la ce poiană întinsă și pai înalt o acoperea. Geaba au mai apărut doi ghiocei în iarbă, cu ochii bulbucați, cum am venit, așa am și plecat, ba chiar cu-n burețel mai săraci.

E bine de știut, e mic nu-i vorba, dar e de neînlocuit, cel puțin nu grabnic. Grabnică în schimb era rugăciunea mea spre Sfântul Mina și tot grabnic ajutorul.

Doar 4 ore a durat drumul și tot atât zbuciumul lui Ștefan, care se simțea cu burețelul pe căciula, chit că n-avea de nici unele. Nu la el, barem.

Căciulă bănui că avea-n dulap, iar burețel în portbagaj, acolo unde se jura că nu l-a pus și că-l avea în mâna, bat-o vina, din care a căzut, în iarba, nicidecum în portbagaj. Ba, pe deasupra stătea și la vedere, ostentativ, nerușinat, așa cum nici un burețel cuminte n-ar sta. Dacă nu după legile etice, cel puțin după cele fizice, trebuia demult să se ascundă printre lucrurile din portbagaj la ce drum de țară am parcurs. Nicidecum, nu al nostru. Al nost' se rânjea la mine, iar eu la Ştefan, iar Ştefan, neavând la cine rânji, susținea din toți rărunchii că așa ceva nu-i posibil și pace.

Și ar mai fi o veste care nu-i poveste, deși cu happy-end, ca toate cele ale Sfinților, poate mai puțin sfârșitul,

omenește vorbind. Dar despre toate astea în episodul următor, vorba lui Florian Pitiș din Telenciclopedia copilăriei noastre.

Alexandru Rădulescu, noiembrie 2015,
Cluj-Napoca

ACATISTUL
SFÂNTULUI MARE MUCENIC MINA

După obișnuitul început, se zic:

Troparul Sfântului Mare Mucenic Mina,
glasul al 4-lea:

Ca pe cel ce eşti împreună vorbitor cu cei fără de trup şi cu purtătorii de nevoință împreună petrecător, adunându-ne cu credință, te lăudăm pe tine, Sfinte Mare Mucenice Mina, cerând pace lumii şi sufletelor noastre mare milă.

Condacul 1

Folositor şi ajutător mare te-ai arătat lumii în primejdii, Mucenice, că pe mulți ai izbăvit de pagube: pe furi urmărind, pierderile departându-le şi celor ce aleargă la tine cu credință împlinind cererea lor; pentru aceasta te rugăm, fii milostiv şi nouă care îți cântăm: Bucură-te, Sfinte Mare Mucenice Mina, mult-pătimitorule!

Icosul 1

Întrupându-se Cuvântul lui Dumnezeu, s-a luminat făptura, şi printr-Însul a izvorât mulțimea mucenicilor, care au pătimit până la sânge, făcându-se apărători celor neputincioşi; pentru aceasta îți cântăm:

Bucură-te, stea neapusă.

Bucură-te, rază de nematerialnic foc.

Bucură-te, lumina celor păgubiți.

Bucură-te, căderea celor răpitori.

Bucură-te, taină care destăinuieşti nelegiuirea.

Bucură-te, stavilă care opreşti rătăcirea.

Bucură-te, stâlp care împiedici necuviința.

Bucură-te, adânc care pierzi lăcomia.

Bucură-te, suflare care întăreşti inimile celor suferinzi.

Bucură-te, mână care descoperi prădăciunile.

Bucură-te, lanț care fereci pe făptuitorul celor rele.

Bucură-te, negura care întuneci gândurile necurate.

Bucură-te, Sfinte Mare Mucenice Mina, mult-pătimitorule!

Condacul al 2-lea

Biruitor grabnic te-ai făcut prigonitorilor celor care voiau a răpi munca săracului amărât de soartă şi a stinge ființa lui, fiind amenințat de întâmplări; pentru aceasta strigăm lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 2-lea

Să nu se învrednicească nelegiuiții a ne supune sub picioarele lor, Sfinte, când se pornesc asupra noastră ca valurile mării ce vin spumegând pe aripile vânturilor turbate; ci să cadă ca spicele țarinii de fața ta şi noi să te binecuvântăm, zicând:

Bucură-te, nădejdea noastră cea tare.

Bucură-te, căderea nelegiuiților vrăjmaşi.

Bucură-te, îngrădirea nesățioaselor fiare.

Bucură-te, înfrânarea mândrilor răpitori.

Bucură-te, că se cutremură cei ce calcă poruncile tale.

Bucură-te, că se ticăloşesc cei ce nu cinstesc minunile tale.

Bucură-te, că se chinuiesc cei ce nu cheamă întrajutor numele tău.

Bucură-te, că se tulbură cei ce te amărăsc.

Bucură-te, că se laudă cei ce îți mulțumesc Ție.

Bucură-te, că de mila ta toată făptura se veseleşte.

Bucură-te, că de îngrozirea ta toți cei ce au greşit se pocăiesc.

Bucură-te, izbăvitorul celor umiliți.

Bucură-te, Sfinte Mare Mucenice Mina, mult-pătimitorule!

Condacul al 3-lea

Dreptatea şi pacea având în cugetul tău, ai părăsit tabăra Frigiei, nemaiputând suferi ca să vezi închinăciunea la idoli. Pentru aceasta, suindu-te la munte, cu post şi rugăciuni ți-ai curățit sufletul de păcate şi te-ai întărit în credința Domnului nostru Iisus Hristos, cântând: Aliluia!

Icosul al 3-lea

Păgânii, nemairăbdând urmările tale cele sfinte, prin care se defăima înşelăciunea lor cea idolească, căci propovăduind credința lui Hristos poporului şi dove-